

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ!

Αρ. $\frac{15}{346}$

1933

«ΡΟΥΡΕΕ» ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Η ΚΑΛΑΤΕΧΝΙΣ ΜΑΣ κ. Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ΜΑΣ ΓΡΑ-
ΦΕΙ: Καν. Εύρ. Σαφάνιτη, Ένταυθα.

Φύλη Κυρία.
Μεταχειρίζομαι την πούδρα «ΡΟΥΡΕΕ» και την δοῖκα πολύ κα-
λῶς γιὰ τὸ δερμα καὶ μετὰ τὸ πλεονέκτημα νὰ διατηρῆται στὸ πρόσωπο
ὅλη τὴν ἡμέρα.
ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ πούδρα «ΡΟΥΡΕΕ» κατασκευασμένη ἀπὸ «ΚΡΕΜΟΖΙΝ» (στε-
ρεοποιημένη κρέμα) καὶ «ΑΧΝΗΝ ΠΟΥΔΡΑΣ», προσκολλάται χω-
ρὶς νὰ χρειάζεται κρέμα, κρατᾷ ὁλόκληρη ἡμέρα, κάμνει ἐπιδερμίδα
ἀπαλὴ καὶ βελούδινη. Ὅχιτὼ χρωματισμοὶ μὲ μικρὸ καὶ μεγάλον κοῦτί.
Πωλεῖται εἰς τὰ καταστήματα, Μυροπολεία καὶ Φαρμακεία. Διαρκὴς
παρακαταθήκη: Εὐρ. Σαφάνιτη, Ἀλκαίου 4, Ἀθήναι.

MAISON

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^ο
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΓΑΜΕΙΟΥ

Gants superbes en vogue

Suède véritable

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡΙΘ. 18 ΑΘΗΝΑΙ

Τσάντες Γυναικείαι. Πόρτ Μπιγέ. Πόρτ Φέιγ.
Ζώναι. Σάκιες σχολείου. Χαρτοφυλάκια. Νισσέρ. Βολίτσαι.

Ἀπαντᾷ τὰ ἀνωτέρω εἶδη εὐρίσκονται εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν
χρωμάτων καὶ μοδελῶν, ἐξάμειλα τῶν Ἑθνοπαϊκῶν.
ΕΠΙΣΗΣ ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑΓΕΛΙΑΙ ΜΕ ΤΙΜΑΣ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΝΤΕΣΤΡΕ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΡΟΪΟΝ

ΛΟΥΛΑΚΙ ΠΑΥΣΗΣ

ΝΤΕΣΤΡΕ

ΕΙΣ ΠΑΝΑΚΙΑ

Ἀγοράσετε σήμερον

ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΟΤΙ:

εἶνε εὐκόλοε στὴ χρῆσιν, εἰκονομικώτατο καὶ καλύτερο ἀπ'
ὅλα τ' ἄλλα.

Προσέξτε τὴν ἐτικέταν.
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

«ΔΕΟ»

ΚΥΡΙΑ!

ΩΡΑΙΟΝ ΣΤΗΘΟΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ
ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΤΗΣ
ΛΟΣΙΟΝ

«TONIDERMA»

CLISTECIA PARIS
Προϊὼν τοῦ Docteur BRELL Παρισιῶν.
ΤΟΝΩΝΕΙ καὶ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΕΙ τελεί-
ως τοὺς μαστοὺς.

Ἀποτρέπει τὴν ΠΤΩΣΙΝ αὐτῶν καὶ
τοὺς ΠΕΤΡΩΝΕΙ.

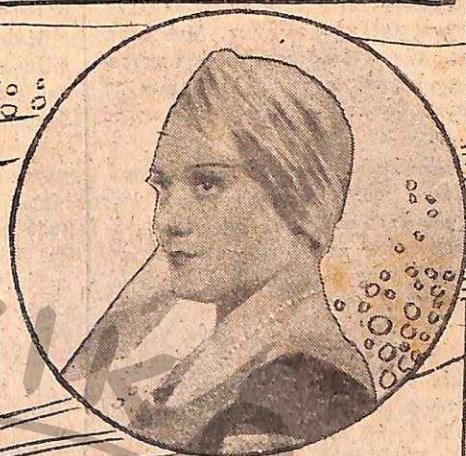
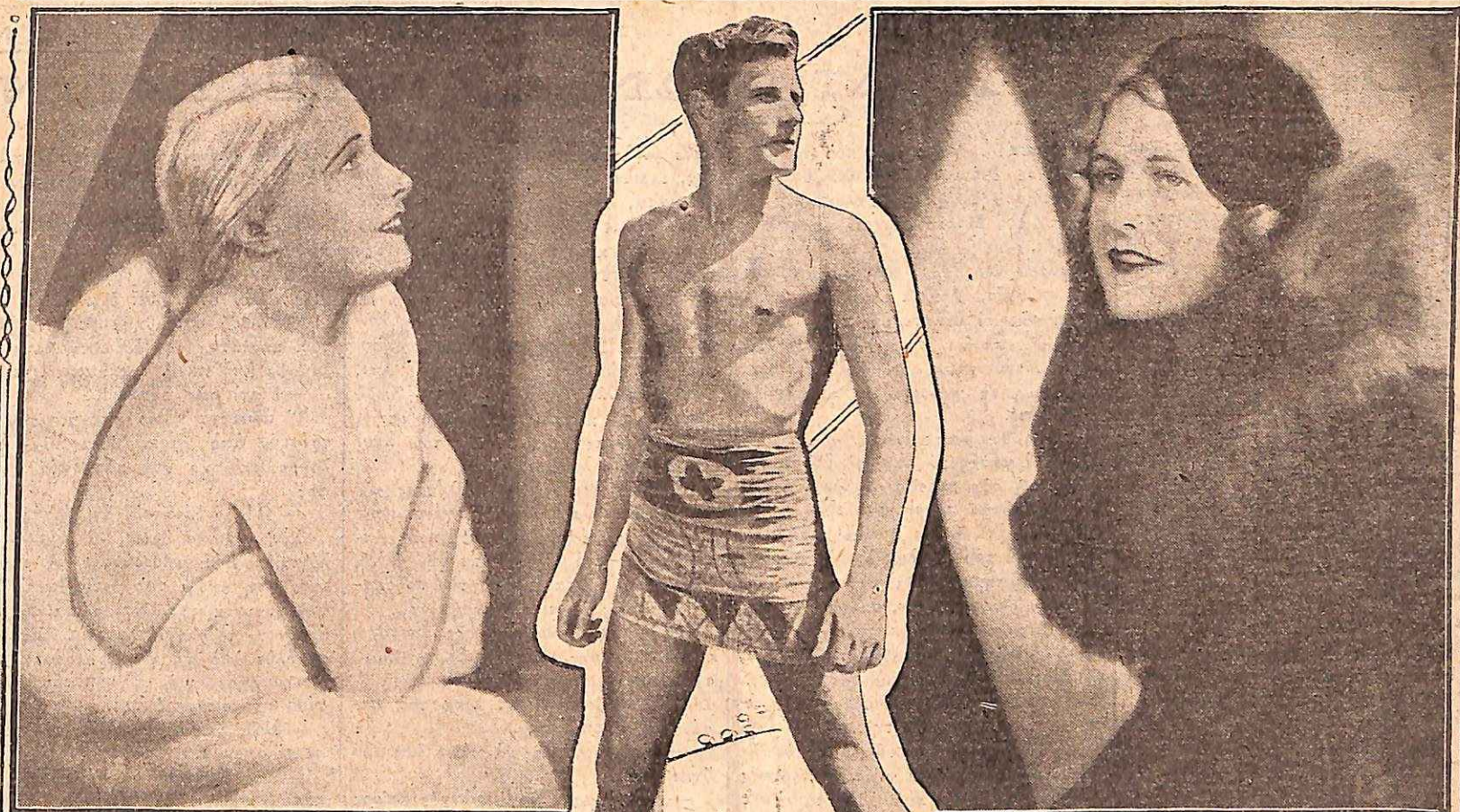
Ἀποτελέσματα ἀπολύτως θετικά.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπολεία.

Ἡ μικρὰ φιάλη Δρ. 85. Ἡ μεγάλη φιάλη Δρ. 135.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι καὶ παρακαταθήκη: Δ. Α. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ καὶ Σία
Φιλελλήνων 3, Στὰδ Ἀρακιοπούλου ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐ π ἄ ν ο : Ἀριστέρα, ἡ νέα Γερμανὶς βεντέτα τῆς θόνης Κλάρα Φούτς-Κόντρα. Μέσον, ὁ Τζόελ Μὰν Κὸν στὸ νέο φιλμ «Τὸ
πυλὶ τοῦ παραδείσου» καὶ δεξιὰ, ἡ Γερμανὶς ἡθοποιὸς Διὰ Μαρίονα. Μ ἔ σ ο ν : Ἀριστέρα, ἡ Ρίκα Λάιον, σ' ἓνα νέο της φιλμ,
καὶ δεξιὰ, ἡ Ἑντὶ Φέγιερ στὸ «Τοπάς». Κ ἄ τ ω : Ἀριστέρα, ἡ Ντολογὸς ντελ Ρίο σ' ἓνα νέο της φιλμ. Μέσον, ἡ Γερμανὶς βεν-
τέτα Μάγδα Σνάιντερ, καὶ δεξιὰ, ὁ Ντοβνίλκας Φαίρμανκς σ' ἓνα νέο του ρόλο.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ

ΕΝ ξέσω, κύριε, πώς να σας δώσω να καταλάβετε... — Άρχισε να λέει ο εγγάτος μου φίλος. Η κόρη μου είναι βαρετή άρρωστη. Ο γιος μου την έδε πριν από λίγο, είπε ότι δεν υπάρχει πια καμιά ελπίδα σωτηρίας, ότι η όρεση της είναι μετρημένη. Πάτσι από μεσομέση. Ούτε έχω δεν ξέσω πώς της παρουσιάστηκε αυτή η άρρωστη, που είναι μια από τις τρομερότερες ασθένειες του κόσμου. Όπως μου είπα ο γιατρός.

«Α! είναι τομερό, κύριε, να έχω ένα κορίτσι άρρωστο σαν το κορίτσι ναρό και να το βλέπω να λιώνει μέσα με τη μέρα, χωρίς να μπορώ να το κάνω τίποτα για να το σώσω! Είδαμε και πόνο, η γυναίκα μου και γώ, ως που να το μεγαλώσουμε. να το κάνουμε ένα τιμίο και εγγάτο κορίτσι. Πώς μάλιστα, ξέρετε. Δούλευε καλά, γιατί ήταν προκομμένη, ταπεινή και γλυκύλητη. Μία μέρα, όμως, της παρουσιάστηκε η καταρρέουσα αυτή άρρωστη. Από εκείνη τη μέρα ο θάνατος χτύπησε την πόρτα μας...»

Ο εγγάτος ακούγοντας τα δακρυρμένα μάτια του. Ο κομφορμισμένος νέος που τον άκουγε, έκανε ένα κίνημα ανυπομονησίας κι έβγαλε το ποτοφόλι από την τσέπη του. Ο άλλος όμως τον συγκρατούσε.

«Α! όχι, κύριε, δεν ήρθα γι' αυτό! του είπα. Δεν έστειλα άκουσα στο σημείο να ζητιανεύω. Κάτι άλλο θέλω τώρα από σας... να ξέσω πώς να σας το πω, τι λόγια να μεταχειριστώ... Τι ζήτημα είναι, βλέπετε, τόσο λεπτό να βγαίνει πατέρας. Καλύτερα όμως είναι να μη υποβιβάζω τα λόγια μου και να σας τα πω όλα από την αρχή...»

«Από τον κυριό, λοιπόν, που η κόρη μου έπεσε στο κρεβάτι, όλο με σας έχει να κάνει. Τα γέλια της φιλοφρονούν διαρκώς το θανάτο σας. Ζωώ! Μπορώ... Στην αρχή, δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν αυτός ο πόνος. Με η θυσία μου έδωσε εξηγήσεις. Μου είπε ότι ο κ. Ζωώ! Μπορώ... δεν είπατε, ο πλούσιος νοιάζεται το δούλο του πατωμένου. Έμεινε, ξέρετε, μένοντας στη βίτο πτώση...»

«Τότε, λοιπόν, έβγαλα μόνος μου τις συμπεριφορές που είχατε κάποιο αίτημα με την κόρη μου! «Α! αν αυτό το μάτι μου μπορεί να μην είναι, να, γιατί έμεινε δεν υ' άρρωστη...»

«...Μα τώρα που η κόρη μου είναι έτοιμη να πεθάνει, δεν διατάζει η καρδιά μου να την μαλώσω...»

Ο Ζωώ! Μπαρρέν άρχισε να ανασταίνεται.

—Που θέλετε να καταλήξετε, κύριε! φώναξε. Άκουσα δεν μπορώ να καταλάβω τι θέλετε να πείτε, μάλιστα! — Σας ακούω τόσο καλά... Σας πληροφορώ επίσης ότι δεν έχω καν την τιμή να γνωρίζω τη δεσποινίδα κόρη σας.

—Μη θυμώνετε, κύριε μου! φώναξε ο εγγάτος με ταπεινό ύφος. Δεν ήθελα να σας προσβάλω. Θέλω να μιλήσω! Μα όταν κανείς δεν είναι σίγουρος για κάτι, βάζει πολλά πράγματα με το νο του. Μόλις, λοιπόν, σας είδα από μακριά, είδα τα νεύρα σας και την άρρωστη σας, σκέφτηκα πως ήταν λογικό να σας άγαπησα η κόρη μου. «Όπως κι' αν έχει το πράγμα, η άρρωστη όλοένα για σας μιλάει... Σας συλλογίζεται περισσότερο και από μένα, τους γονείς της...»

—Πιθανόν! Τι μπορώ όμως να της κάνω εδώ; Απάντησε γι' αυτό που της συνέβη, αλλά μου είπε αδύνατο να τη βοηθήσω...

Και ο Ζωώ! σήκωσε το όπιο, σαν να έλεγε στον επισκέπτη του πως ήταν πεπεισμένος να εξακολουθήσει τη συζήτηση.

—Ακούστε με λίγο ακόμα! τον παρακάλεσε ο δυστυχισμένος πατέρας. Έτσι ή μικρή να είναι έρωτημένη μαζί σας. Δεν έκανε, βέβαια, έγκλημα. Την θαμνώσατε με την άνομή σας!... Ποιός ξέρει πόσα όνειρα έπλεξε με τη φαντασία της, χωρίς να σας να υποτασσόταν τίποτα...

—Μά, πώς είναι η κόρη σας; ρώτησε ο Ζωώ! άρχίζοντας να βολικά κάποιο ενδιαφέρον σ' αυτήν την ιστορία.

—Κοντή, μελαγχρινή, με κόκκινο ρουστανάκι...

Τότε μονάχα τη θυμήθηκε ο Ζωώ! Προάματι, είχε συναντήσει πολλές φορές αυτή την κοπέλλα στη γαία. Είχε χαρακτηριστικά κινήματα που δεν μπορούσαν βέβαια να συγκρατήσουν την προσοχή του δύσκολου και απαιτητικού Ζωώ! Ο Μπαρρέν θυμόταν άκουσα πολύ καλά ότι

κάθε φορά που περνούσε από μπροστά της, εκείνη τον κοίταζε με μάτια ορθάνοιχτα, σαν να ήθελε να του πηγάει, χωρίς όμως να τολμά να τον σταματήσει και να του μιλήσει πρώτη.

«Όσοι τον αγαπούσαν κρυφά, περιμένοντας ένα μονάχα λόγο του για να πείσει στην αγάλη του, Αυτή λοιπόν άφηνε έξω από την πόρτα του τα μικρά μπουκατάκια βιολέττες; Ναι, αυτή άσφαλώς θα ήταν! Και ο Ζωώ! έσπασε το κεφάλι του τόσο καιρό, προσπαθώντας να μαντέψει τον αποστολέα των λουλουδιών!

Είχε νομίζει ότι τις βιολέττες αυτές τις έστειλε μια όμοια γειτονισιά του, με την οποία έρωτοτροπούσε από καιρό, και δεν έβλεπε την άλλη, την ταπεινή υπαρκτή, που την ποδοπατούσε χωρίς να το καταλαβαίνει...

Η απωπληγή λατρεία της δυστυχισμένης εκείνης νέας έριξε το Ζωώ! σε γλυκεία σπινθήρη. Και, αφού έμεινε λίγο σκεπτικός, είπε του πατέρα της κοπέλλας:

—Είμαι πρόθυμος να κάνω ό,τι μου ζητήσετε...

—Ελάτε μαζί μου! φώναξε κείνος με έκτακτική τόνο. Ελάτε να δείτε την κόρη μου... Πείτε της κανένα καλό λόγο για να γλυκύνετε τις τελευταίες στιγμές της. «Ω! αυτή που κάποτε δεν είναι σωστό να βγαίνει πατέρα...»

Την έπιασαν δυνατά, αναπληρωτά και δεν υπέφερε να προχωρήσει.

—Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... φώναξε ο νέος. Πάμε μαζί πάνω. Θα κάνω ό,τι μπορώ...»

Το διαμέρισμα του εγγάτου στο έργο πάτωμα ήταν απλά επιπλωμένο, με καθισμάτα. Ο ήλιος έπαινε μέσα από ένα παράθυρο στολισμένο με γλάστρες. Όταν ο πατέρας και ο Ζωώ! Μπαρρέν μπήκαν στο δωμάτιο της κοπέλλας, εκείνη κοιμόταν. Η άναπνοή της ήταν τόσο ήρεμη και σιγανή, ώστε μόλις άνασκήκωνε το σκέπασμα, στο στήθος της. Το πρόσωπό της, που άπλωσε και από το σεντόνι, έμοιαζε σαν κερί.

Ο νέος κίνησε κοντά στο κρεβάτι και περίμενε να ξυπνήσει η κοπέλλα. Σε λίγο, ένας ξαφνικός δόγκος τάρωσε το σώμα της. «Ανοίξε τα μάτια της

και είδε μπροστά της το παλληκάρι. Τα όμοια μάγουλά της κοκκίνισαν λιγάκι...

—Εσείς!... φώναξε. Εσείς, εδώ!... Μά γιατί ήρθατε;

«Ήσαν μόνοι στο δωμάτιο. Οι γονείς είχαν αποσυρθεί διακριτικά. Ο Ζωώ! σήκωσε από τη θέση του, πλησίασε την άρρωστη κοπέλλα, έσπασε από πάνω της και της είπε: —Γιατί σας αγαπώ!...

Τ' άδυνατα χέρια της άρχισαν να τρέμουν από χαρά. Ένα κύμα από λόγια ανέβηκε στα κάτασπρα χείλη της: —«Ω! αν ξέρατε... αν ξέρατε!...

Δεν έδρασε όμως τα κατάλληλα λόγια που θα μπορούσαν να εκφράσουν τη σκέψη της—τόν έρωτα και την εύθυμία της. Και σάπια, κυττάζοντας το νέο με λατρεία. «Έξαρνα, συνήλθε από τη γλυκεία νύχλη της. Άνησυχούσε για την παρουσία του νέου στο δωμάτιό της.

—Πώς βρεθήκατε εδώ; τον ρώτησε μ' αγωνία.

—Σας ζήτησα σε γάμο από τον πατέρα σας! αποκρίθηκε εκείνος, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό. Όταν θα γίνετε καλά, θα κάνουμε τους γάμους μας...

Μια παράξενη λάμψη σκορπίστηκε από τα μάτια της, από τα φώτα στο χαμόγελό της.

—Δεν 'ο' άρρωστη, λοιπόν, να παντρευτούμε; τράβηξε. Νοιώθω τον εαυτό μου πολύ καλύτερα. Μου φαίνεται πως ξαναγεννήθηκα. Πότε, όμως, θα μου δώσετε το δαχτυλίδι των εραβωνών;...

Ο Ζωώ! διάβασε τότε στα μάτια της τόσο αγάπη και τόσο λαχτάρα, ώστε δέχτηκε την επίδραση του άγνωστου έρωτα της κοπέλλας ως τα τρελάθη της ψυχής του. Και, ξαφνικά, δοκίμασε την έντονη πώς η νέα εκείνη δεν του ήταν ξένη, ώστε την γνώριζε από πολύ καιρό, και ότι την αγαπούσε και αυτός!...

Και βγάζοντας από το μικρό δαχτυλό του χεριού του ένα δαχτυλίδι με μια τουρκουάζ, το έδωσε της άρρωστης, λέγοντας:

—Να το δαχτυλίδι των εραβωνών μας!

Η νέα ήταν τόσο εύθυμη, ώστε ούτε καν πέρασε από το νο του της σκέψης πως όλα αυτά δεν μπορούσαν να συμβαίνουν στην πραγματικότητα. Έγινε όνειρο που λίγες τότε φορές, ότι το πονηρό πούλο του παρανοήθηκε έρχεται στη φτωχική σπιτιά της να τη γράφει μυστικά.

«Όσο πίστευε και να πώς είχαν παντρευτεί, η λέξη ή έπληρωσε της...»

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

Η άγαπητή είχε κάνει το θαύμα της.

ΤΟ καλοκαίρι εκείνο οι γιατροί με συμβούλευσαν να πάω να μείνω μερικούς μήνες στη μαγευτική Ριβιέρα με το εξαιρετικό κλίμα της.

Στο ξενοδοχείο όπου κατέλυσα ήμασταν όλοι σχεδόν γνωστοί κι' έτσι ο καιρός μας έπερνάει ευχάριστα.

Έξαρνα, μια βραδεία, ενώ καθόμασταν στη βεράντα, απολαμβάνοντας τη νυχτερινή αέρα, άκουσαμε μια θεαματική αρμονία από ήχους πιάνου, να βγαίνει από κάποιο διαμέρισμα του ξενοδοχείου. Μείναμε άμωσως σιωπηλοί για να ακούσουμε καλύτερα τη θαυμαστική εκείνη μελωδία, τη γεμάτη πάθος κι' έκσταση. Ποιά δαχτυλίδα τάχα να έδιναν τόση ζωή και τόσο πάθος στ' άνωχα πλίκτρα του πιάνου;...

—Είπε μια νέα ευγενική και λεπτοκαμωμένη, μάς εξήγησε ο φίλος μου Πάολο. Γνωρίστηκε το πρωί και θα την παρουσιάσω και σε σας. Όνομάζεται Λυγία 'Αλφειά κι' ήρθε εδώ από χθές για το κλίμα της Ριβιέρας, γιατί υποφέρει απ' το στήθος της.

Ούτε την άλλη όμως μέρα, ούτε την επόμενη φάνηκε η νέα πουθενά. Τη νύχτα φυτόσο ταχυτικά, ακουγόταν το υπέροχο τραγούδι της στο πιάνο!

Τι περιεργο, αλήθεια! Μέσα στη με-

λωδική εκείνη μουσική, μάντεψα το περσικό κάποιου δυστυχισμένου που είχε λυγίσει την ευαίσθητη ψυχή της άγνωστης εκείνης νέας.

—Απόψε θα την δούμε στο θέατρο, μου είπε μια μέρα ο φίλος μου Πάολο. Πάίζεται το μελόδραμα η Μιρέϊγ και θα είναι κι' η Λυγία εκεί.

Πήγαμε στο θέατρο νωρίτερα για να ιδούμε με την άνεσή μας τον κόσμο, που θα έρχόταν και να θαυμάσουμε τον ωραίο διάκοσμο της αίθουσας.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα, όταν είδαμε να μπαίνει στο διπλανό θεωρείο μια νέα λευκή κι' ευγενική, σχεδόν διαφανής, με μάτια μελαγχολικά, πλασισμένα από σκοτεινούς κύκλους, ντυμένη μ' ένα άσχημο παλτό μετ' ασημένιου λευκού φάρσα.

Εμοιαζε σαν μια αιδεσία νεράιδα, η μάλλον σαν νεφέλη έτοιμη να διαλυθεί μόλις την άγγιζε ανθρώπινο χέρι.

—Νά, η Λυγία, μου είπε ο Πάολο, πάνοντάς του το χέρι.

—Αλλά έγω, πριν από το πεί, είχα καταλάβει ότι αυτή ήταν, γιατί έμοιαζε καταπληκτικά με την εικόνα, που είχε πλάσει η ψυχή μου όταν άκουγα τη μουσική...

Κάθε βράδυ στο ίδιο θεωρείο, με τα λευκά τραντάφυλλα στο στήθος, η άρρωστη νέα ζούσε κι' ανάνεσε με την αγάπη του 'Αβρίλιο. Κι' όταν έγινε άρρωστη στο ξενοδοχείο, καθόταν στο πιάνο κι' έπαιζε τόσο σιγά και άνεπαίσθητα, που μόλις ακουγόταν, τα κομμάτια που είχε τραγουδήσει από ολίγον εκείνος, να ανασταίνονται απ' τη θύμησή του κι' όνειροπολώντας με τα μάτια μισοκλειστά...

Ένα βράδυ, η μελωδία του πιάνου ηνώθηκε με καθαρή και δυνατή από τις άλλες φορές.

Στην αρχή, δειλά-δειλά, ένα τραγούδι απ' την άσχημο παλτό άκούστηκε να συνοδεύει την έκτασή του πιάνου. Η Λυγία σε λίγο έπαψε να παίζει πιάνο, μα το τραγούδι εξακολουθούσε να ακούγεται. Η σιλουέτα της νέας φάνηκε τότε στο παράθυρο, προς το μέρος της θάλασσας. Η συγκίνησις γέμισε την ευαίσθητη ψυχή της... Έκείνος που τραγουδούσε στην άσχημο παλτό ήταν ο άγαπημένος της. Είχε αναγνωρίσει τη φωνή του. Είχε νοιώσει τον πόνο των χεριών του να σιμύει με τον δικόν της πόνο...

Ο 'Αβρίλιο είχε αγάπησει βαθιά τη λευκή εκείνη υπαρκτή, που

ήταν τόσο ευγενική και λεπτοκαμωμένη, μάς εξήγησε ο φίλος μου Πάολο. Γνωρίστηκε το πρωί και θα την παρουσιάσω και σε σας. Όνομάζεται Λυγία 'Αλφειά κι' ήρθε εδώ από χθές για το κλίμα της Ριβιέρας, γιατί υποφέρει απ' το στήθος της.

Ούτε την άλλη όμως μέρα, ούτε την επόμενη φάνηκε η νέα πουθενά. Τη νύχτα φυτόσο ταχυτικά, ακουγόταν το υπέροχο τραγούδι της στο πιάνο!

Τι περιεργο, αλήθεια! Μέσα στη με-

λωδική εκείνη μουσική, μάντεψα το περσικό κάποιου δυστυχισμένου που είχε λυγίσει την ευαίσθητη ψυχή της άγνωστης εκείνης νέας.

—Απόψε θα την δούμε στο θέατρο, μου είπε μια μέρα ο φίλος μου Πάολο. Πάίζεται το μελόδραμα η Μιρέϊγ και θα είναι κι' η Λυγία εκεί.

Πήγαμε στο θέατρο νωρίτερα για να ιδούμε με την άνεσή μας τον κόσμο, που θα έρχόταν και να θαυμάσουμε τον ωραίο διάκοσμο της αίθουσας.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα, όταν είδαμε να μπαίνει στο διπλανό θεωρείο μια νέα λευκή κι' ευγενική, σχεδόν διαφανής, με μάτια μελαγχολικά, πλασισμένα από σκοτεινούς κύκλους, ντυμένη μ' ένα άσχημο παλτό μετ' ασημένιου λευκού φάρσα.

Εμοιαζε σαν μια αιδεσία νεράιδα, η μάλλον σαν νεφέλη έτοιμη να διαλυθεί μόλις την άγγιζε ανθρώπινο χέρι.

—Νά, η Λυγία, μου είπε ο Πάολο, πάνοντάς του το χέρι.

—Αλλά έγω, πριν από το πεί, είχα καταλάβει ότι αυτή ήταν, γιατί έμοιαζε καταπληκτικά με την εικόνα, που είχε πλάσει η ψυχή μου όταν άκουγα τη μουσική...

Κάθε βράδυ στο ίδιο θεωρείο, με τα λευκά τραντάφυλλα στο στήθος, η άρρωστη νέα ζούσε κι' ανάνεσε με την αγάπη του 'Αβρίλιο. Κι' όταν έγινε άρρωστη στο ξενοδοχείο, καθόταν στο πιάνο κι' έπαιζε τόσο σιγά και άνεπαίσθητα, που μόλις ακουγόταν, τα κομμάτια που είχε τραγουδήσει από ολίγον εκείνος, να ανασταίνονται απ' τη θύμησή του κι' όνειροπολώντας με τα μάτια μισοκλειστά...

Ένα βράδυ, η μελωδία του πιάνου ηνώθηκε με καθαρή και δυνατή από τις άλλες φορές.

Στην αρχή, δειλά-δειλά, ένα τραγούδι απ' την άσχημο παλτό άκούστηκε να συνοδεύει την έκτασή του πιάνου. Η Λυγία σε λίγο έπαψε να παίζει πιάνο, μα το τραγούδι εξακολουθούσε να ακούγεται. Η σιλουέτα της νέας φάνηκε τότε στο παράθυρο, προς το μέρος της θάλασσας. Η συγκίνησις γέμισε την ευαίσθητη ψυχή της... Έκείνος που τραγουδούσε στην άσχημο παλτό ήταν ο άγαπημένος της. Είχε αναγνωρίσει τη φωνή του. Είχε νοιώσει τον πόνο των χεριών του να σιμύει με τον δικόν της πόνο...

Ο 'Αβρίλιο είχε αγάπησει βαθιά τη λευκή εκείνη υπαρκτή, που

ήταν τόσο ευγενική και λεπτοκαμωμένη, μάς εξήγησε ο φίλος μου Πάολο. Γνωρίστηκε το πρωί και θα την παρουσιάσω και σε σας. Όνομάζεται Λυγία 'Αλφειά κι' ήρθε εδώ από χθές για το κλίμα της Ριβιέρας, γιατί υποφέρει απ' το στήθος της.

Ούτε την άλλη όμως μέρα, ούτε την επόμενη φάνηκε η νέα πουθενά. Τη νύχτα φυτόσο ταχυτικά, ακουγόταν το υπέροχο τραγούδι της στο πιάνο!

Τι περιεργο, αλήθεια! Μέσα στη με-

λωδική εκείνη μουσική, μάντεψα το περσικό κάποιου δυστυχισμένου που είχε λυγίσει την ευαίσθητη ψυχή της άγνωστης εκείνης νέας.

—Απόψε θα την δούμε στο θέατρο, μου είπε μια μέρα ο φίλος μου Πάολο. Πάίζεται το μελόδραμα η Μιρέϊγ και θα είναι κι' η Λυγία εκεί.

Πήγαμε στο θέατρο νωρίτερα για να ιδούμε με την άνεσή μας τον κόσμο, που θα έρχόταν και να θαυμάσουμε τον ωραίο διάκοσμο της αίθουσας.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα, όταν είδαμε να μπαίνει στο διπλανό θεωρείο μια νέα λευκή κι' ευγενική, σχεδόν διαφανής, με μάτια μελαγχολικά, πλασισμένα από σκοτεινούς κύκλους, ντυμένη μ' ένα άσχημο παλτό μετ' ασημένιου λευκού φάρσα.

Εμοιαζε σαν μια αιδεσία νεράιδα, η μάλλον σαν νεφέλη έτοιμη να διαλυθεί μόλις την άγγιζε ανθρώπινο χέρι.

—Νά, η Λυγία, μου είπε ο Πάολο, πάνοντάς του το χέρι.

—Αλλά έγω, πριν από το πεί, είχα καταλάβει ότι αυτή ήταν, γιατί έμοιαζε καταπληκτικά με την εικόνα, που είχε πλάσει η ψυχή μου όταν άκουγα τη μουσική...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΧΕΙΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΚΑΣΣΕΛ

λωδική εκείνη μουσική, μάντεψα το περσικό κάποιου δυστυχισμένου που είχε λυγίσει την ευαίσθητη ψυχή της άγνωστης εκείνης νέας.

—Απόψε θα την δούμε στο θέατρο, μου είπε μια μέρα ο φίλος μου Πάολο. Πάίζεται το μελόδραμα η Μιρέϊγ και θα είναι κι' η Λυγία εκεί.

Πήγαμε στο θέατρο νωρίτερα για να ιδούμε με την άνεσή μας τον κόσμο, που θα έρχόταν και να θαυμάσουμε τον ωραίο διάκοσμο της αίθουσας.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα, όταν είδαμε να μπαίνει στο διπλανό θεωρείο μια νέα λευκή κι' ευγενική, σχεδόν διαφανής, με μάτια μελαγχολικά, πλασισμένα από σκοτεινούς κύκλους, ντυμένη μ' ένα άσχημο παλτό μετ' ασημένιου λευκού φάρσα.

Εμοιαζε σαν μια αιδεσία νεράιδα, η μάλλον σαν νεφέλη έτοιμη να διαλυθεί μόλις την άγγιζε ανθρώπινο χέρι.

—Νά, η Λυγία, μου είπε ο Πάολο, πάνοντάς του το χέρι.

—Αλλά έγω, πριν από το πεί, είχα καταλάβει ότι αυτή ήταν, γιατί έμοιαζε καταπληκτικά με την εικόνα, που είχε πλάσει η ψυχή μου όταν άκουγα τη μουσική...

Κάθε βράδυ στο ίδιο θεωρείο, με τα λευκά τραντάφυλλα στο στήθος, η άρρωστη νέα ζούσε κι' ανάνεσε με την αγάπη του 'Αβρίλιο. Κι' όταν έγινε άρρωστη στο ξενοδοχείο, καθόταν στο πιάνο κι' έπαιζε τόσο σιγά και άνεπαίσθητα, που μόλις ακουγόταν, τα κομμάτια που είχε τραγουδήσει από ολίγον εκείνος, να ανασταίνονται απ' τη θύμησή του κι' όνειροπολώντας με τα μάτια μισοκλειστά...

Ένα βράδυ, η μελωδία του πιάνου ηνώθηκε με καθαρή και δυνατή από τις άλλες φορές.

Στην αρχή, δειλά-δειλά, ένα τραγούδι απ' την άσχημο παλτό άκούστηκε να συνοδεύει την έκτασή του πιάνου. Η Λυγία σε λίγο έπαψε να παίζει πιάνο, μα το τραγούδι εξακολουθούσε να ακούγεται. Η σιλουέτα της νέας φάνηκε τότε στο παράθυρο, προς το μέρος της θάλασσας. Η συγκίνησις γέμισε την ευαίσθητη ψυχή της... Έκείνος που τραγουδούσε στην άσχημο παλτό ήταν ο άγαπημένος της. Είχε αναγνωρίσει τη φωνή του. Είχε νοιώσει τον πόνο των χεριών του να σιμύει με τον δικόν της πόνο...

Ο 'Αβρίλιο είχε αγάπησει βαθιά τη λευκή εκείνη υπαρκτή, που

ήταν τόσο ευγενική και λεπτοκαμωμένη, μάς εξήγησε ο φίλος μου Πάολο. Γνωρίστηκε το πρωί και θα την παρουσιάσω και σε σας

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Ο ΑΓΑ-ΧΑΝ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ

Ποιος είναι ακριβώς ο 'Αγ-Χάν. Το πραγματικό του όνομα. Η θρησκευτική παντοδυναμία του. Το προσκύνημα του 'Αγ-Χάν. Πώς απ' την κόκκινη κουρτίνα. Το είδωλό του 'Αγ-Χάν κι' ο γάμος του με την είδα Καρρόν. Πώς ζή στις Ευρωπαϊκές λουτροπέλεις, κτλ.

ΛΟΙ σας ξέρετε δέβαινα τ'όν περιφνημόν 'Αγ-Χάν. Θά έχετε διαβάσει έπαυειλημέτως γ' αυτόν στις έφημερίδες ότι είνε μανιώδης σπόρμαν, μεγάλος γλεντζές, τακτικός ός πελάτης τ'ών νυκτερινών Παρισινών κέντρων, κι' ότι περνάει τόν περισσότερο καιρό του στις ευρωπαϊκές λουτροπόλεις της μόδας.

Αν σας ζητήσουν όμως περισσότερες λεπτομέρειες γιά τ'ό άτομό του και τή ζωή του, θά ψιθυρίσετε κάπως άδιστα:

—Μά...ό 'Αγ-Χάν, είνε κάποιος ήγειμών πλούσιος σάν τή Κροίσος... Τό βασιλείο του δρίσκεται κάτω εκεί, στις 'Ινδίες... Μι' ό ίδιος πολύ σπάνια μένει στή χώρα του... Τόν περισσότερο καιρό του, τόν περνάει στήν Εύρώπη... Είνε μορφωμένος, θαυμασίως δηλητής, και δέν λείπει ποτέ του άπό τίς κορσές...

Είνε βέβαια σωστά όλ' αυτά, μά μένουν άγνωστα ακόμη πολλά και σπουδαία πράγματα, σχετικά μέ τόν 'Αγ-Χάν. Ας σας τ'ό πούμε έδώ γιά νά τά μάθετε.

Λοιπόν, τ'ό πραγματικό του όνομα δέν είνε, όπως νομίζετε, 'Αγ-Χάν. Έτσι δέβαινα τόν ξέρουν όλοι, αλλά αυτό είνε ό τίτλος του 'Αγ-Χάν θά π'ή ό Αδθέντης 'Η γερμών.

Πραγματικά όμως λέγεται σ'ό Μωχάμετ Σάχ ιμπν 'Αγκάχ 'Αλί.

Έδρα του κράτους του είνε ή Βομβάη τών 'Ινδιών, τ'ό δέ παλάτι του περνάει σ' έκταση δλόκληρη π'όλη και είνε άνωτερο στή μεγαλοπρέπεια από τ'α παραμυθένια παλάτια της Χαλμάς.

Είνε ραχιάς (ήγειμών) τ'οι Ράτζπουρ, μιάς μεγάλης περιφέρειας τών 'Ινδιών. Τήν τεραστίαν του όμως δύναμη δέν τ'ό τή δίνει μόνο τ'ό ήγειμονικό του άξίωμα. Ο 'Αγ-Χάν έχει στά γέρια του και μιά άλλη έξουσία, υπεράσπη, ή ό ποία τόν φέρνει πρώτο στή σειρά έραρχίας άπ' όλους τούς άλλους έπιθλητικούς και κρατικούς ραχιάδες και μαχαμαήδες τών 'Ινδιών κρατών.

Είνε ό άνώτατος πνευματικός και πολιτικός άρχηγός τών Μουσουλμάνων 'Ινδιών, και θεωρείται απόγονος του Αλνταλλάχ-ιμπν Μαχμούν, ό όποιος εισηγήγε κατά τ'ό 900 μ. Χ. τ'ό μωαμεθανισμό σ'τις 'Ινδίες.

Γ'αυτό τ'ό λόγο ό Μουσουλμάνος

νοι τών 'Ινδιών τόν θεωρούν ως ένα είδος ήμ'ιθέου, άλάνθαστο και υπεράνθρωπο. Τόν τιμούν δέ μέ τίς ίδιες τιμές, μέ τίς όποιες τιμούν κι' όι βουδδιστάι τήν Αύτου 'Αγιότητα τόν Μπόγκδο Ντζεμ-ποσόνγκ Ντόμπα Χουτουκού Χάν, τόν 'Ζωντανό Βούδδα, δηλαδή και πατριάρχη τους, ό όποιος έδραυει στήν Ούργκα της Μογγολίας.

Χιλιάδες μουσουλμάνων της αίρέσεως προπάντων τών Ισλαμική, ξεκινούν κάθε χρόνο από τ'α πέρατα της Ασίας και της Αφρικής—στις όποιες δρίσκονται εμποτισμένοι—και πάνε στή Βομβάη γιά νά δούν τόν υπέρτατο αυτό θρησκευτικό άρχηγό τους. Όποι δέ όι Μωαμεθανοί πού επισκέπτονται τή Μένκα, έχουν δικαίωμα κατόπιν στόν τίτλον 'χατζή', και όπως όι βουδδιστάι πού επισκέπτονται στήν Ούργκα τόν 'Ζωντανό Βούδδα' τους, έχουν τ'ό προνόμιο κατόπιν νά δένουν 'νύρη' σ'ό λαμό τους μιά φαρδιά κόκκινη κορδέλλα, έτσι κι' όσοι από τ'α εκατομμύρια τών Ισλαμική επισκέπτονται τόν 'Αγ-Χάν σ'τά άνάκτορά του της Βομβάης παίρνουν κατόπιν τόν ζήλευτό τίτλο του 'πιστού'... Κατά τίς επισκέ-

ψεις τους αυτές δέν βλέπουν καθόλου τόν 'Αγ-Χάν. Άκούνε μόνο τή φωνή του, γιάτί τ'ό πρόσωπο και τ'ό κορμί του—ιερό κι' άπαράβαστο γιά τούς ύπηκόους του—είνε σκεπασμένο μέ μιά καλή πετρα.

Αυτό δέ γίνεται τή στιγμή πού στήν Εύρώπη μπορούν νά καιρωθεί σουν—ώρες δλόκληρες κι' άπ' τήν κορυφή ως σ'τά νύχια—τόν πάνσοπο 'Αγ-Χάν κι' όι τελευταίοι κοινοί θνητοί τών κέντρων και τών περιπατών!... Στις λουτροπόλεις μάλιστα τόν βλέπουν μυσόγυμνον μέ τ'ό μαγικό του!

Ο έμμερς Ταμέρ, άρχηγός τών Ισλαμική της πόλεως Σελιμίέ—κτισμένη σ'τά άνατολικά της Συρίας—διηγήθηκε ως έξης σ' έναν Εύρωπαίο δημοσιογράφο τήν έπισκεψή του σ'όν κρατικό άρχηγό του 'Αγ-Χάν.

Μόλις τ'ό αυτοκίνητό μου, τ'ό όποιο μέ πήρε άπ' τ'ό μεγαλείτερο ξενοδοχείο της Βομβάης, σταμάτησε μπρός σ'ό πανύψηλο τείχος πού περιβάλλει τ'ό παλάτι τ'οι έεροί ήμάμη μας, πετάχτηκαν άμέσως από τήν κεντρική πύλη του καμιά πενήνταριά σωματοφύλακες, γραμματείς και θυρωροί, όι όποιοι—ντυμένοι σ'τά κάτασπρα—

υποκλίθηκαν μπροστά μου μέ σε βασία.

Έπειτα μέ περιστοίχισαν και μέ ώδήγησαν μέ πομπή σ'έ μιά άπέραντη μαρμαρένια σάλα, πλημμυρισμένη από φώς, ή όποια είνε σ'τή μέση ένα θαυμάσιο συντριβάνι. Τ'ό άνώτατο συμβούλιο τ'οι Στέμματος—τέσσαρες εϋπατρίδαι Ισλαμική κι' ό πρόεδρος τους—μέ υποδέχτηκε εϋγενικά, και μέ παρακάλεσε νά πεοιμένω τ'ό σειρά μου γιά νά υποβάλω τ'α σέ δη μου στόν 'Αγ-Χάν.

Σέ λίγο χροσσοτόμιστος θαλαμipόλος μέ πήρε μαζί του, κι' ό πού περάσαμε άρκετές σάλες και διαδρόμους, μυθικής πολυτελείας και γεμάτους από πιστούς προσκυνήτες της Αγιότητάς Του, φτάσαμε σ' ένα πολύ άπλό γραφείο χωρισμένο σ'τά δύο από μιά μεγάλη μεταξωτή και κόκκινη κουρτίνα...

Ο θαλαμipόλος φώναξε τότε τ'ό όνομά μου και τόν τίτλο μου, κι' άμέσως πίσω από τήν κόκκινη κουρτίνα άκούστηκε μιά συμπαιτική φωνή, ή όποια μέ ρωτούσε νέα άπ' τούς ύπηκόους μου κι' άπ' τήν οικογένειά μου...

Υποκλίθηκα βαθιά κι' άποκρίθηκα όπως μπορούσα καλύτερα, γιάτί μου μιλούσε ό Κύριός μας, τ'ό όποιο δέν μου έπιτοσκόταν άπ' τή θρησκεία, τ'ό άντικρύσιο τ'ό σόμα. Όστόσο μπορούσα νά ιδ'ό φωτογραφία του τήν όποια και μουστειλε άμέσως, μόλις τελείωσε ή σύσταση αυτή συδιάλεξή μας...

Γιά νά συμπληρώσετε τίς γνώσεις σας σχετικά μέ τόν 'Αγ-Χάν, άγαπητοί μου άναγνώστα, σημειώστε έπίσης ότι όι Ισλαμική είνε περίπου τρία εκατομμύρια. Έτι δρίσκονται σκορπισμένοι σ'τάς 'Ινδίες, στή Συρία, στή Περασία σ'ό 'Αφγανιστάν, στήν Αίγυπτο σ'ό 'Ιράκ, σ'ό Ζανζιβάρ κλπ κλπ, ότι άποτελούν μιά φανταστική αίρεσι τ'οι Μωαμεθανισμοί, κι' ότι κάθε πιστός Ισλαμική είνε υποχρεωμένος, από άμειλικτο θρησκευτικό νόμο, νά στέλνει κάθε χρόνο στόν ήμάμη του 'Αγ-Χάν—δέκατο τών κερδών τ'ή χρονιάς του, κι' αυτό θά σας δώση μιά μικρή ιδέα της μενίστης έπιθλητικής του και τών άμυθήτων θησαυρών του!

Αυτός είνε, μέ λίγα λόγια, ό περίφημος 'Αγ-Χάν.

Ας έρθουμε τώρα και σ'ό τ'οι περ'ό είδωλό του μέ τή Γαλλία, δεσποινίδα Καρρόν, τ'ό όποιο κατ'έλγε σ'ό γάμο του μαζί τ'ή, κατά τ'ας άρχάς Δεκεμβρίου τ'οι 1929, σ'ό Αϊζ-λε-Μπαίν...

Είνε πλέον αυτό πού γράφτηκε πολλές φορές, πώς ή δεσποινίς

Καρρόν ήταν, πωλήτρια σ' ένα ζαχαροπλαστείο τ'οι Αϊζ-λε-Μπαίν, κι' ότι εκεί τήν πρωτογνώρισε και τήν άγάπησε ό μυριόπλουτος και κραταιός 'Ινδός ήγειμών. Τ'ό πραγματικό είνε, ότι ή δεσποινίς Καρρόν άνήκε σ'έ μιά πτωχή άστική οικογένεια τ'οι Σαμπερύ. Κρατούσε μέ τήν αδελφή της ένα μικρό εργοστάσιο γυναικείων φορεμάτων σ'ό Παρίσι, κι' εκεί τήν πρωτοείδε και τήν άγάπησε ό 'Αγ-Χάν...

Η νόμιμος αυτή σύζυγός του είνε φηλή, συμπαιτική, εϋγενικά κομψή, και μέ άνοητικό παρουσαστικό. Τ'α μυθώδη πλούτη της και ή ήγειμονική της θέσις δέν της έδωσαν φτερά σ'ό μυαλό της νά πάρη άέρα, αλλά έξακολουθεί νά είνε σεμνή και μετρημένη όπως πρώτα...

Έξακολουθεί νά διατηρή τίς πρώτες μέτρες σχέσεις τ'οι οικογενειακού της περιβάλλοντος, και τά καταφέρνει θαυμάσια νά κινήται έπίσης άνετα στήν άνωτάτη άριστοκρατία της Γαλλίας, όπως της έπιβάλλει ή ύψηλή της θέσις.

Τ'ό πρώτο της όμορ—650 γιλιάρδες φράγκα, δηλαδή περίπου 4 1/2 εκατομμύρια δραχμές—τ'ό όποιο πρόσφερε στήν πόλη Μπουρξέ της Γαλλίας, γιά τ'α κοινοτικά έργα, καθώς και άλλες μεγάλες δωρεές της, άποδεικνύουν πώς έέρει νά μεταχειρίζεται θαυμάσια τόν άπειρο πλούτο, πούβαλε ή Τύχη σ'τά κομψά της χέρια.

Οι γάμοι τ'οι 'Αγ-Χάν και της δεσποινίδος Καρρόν ετελέσθησαν σ'ό Δημαρχείο τ'οι Αϊζ-λε-Μπαίν μέ πολύ μεγάλη άπλόητητα, ή δ' έπίσημη άναγγελία τους έγινε σ'ό Λονδίνο.

Ο 'Αγ-Χάν άγαπάει έξαιρετικά ή Γαλλική αυτή λουτροπόλη, γιάτί κάθε χρόνο—άπ' τήν παιδική του ήλικία ακόμη—τήν επισκέπτεται τ'ό καλοκαίρι, και παρατείνει τή διαμονή του συχνά σ'όν χειμώνα...

Σ'ό Αϊζ-λε-Μπαίν τόν ξέρουν κι' ή πέτρας ακόμη. Η ζωή του πού κάνει εκεί είνε άπλη, δίχως μεγαλοπρεπείς άκολουθίες, και τ'ό εϋνοούμενο παιγνίδι του είνε τ'ό γκολφ...

Επίσης έχει σταύλο ζακουσά, άπ' τόν όποιο στέλνει άρκετά έλογα σ'τις κορσές τ'οι Παρισιαί τ'οι Ντέρμπυ και της Ντωβίλ. Η ράτσα τών άλόγων αυτών είνε τόσο διαλεκτή, ώστε τ'α περισσότερα άπ' αυτά κερδίζουν πάντα σ'τις κορσές.

Είπαμε π'ό πάνω, ότι όι θρησκευτικοί όπαδοί του άνέρχονται σ'έ τρία εκατομμύρια, κι' ότι δίνει ό καθένας τους τ'ό δέκατο τών κερδών του κάθε χρόνο στόν 'Αγ-Χάν, έπειδή είνε ήμάμη τους. Προσθέστε τώρα και τί φόρο πληρώνουν τ'α περίπου 35 εκατομμύρια τών ύπηκόων του κράτους του, κι' άπ' τ'ας τούτες φόνους ή 'μερίς τ'οι λέοντος' άνήκει δικαιοματικά σ' αυτόν, γιά νά έπιτεφάλλης τών συχωριανών της. Όταν αυτό πηγαίνουν ν' άποκρι-

Η Ταούπο—ή παρθένος τ'οι χωριού—άντιπροσωπεύει τούς συχωριανούς της κι' έχει καθήκον ως ότου παντρευτεί κανέναν άρχηγό, νά προσδρεύη σ'έ κάθε έπίσημη τελετή, νά υποδέχεται τούς δικαιοματικά σ' αυτόν, γιά νά έπιτεφάλλης τών συχωριανών της. Όταν αυτό πηγαίνουν ν' άποκρι-

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΣΤΙΣ ΠΡΑΤΟΓΟΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

Η ΟΗ Κ' ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

Ένας πρωτόγονος, αλλά πολιτισμένος λαός. Οι κάτοικοι τών νήσων Σαμόα. Όπου εφαρμόζεται ή κοινωνικομοσύνη. Η «Παρθένος τ'οι χωριού»

και τ'α καθήκοντά της. Η παροιμιώδης διασκεδάσεις τών Σαμοατών. Πάνδημες εϋωχίες. Τι γίνεται σ' ένα έρμηνείο τ'οι Ωκεανού. Η βασίλισσες της νήσου Σαίν-Κιλντία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Περιεργότατα είνε τ'α έθιμα τών Ιθαγενών τών νησιών της Σαμόας, τ'οι «Αργιπελάγους τών θαλασσοπόρων», όπως λέγεται.

Τ'α ήθη και έθιμα τών Ιθαγενών αυτών διατελούν όλο τ'ό θέλημα μιάς πρωτόγονης, αλλά άνηθικον νά πεοιοποιούνται κάθε ξένου και νά φροντίζουν γιά τήν άνετη διαμονή του.

Κάθε χωριό τών νησιών αυτών άποτελεί ένα είδος μεγάλης οικογενείας, ή όποια υποτάσσεται σ' έναν άρχηγό, πού τ'α κυριότερα καθήκοντά του είνε ν' άντιπροσωπεύη τ'ό χωριό και νά προστατεύη τ'α συμφέροντα τών συχωριανών του, άέναντι τών γειτονικών χωριών.

Η άτομική ιδιοκτησία υπάρχει κι' εκεί, αλλά περιορίζεται μόνο σ'έ άκίνητα κτήματα, γιάτί τ'α προϊόντα τών άγρών, καθώς και τ'α προϊόντα της άλιείας, όχι μόνον μοιράζονται μεταξόν τών κατοίκων κάθε χωριού, αλλά και δίδονται δωρεάν, σ'έ όποιον έχει άνάγκη.

Έτσι δέν υπάρχουν φτωχοί στήν εϋδαίμονα εκείνη χώρα, στερούμενοι τ'οι έπιουσιού, γιάτί όλοι άμοιβαίως εργάζονται και άμοιβαίως μοιράζονται τ'α αγαθά της εργασίας των, υπό τήν εποπτεία τ'οι άνωτάτου άρχοντος. Εϋκολώτερο είνε νά πεισθή ένας Ιθαγενής της Σαμόας ότι ό ήλιος δέν θά άνατείλη τήν άλλη μέρα παρά νά πιστέψη ότι υπάρχουν χώρες, σ'τις όποιες πεθαίνουν όι άνθρωποι άπό τήν πείνα, μπροστά σ'τά μάτια τών πλουσίων.

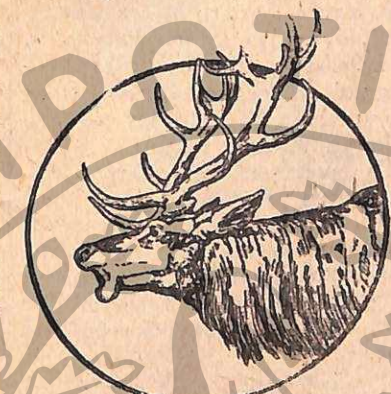
Αν κανείς ξένος περάσει από τ'α νησιά αυτά, όλοι οι Ιθαγενείς θά διαφιλονεικήσουν τήν τιμή νά τόν φιλοξενήσουν σ'ό σπίτι τους. Αν αυτός ό ξένος είνε άρχηγός άλλου χωριού, τότε τ'οι παραγωγή ως κατάλυμα ή καλύτερη καλύβα, στήν όποια πηγαίνουν ν'ά τ'οι άποδώσουν τίς τιμές ό άρχηγός τ'οι χωριού και ή «Ταούπο».

Η Ταούπο—ή παρθένος τ'οι χωριού—άντιπροσωπεύει τούς συχωριανούς της κι' έχει καθήκον ως ότου παντρευτεί κανέναν άρχηγό, νά προσδρεύη σ'έ κάθε έπίσημη τελετή, νά υποδέχεται τούς δικαιοματικά σ' αυτόν, γιά νά έπιτεφάλλης τών συχωριανών της. Όταν αυτό πηγαίνουν ν' άποκρι-

σούν κανέναν έχθρό.

Η Ταούπο, κατά κανόνα εκλέγεται μεταξόν τών άριστέρων νεανίδων κι' έχουν, στήν άκολουθία τους άρκετές άλλες, έπίσης άριστες νέες, ή όποιες έχουν καθήκον νά πεοιοποιούνται κάθε ξένου και νά φροντίζουν γιά τήν άνετη διαμονή του.

Η νέες αυτές εκτελούν έπίσης και χορευτικές έπιδείξεις κατά τίς έπίσημες τελετές και τίς άλλες λαϊκές διασκεδάσεις, γιάτί όλες ή πανηγύρεις κι' ή διασκεδάσεις τελειώνουν στή Σαμόα μέ τ'α «Σίδα», τόν έθνικό δηλαδή χορό. Ο χορός αυτός είνε πολύ παρόμοιος, γιάτί ή χορευτριάς χορεύει...καθίστη... Μόνο τ'α χέρια, τ'α μπράτσα, τ'ό κεφάλι κι' ό κορμός εκτελούν διάφορες κινήσεις, πού τίς ρυθμίζουν όι ήχοι τ'οι τυμπάνου, τ'α μονότονα τραγούδια και τ'α

χειροκροτήματα τών παρισταμένων.

Κι' έπειδή όι Ιθαγενείς άγαπών πολύ τίς διασκεδάσεις, σ'όν γάμους πανηγυρικές έκδηρές σ'τά γειτονικά χωριά, όπότε τ'α στρώνουν σ'ό γλέντι και σ'έ χορό. Η άτομική έπίσης έπισκεψις μέ σκοπό τ'ό γλέντι, είνε πολύ γνότατες. Όταν πάει καμιά γυναίκα νά γίνει γνωστή ότι ένας χωριάς τ'οι τ'οι άποδώσει τ'α τιμές ό άρχηγός τ'οι χωριού και ή «Ταούπο».

Η Ταούπο—ή παρθένος τ'οι χωριού—άντιπροσωπεύει τούς συχωριανούς της κι' έχει καθήκον ως ότου παντρευτεί κανέναν άρχηγό, νά προσδρεύη σ'έ κάθε έπίσημη τελετή, νά υποδέχεται τούς δικαιοματικά σ' αυτόν, γιά νά έπιτεφάλλης τών συχωριανών της. Όταν αυτό πηγαίνουν ν' άποκρι-

Τ'ό σπουδαιότερο είνε ότι δέν ύπάρχει καμιά σοβαρή άρρώστεια σ'ό εϋτυχισμένο αυτό νησί, έκτός από ένα είδος γρίπης, πού τ'ή λέγε «όήγαν» τών ξένων, έπειδή έμφανίζεται μόνον τ'ό θέρος, όταν δηλαδή όι ξένοι επισκέπτονται τ'α Σαίν-Κιλντία.

Ο 'Αγ Χάν και ή σύζυγός του.

Σ' ΗΜΕΡΑ γελάμε με την καρδιά μας δασύς άκουσε να γίνεται λόγος για μάγους και για μαγείες.

Κι' όμως υπάρχει μία έπον' γεμάτη δεισιδαιμονίες και προλήψεις, κατά την οποία οι άνθρωποι ζούσαν μέσα σε παραισθήσεις και προσπαθούσαν με άποικους και μαγικές ιεροτελεστίες να πιτύουν την ευνοία του Βελ'ε' βοή και των δαιμόνων του. Άν' ούτως την πρώτη 'Σολομωνική' που θα πέσει στα χέρια σας γ' να ιδείτε τους κυριόκους έξορκισμούς και τις άμύμητες προσευχές που έκαναν ή μάγισσες του π' ληου καιρού ζητώντας τη βοήθεια του δαιμόνος 'Αβραάμ και των δμοίων του...

Η μάγισσες τότε είχαν την συνήθεια να μαγεύονται σ' έσοχικά μέρη τη νύχτα ενός Σαββάτου δίχως φεγγάρι κι' εκεί, γύρω από το καΐαν τους που έδραζε επάνω στη φωτιά, να χορεύουν μαγικούς χορούς και να έπικαλούνται τον διάβολο και τους δαίμονές του...

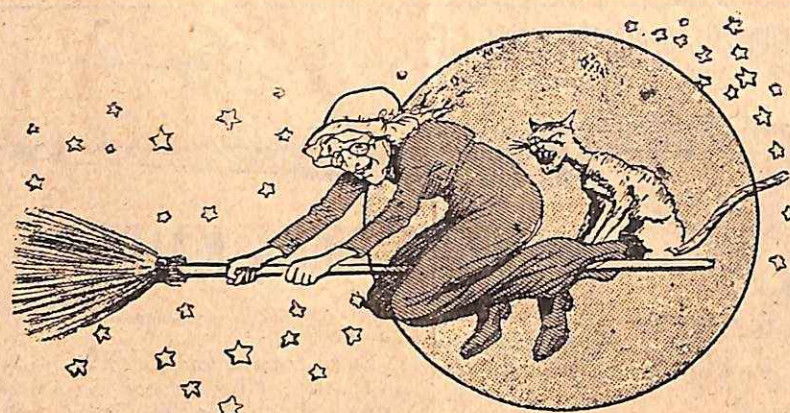
Λέγε μάλιστα ότι ή πιο μεγάλη και πιο τρομερή από αυτές ξεκινούσαν από το σπίτι τους γι' να πάνε στην διαβολική συγκέντρωση τους καβάλλα σ' ένα σκού πόζυλο άλειμμένο με ξύγκι με κρού παιδιού, έχοντας μαζί του και τον μαύρο γάτο τους, που ήταν ο άγριώτερος σύντροφός τους στα μυστηριώδη κι' έγκλημματα μάγια τους.

Οι καιροί όμως άλλαξαν και σήμερα δεν υπάρχουν μάγοι και μάγισσες, παρό' μονάχα σε μερικά χωριά της Εύβοιας, στα όποια πολιτισμός δεν μπόρεσε να ξεριζώσει ακόμα τις παλιές δεισιδαιμονίες.

Έκει όστόσο που οι μάγοι και ή μάγισσες εξακολουθούν να διασέλουν τυραννικά είνε σε μερικάς πρωτόγονες φυλές της 'Αφρικής, όπως μου δόθηκε ή ευκαιρία γ' άγγελιφθώ μόνος μου στο τελευταίο μου ταξίδι που έκανα στην Μαύρη 'Ηπειρο.

Στά βουνά, λοιπόν, της Σιέρρα Λεόνα, ή όποια είνε μία από τις πολυάριθμες άγγλικές αποικίες και ή όποια βρίσκεται στην δυτική άκρη της 'Αφρικής, υπάρχει μεταξή των ιθαγενών, μία τρομερή κι' άπόκρυφη όργάνωση, ή 'Αγγλική κυβέρνησις δ' κατώρθωσε ακόμη να ή διαλύσει. Η μυστική αυτή όργάνωση, που ήντισσε της Σιέρρα Λεόνα, έχει όποια όργάνωση σήμερα στη γωνία του Μέντε, την όποιαν τρομοκρατεί κυριολεκτικώς με τα φρικιαστικά έγκλημάτά της...

Οι άνθρωποι — λεοπαρδάλεις — όπως λέγονται τα μέλη της, γιατί κατά τις μαγικές ιεροτελεστίες τους φορούν στη ράχη τους δέρμα λεοπαρδάλειος, είνε οι τρομερότεροι έγκληματά της δυτικής 'Αφρικής. Οι λευκοί όποιοι του λέγε άκόμη 'φονιάδες των μαύρων' και δεν έχουν διόλου άδικο, γιατί ό σκοπός της όργάνωσής

Η ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑ ΛΕΟΝΑ

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(Άρθρο του διασήμου εξερευνητού Φερνάν 'Οσσεντόβσκυ)

τους είνε το έγκλημα και ή άνθρωποφαγία!...

Οι άνθρωποι — λεοπαρδάλεις — κατοικούν στα ήσυχα χωριά των μαύρων της Σιέρρα Λεόνα και κάθε δεκαπέντε ήμέρες συγκεντρώνονται στη ζούγκλα του Μέντε, φορώντας τα παρδαλά δέρματα τους, γι' να έπικαλεστούν τη ευνοία των 'κακών πνευμάτων' και να επιδοθούν στις ανατριχιαστικές μαγείες τους.

Ξεκινούν κρυφά τη νύχτα κι' όπλισμένοι με μαχαίρια και δόρατα, επιτίθενται έαφ'ήκει έναν έναν ένοχους χωριού, αιχμαλωτίζουν μερικούς άντρες ή γυναίκες κι' έπειτα γυρίζουν πάλι στη ζούγκλα τους. Από τη στιγμή αυτή αρχίζει μία ιεροτελεστία άπεριγράπτου φρίκης, γιατί οι καννιβάλοι αυτοί, όχι μόνο έχουν ανάγκη από ανθρώπινο αίμα γι' τα φίλτρα τους και τα γιατρικά τους, αλλά και γιατί καταβροχθίζουν με βουλιμία τα θύματά τους...

Τό μυστηριώδες φίλτρο που φτειάχνουν με το αίμα των αιχμαλώτων τους, τό λένε 'μπορφίνα' και τό μεταχειρίζονται ως άποτελεσματικό φάρμακο, όταν θέλουν να γιατρεύουν έναν άρρωστο ιθαγενή που ζήτησε την βοήθειά τους.

Οι άνθρωποι — λεοπαρδάλεις — όταν εξαφανίσουν κάθε ήννο των έγκλημάτων τους και κάψουν στη φωτιά τα κόκκαλα των αιχμαλώτων που καταβροχθίσανε, αφήνουν μέσα στις καλύδες, τις όποιες έχουν στη ζούγκλα, τα παρδαλά δέρματά τους και ξεαναγυρίζουν με την άνατολή του ήλιου στα ήσυχα χωριά των ιθαγενών.

Οι μαύροι της Σιέρρα Λεόνα ξέρουν πόσο έκδικητικοί είνε οι μάγοι τους και πόσο σκληρά τι

μωρούν τους προδότες και γι' αυτό όποφέρουν όπομονετικά την τυραννία τους και δεν τολμούν ν' καταφύγουν στις άγγλικές άρχες και να ζητήσουν την προστασίαν τους και την επέμβασί τους.

Ο 'Αγγλος, όμως, διοικητής της Σιέρρα Λεόνα δεν άργησε φυσικά, να μάθη τα νυχτερινά έγκλημάτα και τα καννιβαλικά δειπνα αυτής της μυστικής όργάνωσης και με μία άυστηρή προκήρυξη του γνωστοποίησε σ' όλους τους ιθαγενείς ότι θα τιμωρούσε παραδειγματικά έκείνους που ή είχαν:

1ο) Δέρμα λεοπαρδάλειος φτειαγμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να μοιάζει σαν λεοπαρδάλις ό άνθρωπος που τό φορούσε. 2ο) Λόγχη με τριπλή αιχμή και 3ο) μαγικό φίλτρο 'μπορφίνα' φτειαγμένο από ανθρώπινο αίμα. Όποιος ιθαγενής, λοιπόν, άνεκα λύπτετο ότι είχε ένα μονάχα από αυτά τα τρία πράγματα, στελνότανε στη φυλακή γι' α δεκατέσσερα χρόνια!

Τό πιο περίεργο από αυτά είνε ή λόγχη με τις τρεις αιχμές, ή όποια μεταχειρίζονται στις έπιθέσεις τους τα μέλη της μυστικής όργάνωσης των μάγων του Μέντε και με την όποια στείγματίζονται στις δυό όμοπλάτες τη νύχτα της προσλήψέως τους στην όργάνωση...

Ο 'Αγγλος διοικητής, έξ άπαίσις 'μπορφίνα', είνε φτειαγμένο από βότανα που έχουν πολύ παράξενες θεραπευτικές ιδιότητες. Οι πρωτόγονοι αυτοί γιατροί πιστεύουν ότι κάθε άρρωστος έχει μέσα του ένα 'κακό πνεύμα' και ότι κάθε 'κακό πνεύμα' μπορεί να έξορκιστεί μ' ένα ειδικό βότανο. Όταν όμως κανένα από αυτά δεν καταφέρνει να γιατρέψει τον άρρωστο, να διώξει δηλαδή τό 'κακό πνεύμα', αλείφουν τότε τό μέτωπο και τα χείλη του με τη 'μπορφίνα', που είνε γι' αυτούς ότι είνε γι' τους μάγους των παραμυθιών τό...άθάνατο νερό! Η 'μπορφίνα' τώρα, φαίνεται ότι, τις πιο πολλές φορές, γιατρέφει τον άρρωστο, αυτό όμως δεν πρέπει ν' αποδοθή στις μαγικές της ιδιότητες, αλλά στην αθροιστική του άρρώστου και στην άκράδαν

φομής των έγκλημάτων που έκαναν οι άνθρωποι — λεοπαρδάλεις —, προέβη σε μία λεπτομερή έρευνα γι' τα άπόκρυφα ήθη των μαύρων της Σιέρρα Λεόνα κι' άνακάλυψε πολλές παρόμοιες όργάνώσεις, τις όποιες είχαν ιδρύσει οι μάγοι των ιθαγενών.

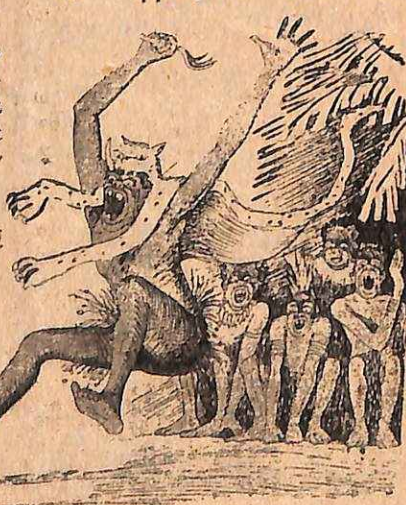
Στις όχθες, λοιπόν, ενός ποταμού του Μέντε, που ήταν γεμάτος πάντα από κροκοδείλους, όπλησε μία άλλη μυστική όργάνωση, ή όργάνωση των 'ανθρώπων — κροκοδείλων', τα μέλη της όποιας ήσαν δολοφόνοι και καννιβάλοι... Αξιοί οι μάγοι, όπως είχαν ενόψει, έκκολα, φορούσαν δέρματα κροκοδείλου και σερόντουσαν τη νύχτα γύρω στα χωριά αναζητώντας τό θύμα που θα καταβροχθίσανε στο καννιβαλικό δείπνο τους.

Έκτός από τους 'ανθρώπους — κροκοδείλους' προς βορρην της Σιέρρα Λεόνα όπλησε κι' μία άλλη όργάνωση μάγων που τρομοκρατούσε όλη έκείνη την περιοχή, με τα έγκλημάτά της και τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις των ιθαγενών. Τα μέλη της λεγότανους 'άνθρωποι — ούραγκοτάγκοι' κι' είνε περιτό βότανα ν' αναφέρουμε ότι φορούσαν κι' αυτοί ένα δέρμα ούραγκοτάγκου στη ράχη τους...

Γιατί όμως όλοι αυτοί οι μάγοι της Σιέρρα Λεόνα είχαν τη μανία να μεταμφιέζονται σε θηρία με τα παρδαλά αυτά δέρματα; Η έξήγησή είνε εύκολη. Μ' αυτό τον τρόπο κατώρθωναν πάντα να παρουσιάζουν ένα πρόχειρο 'έλλοθι' και να κάνουν τους ιθαγενείς να πιστεύουν ότι μία λεοπαρδάλις, ένας κροκοδείλος ή ένας ούραγκοτάγκος είχαν άρπάξει τη νύχτα τον μαύρο που είχε χαθεί έαφ'ήκει και τον είχε κατασπαράξει μέσα στη ζούγκλα!...

Οι έγκληματικοί μάγοι της δυτικής 'Αφρικής είνε πολυάριθμοι και κάνουν τους γιατρούς στα χωριά των ιθαγενών. Έχουν μυστηριώδη και ανεξιχνίαστα 'έγκληματικά' μυστικά που μεταδίδονται από πατέρα σε γιο και από τα μαθαίνουν μονάχα οι ιθαγενείς που θέλουν να γίνουν μάγοι και υποβάλλονται σε σκληρές και άπάνθρωπες δοκιμασίες...

Τα φίλτρα τους, έκτός από την άπαίσις 'μπορφίνα', είνε φτειαγμένα από βότανα που έχουν πολύ παράξενες θεραπευτικές ιδιότητες. Οι πρωτόγονοι αυτοί γιατροί πιστεύουν ότι κάθε άρρωστος έχει μέσα του ένα 'κακό πνεύμα' και ότι κάθε 'κακό πνεύμα' μπορεί να έξορκιστεί μ' ένα ειδικό βότανο. Όταν όμως κανένα από αυτά δεν καταφέρνει να γιατρέψει τον άρρωστο, να διώξει δηλαδή τό 'κακό πνεύμα', αλείφουν τότε τό μέτωπο και τα χείλη του με τη 'μπορφίνα', που είνε γι' αυτούς ότι είνε γι' τους μάγους των παραμυθιών τό...άθάνατο νερό! Η 'μπορφίνα' τώρα, φαίνεται ότι, τις πιο πολλές φορές, γιατρέφει τον άρρωστο, αυτό όμως δεν πρέπει ν' αποδοθή στις μαγικές της ιδιότητες, αλλά στην αθροιστική του άρρώστου και στην άκράδαν

Τα νυχτερινά όργια των 'Ανθρώπων-λεοπαρδάλειων'.

τη πεποίθησί του ότι με τό 'κόκχινο' αυτό γιατρικό θα γίνη καλά...

Οι μάγοι της Σιέρρα Λεόνα είνε πανίσχυροι, γιατί προστατεύονται πάντα από τους φυλάργους και τους μαύρους βασιληάδες. Είνε οι μάντεις και οι κατάσκοποι τους, και δεν διατάζουν να δικαιολογήσουν στους ιθαγενείς τα πιά άπάνθρωπα έγκλημάτά τους, βρίσκοντας εύκολα ένα τρόπο γι' να παρουσιάσουν ως ένοχο τό θύμα τό άρχηγό τους.

Η άγγλική άρχή προσπάθισαν με κάθε μέσον να τρομοκρατήσουν τα μέλη των μυστικών όργάνωσεων που αναφέραμε, γι' να κάνουν να εγκαταλείψουν τη καννιβαλική συνήθειά τους. Η γνώμη μου όμως είνε ότι οι 'άνθρωποι-λεοπαρδάλεις' καθώς και οι μάγοι των άλλων όργάνωσεων εξακολουθούν να νυχτερινά του όργια στη ζούγκλα της Μέντε γιατί κανείς ιθαγενής δεν τολμά να τους προδώσει. Ξέρει πολύ καλά ότι ή έκδικήσί τους είνε σκληρή και άπάνθρωπη.

ΦΕΡΝΑΝ ΟΣΣΕΝΤΟΒΕΚΥ

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

ΤΑ ΚΑΝΤΗΛΙΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΔΙΚΟΥ

Ένας πολυταξιδευμένος τερατολόγος διηγόταν μία μέρα στον φίλο του τό ακόλουθα:

—Όταν πήγα στην Ρωσία θέλησα να έπισκεφθώ τό Κρεμλίνο και την τεράστια εκκλησία του 'Έκει, σ' αυτήν την εκκλησία, έλα είνε θαυμαστά και καταπληκτικά. Τα καταπληκτικότερα όμως είνε τα καντήλια της. Δε μπορείτε να φαντασθήτε πόσο τεράστια είνε!... Για να λάβετε μ' ή ιδέα τό μεγέθος των, άρκει ν' σας αναφέρω ή λεπτομέρεια αυτή: 'Ο καντηλιανάπτης γι' να τ' ανάψει χρησιμοποίησε... δάρακα!...

Ανεβαίνει δηλαδή με μία σκάλα ως τό χείλος του καντηλιού κι' άπό εκεί μπαίνει σε μία θαρνούλα που βρίσκεται μέσα στο καντήλι!... Έτσι, πλέοντας επάνω σ' ή λάδι με τη δάρακα, φτάνει ως τό μέση, που βρίσκεται ή καντηλιόθρα, ανάδει τό φυτίλι και ξαναγυρίζει με τη δάρακα!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΡΑΦΤΗΣ Κ' ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

Ένας ράφτης κατηγορήθηκε κάποτε άδικως επί ανθρωποκτονία. Άλλά μολονότι είχε δικηρόρο πρώτης τάξεως και άρκετο μάρτυρας ύπερασπίσεως, φαινόταν πολύ μελαγχολικός κι' άπελπισμένος.

—Τι έχεις; τον ρώτησε ό δικηγόρος του. Τι στενοχωρείσαι; Μή φοβάσαι και θ' άθωωθής!...

—Τήν έχω πολύ άσχημα. Άπάντσε ό ράφτης. Όά με κόψουν άν δεν βρεθεί τρόπος να άντικατασταθούν όλοι οι ένορκοί. Ός ένας από αυτούς δεν υπάρχει, πού να μ' άχρηστά ραφτικά!...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ένα εύφύες τέχνασμα του Άννίδα. Πώς άπόλυσε δυό χιλιάδες άλεπούδες έναντιον των Ρωμαίων. Η επιβλητικότητα του μεγάλου Καρχηδονίου στρατηγού. Η πολεμικές έφευρέσεις των αρχαίων. Ένα στοιχειωμένο κτίριο της άρχαιότητας. Τό φάντασμα του Πανσανία, κ.τ.λ.

Ο ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ

γυσι και τον πανικό στο στρατό πεδο των αντιτάλων του Ρωμαίων, πρό της μάχης.

Διέταξε δηλαδή να συλληφθούν ζωντανές όσο τό δυνατόν περισσότερες άλεπούδες, από ένα γειτονικό δάσος. Πράγματι μέσα σ' μία μέρα συνελέγησαν δυό χιλιάδες περίπου άλεπούδες.

Ο Άννίδας τότε, μόλις άρχισε να βραδυάζει, διέταξε να δέσουν στη σειρά τις άλεπούδες, μπροστά από την παράταξη του στρατού του, και να κρεμάσουν στις ούρές τους ισάριθμες δάδες. Έπειτα έδωτε ένα σύνθημα κι' οι στρατιώτες άναψαν τις δάδες, αφήνοντας συγχρόνως τις άλεπούδες ελεύθερες. Φαντάζεσθε τώρα τι έπακολούθησε. Άμέσως όλη έκείνη ή άγάλη των άγριμύων με τις φλεγόμενες ούρές όρμησε, φοβισμένος από τον θόρυβο που δημιουργούσαν έπίτηδες πίσω τους οι Καρχηδόνιοι, προς τό μέρος των Ρωμαίων.

Οι Ρωμαίοι, μπροστά σ' αυτήν την παράξενη έπίθεση, τάχασαν. Η άλεπούδες είχαν προχωρήσει μέσα στις τάξεις των, προκαλώντας τρομερή σύγχυση και πανικό.

Και οι Καρχηδόνιοι, οι όποις έπετέθησαν άμέσως έναντιον τους, κατήγαγον μία περίφανη νίκη χωρίς καμμία άπολύτως άπώλεια.

Ο Άννίδας έφρόντιζε πάντοτε —καθώς διηγούνται οι βιογράφοι του— να φαίνεται σοβαρός κι' έπιβλητικός, μολονότι ήταν ιδιοσυγκρασίας, μάλλον εύθυμος.

Ο ίδιος, όταν τον έρωτούσαν σχετικάς, άπαντούσε ως εξής:

—Ο στρατηγός πρέπει πάντοτε να είνε σοβαρός και σκυθρωπός γι' να έμπνέη την πεποίθησιν. Στη μάχη υάλιστα, όφείλει ν' παρουσιάζει όψιν έξαγριωμένου πάνθηρος. Πρέπει να είνε γυμνασμένος, έξασκημένος, γι' να παρουσιάζει άπωσθήποτε την όψιν του. Μόνον έτσι μπορεί να έμπνέη και να κάνει έπιθετικούς τους στρατιώτες του, και συγχρόνως ν' φοβίζει τον έχθρό.

Στην πολεμική τέχνη και γενικά στη μηχανική, οι άρχαίοι είχαν κάνει τεραστίες προόδους. Αναφέρεται ότι κάποιος Άλεξάνδριος μηχανικός είχε έφευρέ

μέγας Καρχηδονίος στρατηγός Άννίδας, έφάρμοσε κάποτε ένα εύφύστατο σχέδιο γι' να άποκαλέσθη τή σύγχυση και τον πανικό στο στρατό πεδο των αντιτάλων του Ρωμαίων, πρό της μάχης.

Διέταξε δηλαδή να συλληφθούν ζωντανές όσο τό δυνατόν περισσότερες άλεπούδες, από ένα γειτονικό δάσος. Πράγματι μέσα σ' μία μέρα συνελέγησαν δυό χιλιάδες περίπου άλεπούδες.

Ο Άννίδας τότε, μόλις άρχισε να βραδυάζει, διέταξε να δέσουν στη σειρά τις άλεπούδες, μπροστά από την παράταξη του στρατού του, και να κρεμάσουν στις ούρές τους ισάριθμες δάδες. Έπειτα έδωτε ένα σύνθημα κι' οι στρατιώτες άναψαν τις δάδες, αφήνοντας συγχρόνως τις άλεπούδες ελεύθερες. Φαντάζεσθε τώρα τι έπακολούθησε. Άμέσως όλη έκείνη ή άγάλη των άγριμύων με τις φλεγόμενες ούρές όρμησε, φοβισμένος από τον θόρυβο που δημιουργούσαν έπίτηδες πίσω τους οι Καρχηδόνιοι, προς τό μέρος των Ρωμαίων.

Οι Ρωμαίοι, μπροστά σ' αυτήν την παράξενη έπίθεση, τάχασαν. Η άλεπούδες είχαν προχωρήσει μέσα στις τάξεις των, προκαλώντας τρομερή σύγχυση και πανικό.

Και οι Καρχηδόνιοι, οι όποις έπετέθησαν άμέσως έναντιον τους, κατήγαγον μία περίφανη νίκη χωρίς καμμία άπολύτως άπώλεια.

Είνε άδύνατο να μ'ν έχετε άκούσει έστω και μία φορά σ' ή ζωή σας, διάφορες διηγήσεις περί στοιχειωμένων σπιτιών.

Τό αρχαιότερο, λοιπόν, στοιχειωμένο κτίριο είνε αυτό που άναφέρει ένας άρχαίος ιστορικός. Τόσο άκριβος τί λέει: Μετά τ' ή μάχη των Πλαταιών, ό στρατηγός των Λακεδαιμονίων Πανσανίας καταδικάστηκε γι' την προδοσία του από τους συμπολίτες του να έγκλεισθή στο ναό της Άθηνας και να πεθάνη εκεί μετό από την πείνα. Ο Πανσανίας έξέτισε πράγματι την τρομερή αυτοπαιγή του, αλλά μετά τό θάνατό του τό πνεύμα του δεν έμεινε ήσυχο. Επί πολύν καιρό παρασιάζόταν μέσα στο ναό της Άθηνας, προκαλώντας τό γενικό τρόμο.

Ο περίφημος άρχαίος νομθέμα Άλαστών, 182, πολυτελής κατοικία έκ 6 δωματίων, χαλλ, λουτρό, άποθήκη, W. C., δωματίου έπηρεσίας ιδιαιτέρου, κλπ. χροισθή. Πληροφορία ένόος.

Τό αρχαιότερο, λοιπόν, στοιχειωμένο κτίριο είνε αυτό που άναφέρει ένας άρχαίος ιστορικός. Τόσο άκριβος τί λέει: Μετά τ' ή μάχη των Πλαταιών, ό στρατηγός των Λακεδαιμονίων Πανσανίας καταδικάστηκε γι' την προδοσία του από τους συμπολίτες του να έγκλεισθή στο ναό της Άθηνας και να πεθάνη εκεί μετό από την πείνα. Ο Πανσανίας έξέτισε πράγματι την τρομερή αυτοπαιγή του, αλλά μετά τό θάνατό του τό πνεύμα του δεν έμεινε ήσυχο. Επί πολύν καιρό παρασιάζόταν μέσα στο ναό της Άθηνας, προκαλώντας τό γενικό τρόμο.

Ο περίφημος άρχαίος νομθέμα Άλαστών, 182, πολυτελής κατοικία έκ 6 δωματίων, χαλλ, λουτρό, άποθήκη, W. C., δωματίου έπηρεσίας ιδιαιτέρου, κλπ. χροισθή. Πληροφορία ένόος.

Τό αρχαιότερο, λοιπόν, στοιχειωμένο κτίριο είνε αυτό που άναφέρει ένας άρχαίος ιστορικός. Τόσο άκριβος τί λέει: Μετά τ' ή μάχη των Πλαταιών, ό στρατηγός των Λακεδαιμονίων Πανσανίας καταδικάστηκε γι' την προδοσία του από τους συμπολίτες του να έγκλεισθή στο ναό της Άθηνας και να πεθάνη εκεί μετό από την πείνα. Ο Πανσανίας έξέτισε πράγματι την τρομερή αυτοπαιγή του, αλλά μετά τό θάνατό του τό πνεύμα του δεν έμεινε ήσυχο. Επί πολύν καιρό παρασιάζόταν μέσα στο ναό της Άθηνας, προκαλώντας τό γενικό τρόμο.

στρατιωτική αυτή μόρφωση, έλεγε, όλων ανεξαιρέτως των νέων είνε κατορθωτή διά της συνεχούς άσκήσεως και άγωγής.

Ο Λυκούργος έπίστευε άπολύτως στη δύναμη της άγωγής, προσθέτοντας ακόμη ότι αυτή είνε ή κανή και την ίδια τη φύσιν του άτόμου να μεταβάλλει.

Γι' να τό δείξη αυτό πιο καλά στους συμπολίτες του ό Λυκούργος, πήρε μία μέρα δυό μικρά σκυλάκια, ένα κρυμμένο κάτω θρεφέ χωριστά. Έτσι τό ένα έγινε περίφημο λαγωνικό, ενώ τό άλλο, δεν έξερε παρά να τρώη και να κοιμάται.

Έσπερα ν' απολύτως στη δύναμη της άγωγής, προσθέτοντας ακόμη ότι αυτή είνε ή κανή και την ίδια τη φύσιν του άτόμου να μεταβάλλει. Έτσι τό ένα έγινε περίφημο λαγωνικό, ενώ τό άλλο, δεν έξερε παρά να τρώη και να κοιμάται. Έσπερα ν' απολύτως στη δύναμη της άγωγής, προσθέτοντας ακόμη ότι αυτή είνε ή κανή και την ίδια τη φύσιν του άτόμου να μεταβάλλει. Έτσι τό ένα έγινε περίφημο λαγωνικό, ενώ τό άλλο, δεν έξερε παρά να τρώη και να κοιμάται.

—Και τα δύο αυτά σκυλάκια γέννησε ή ίδια σκύλα. Έπομένως είνε της ίδιας ράτσας. Άλλά τό ένα γυμνάστηκε γι' τό κυνήγι και γι' αυτό τώρα προτιμάει ν' κυνηγήσει και να πιάση τό λαγό, ενώ τό άλλο, που έμαθε στην τεμπελιά, και στο να βρίσκει όλα έτοιμα, προτιμάει τό κρέας...

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

—Με την τόλμη μπορεί να επιχειρήσει κανείς τα πάντα, όχι όμως και να τα κατορθώσει.

—Ο άνώτερος άνθρωπος είνε εκ φύσεως άπαθής. Λίγο ένδιαφέρεται άν οι άλλοι τον έπαινουν ή τον κατηγορούν. Αυτό δεν άκούει παρά τη συνείδησί του.

—Όταν σ' ένα κράτος διαφθαρεί ό λαός, τότε οι νόμοι καταντούν σχεδόν άχρηστοι.

—Δεν άρκει να διοργανώνη κανείς μεγάλους στρατούς. Πρέπει να ξέρη να τους καθοδηγή συγχρόνως.

—Πολλούς άξιωματικούς μου έκαμα πλουσίους. Έπρεπε όμως να ξέρω ότι μ' αυτό τους έκανα και φιλόχους.

Ο περίφημος άρχαίος νομθέμα Άλαστών, 182, πολυτελής κατοικία έκ 6 δωματίων, χαλλ, λουτρό, άποθήκη, W. C., δωματίου έπηρεσίας ιδιαιτέρου, κλπ. χροισθή. Πληροφορία ένόος.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΟΥΖΗ, 30 χρόνων. ΡΕΜΟΝ, 35 χρόνων.
(Σ' ένα κομμάτι σαλονάκι. Η Σούζη σεβρίζει το τσάι. Ο Ρεμόν παρακολουθεί σκεπτικώς τις κινήσεις της).

ΣΟΥΖΗ. — Λοιπόν, πώς το παίρνεις το τσάι σου, αγαπητέ φίλε, με λεμόνι ή με γάλα;

ΡΕΜΟΝ. — Ξέχασες λοιπόν πώς το παίρνω το τσάι μου, αγαπητή μου φίλη;

ΣΟΥΖΗ. — Θυμάμαι πώς το παίρνες πάντα με γάλα. 'Αλλά... 'Επειδή αλλάζει εύκολα γούστο σε όλα, φοβάμαι μήπως ξαφνα άλλαξες γούστο και στο τσάι.

ΡΕΜΟΝ. — 'Εχεις δίκιο... Είμαι πολύ άστατος. 'Αλλά το τσάι μου το παίρνω πάντα με γάλα...

ΣΟΥΖΗ. — Να πού έμεινες πιστός και σε κάτι. (Του προσφέρει χαμογελώντας ένα φλυτζάνι με τσάι και γάλα).

ΡΕΜΟΝ. (παίρνοντας το φλυτζάνι). — Ευχαριστώ, καλή μου φίλη! Είσαι πάντα τόσο περιποιητική...

ΣΟΥΖΗ. — 'Εναν καλό φίλο σαν κι εμένα, πρέπει να τον περιποιηθείς.

ΡΕΜΟΝ. — Πιστός μπορεί να πιστέψει ότι εγώ, ένας τόσο καλός σύζυγος, έχω τόσο καλούς φίλους;

ΣΟΥΖΗ. (πίνοντας το τσάι της). — 'Αλήθεια!... 'Αν μπορούσε να μάς ιδή κανείς τώρα να μιλάμε τόσο φιλικά, δεν θα πίστευε ποτέ ότι είμαστε δύο πρώην σύζυγοι, δύο χωρισμένοι...

ΡΕΜΟΝ. — Σ' έμας, βλέπεις, ή φίλα επέζησε του έρωτος. Δεν μπορώ να ζήσουμε ως σύζυγοι, αλλά μένουμε δύο καλοί φίλοι. Είπε κάτι πολύ σπάνιο αυτό...

ΣΟΥΖΗ. — Αυτό σημαίνει ότι είμαστε δύο πραγματικά πολιτισμένοι άνθρωποι. Δεν συμφωνήσαμε ως σύζυγοι, αλλά αυτό δεν μας εμπόδιζε να συμφωνήσουμε ως φίλοι...

ΡΕΜΟΝ. — Δεν ήταν βέβαια απαραίτητο να γίνουμε δύο εχθροί, επειδή δεν είμαστε πια άνθρωποι. Μά το όμολογώ, φταίω εγώ για όλα. 'Εσύ δεν έφταιξες ποτέ...

ΣΟΥΖΗ. — Πάντως, χωρίσαμε φιλικά, ειρηνικά...

ΡΕΜΟΝ. — Χωρίς κανένα μίσος.

ΣΟΥΖΗ. — Κι' έχω και κάθε τόσο και με βλέπεις, σαν ένας καλός και καλώς γνωστός.

ΡΕΜΟΝ. — Και σου εμπιστεύομαι κάθε μου μυστικό... Και ζητώ τη γνώμη σου για κάθε περίπτωση της ζωής μου.

ΣΟΥΖΗ. — Μου φαίνεται, μάλιστα, ότι σου είμαι πάντα ένας καλός σύμβουλος.

ΡΕΜΟΝ. — Σου εξομολογούμαι και κάθε ερωτική μου κατάκτηση.

ΣΟΥΖΗ. — Αιώνια Δόν Ζουάν!... Μά δεν φταίς εσύ... 'Ετσι είνε ο χαρακτήρας σου, ή ιδιοσυγκρασία σου...

Τώρα μπορώ να σε κρίνω ανεπιφύλακτα, σαν μια φίλη. Μά, όσο έχουν άντρας μου, δεν μπορώ να σου συγχωρώ τις απιστίες σου... Στις άρχες έχω να υπομονή, μά ύστερα μου ήταν πια αδύνατο να μένω άπιστος... Σου έχω να σου παραόσω, Έλκα, κι' εσύ πάλι ποτέ δεν άρνείσαι τα πάντα και ποτέ, μη μπορώντας να κρυφτείς, τα όμολογούσες όλα. Τότε μου ζητούσες συγγνώμη και με έδειχνες πώς θα μου μείνης πιστός στο εξής... 'Αλλά να μην κωλύω με ξαναπαύσεις. Κι' σε λίγον καιρό με ξαναπαύσεις. Κι' εγώ, τέλος, δεν μπορώ να βαστάξω

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ FREDERIC BOUQUET

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

και σου είπα: «Γελάστηκα και γελάστηκες. Το δικό μου λάθος είνε ότι σε πήρα ενώ ήξερα τι κατακτιτής είσαι. Το λάθος σου είνε ότι νόμισες πως μπορείς να γίνης πιστός σύζυγος, ενώ είσαι ένας άστυς άστατος κι' επιτόλειος. Δεν σε μισώ... Για κάμποσον καιρό μου ήσουν, νομίζω, πιστός. Δεν μπορούσες όμως να μείνης περισσότερον καιρό. Στις άρχες υπέφερα πολύ, μά τώρα λογικεύομαι. Νοιώθω πάντα για σένα μια τρυφερή στοργή, αλλά ή συνηθισμένη κομωδία που παίζουμε δεν ταυρίζεται ούτε σ' εμένα, ούτε σ' έμένα. Καλύτερα να χωρίσουμε».

ΡΕΜΟΝ. — «Ω! τα θυμάμαι κι' εγώ καλά όλ' αυτά... Θυμάμαι ακόμα πόσο διαμαρτυρήθηκα όταν μου είπες να χωρίσουμε».

ΣΟΥΖΗ. — 'Εγώ επέμενα, γιατί το έβρισκα αυτό απαραίτητο και ωφέλι-

μο, τόσο για σένα, όσο και για μένα. 'Ετσι θα μπορούσες να εξακολουθήσεις εσύ ελεύθερα την περιπετειώδη σου ζωή κι' εγώ θα μπορούσα να ζήσω ήσυχά, όπως μου άρεσε, χωρίς να βασανίζομαι από τις απιστίες σου...

ΡΕΜΟΝ. — 'Αλλά, μου είπες ακόμα: «Τό διαζύγιο μας δεν θα γίνει αμέσως, μά να γίνωμαι δύο εχθροί. Θα μένουμε δύο καλοί φίλοι και δύο πολλοί γνώμοι». Και τό παραδέχτηκα κι' εγώ.

ΣΟΥΖΗ. — Κατ' όλα έγιναν όπως τα θέλαμε. Δεν είνε έτσι πολύ καλύτερα;

ΡΕΜΟΝ. — Είπε θανάσιμα.

ΣΟΥΖΗ. — Μιλάω όμως μαζί και συζητούμε για όλα, χωρίς να μαλώσουμε... Ποτέ, όταν είμαστε παντρεμένοι

μόν... Δεν νοιώθω πια για σένα ούτε έρωτα, ούτε ζήλεια... Δεν είμαι πια ή γυναίκα σου... Είμαι ή φίλη σου.

ΡΕΜΟΝ. — Βέβαια, έχω μια νέα ερωτική περιπέτεια να σου διηγηθώ...

ΣΟΥΖΗ. — Χά, χά! Είπε τώρα τέσσερα χρόνια που χωρίσαμε, κι' έχω μια φορά το πολύ λόγιστον την έδωμάδα, και με βλέπεις σαν φίλος. Και κάθε φορά σχεδόν έχεις να μου μιλήσης για μια νέα σου κατάκτηση. Μά είνε αλήθεια ότι είσαι και γόνος, αφού με είχες ξεφορτωθεί κι' έμένα που δεν γόριζα να ιδώ κανέναν... Λέγε μου λοιπόν για τη νέα σου κατάκτηση. Χωρίς άλλο, την προσέχω φορά που θάρης να με ξαναβίσεις, θα μου μιλήσης για μόνον άλλη αγάπη σου.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — «Ω, αυτή τη φορά πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό...

ΣΟΥΖΗ. — Σοβαρό; Χά, χά! Πώς είνε δυνατόν;

ΡΕΜΟΝ. — Ναι, ναι, σήμερα ήρθα να σου ζητήσω τη γνώμη σου για κάτι πολύ σπουδαίο. Δεν συμφωνήσαμε να σου λέω κάθε τι που μου συμβαίνει; Λοιπόν, καταλαβαίνεις, κοιράστρια κοιράστρια πια. Λαχταρώ μια ήσυχη και σταθερή ζωή. Σκέφτομαι λοιπόν να ξαναπαντρευτώ. Γνώρισα τελευταία κάποια νέα. Τη γνωρίζεις κι' εσύ και ήθελα να μου πής τη γνώμη σου γι' αυτήν. Είπε ή...

ΣΟΥΖΗ. (κατάχλωρη, με μάτια φλογερά και με χείλη που τρέμουν). — Σιωπή!... Πρόσεξε τι θα σου πώ...

«'Αν ξαναπαντρεύσεις, θα σκοτώσω τη γυναίκα σου».

ΡΕΜΟΝ. (κατάπληκτος). — Σούζη, τι έπαδες; Σεχώς ότι συμφωνήσαμε και οι δύο μας να χωρίσουμε κι' ότι είμαστε ελεύθεροι; Τι λέγαμε πρό ολίγου;

ΣΟΥΖΗ. (ζωηρά). — Δεν είσαι ελεύθερος να ξαναπαντρεύσεις. Δεν λογάριαζες ως τώρα τις μικρές εφημέριες άγάπες σου. Μου ήταν αδιάφορο αν διασκεδάσεις ποτέ με τη μά και ποτέ με την άλλη. 'Αλλά δεν θα μπορούσες ποτέ να υποφέρω να σε ιδώ σύζυγο μιας άλλης γυναίκας, αφού δεν μπορούσες να μείνης ο δικός μου. 'Εχω τη φίλα σου, και είμαι πολύ ευχαριστημένη γι' αυτό, αλλά αν θα ξαναπαντρευτείς, θα τη χάσω!... Και δεν θέλω να τη χάσω τη φίλα σου, άκοις; Δεν θέλω... Δεν θα ξαναπαντρευτείς! Δεν θα σου τό επιτρέψω, θα τό έμπο- δίσω με κάθε τρόπο, με κάθε μέσον. Κάνε ότι θέλεις... 'Εχε όσες ερωτικές σχέσεις θέλεις. 'Αλλά μην παντρευτείς!

ΡΕΜΟΝ. — 'Αλλ' έχω τόση επιθυμία να ξαναχτίσω μια φωλιά, να έχω πάλι μια καλή, πιστή γυναίκα. Και καθώς σου είπα, βαρέθηκα πια την άχαρη, επιτόλεια ζωή μου!... Τώρα πια είμαι βέβαιος πως θα είμαι ένας πιστός σύζυγος... Δεν μπορώ να είμαι διαρκώς ένας Δόν Ζουάν!... Θέλω να γίνω ένας Φίλμοου.

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΣΟΥΖΗ. — Μά σου είπα!... Θα τη σκοτώσω τη Βανκίδα σου. Πάρε το άπόφασι ότι όσο ζω εγώ, δεν θα γίνης σύζυγος μιας άλλης γυναίκας.

ΡΕΜΟΝ. — Καταλαβαίνω ότι δεν άστεινέσαι, Σούζη. Μά τι να σου πω; Μου προσέχεις μεγάλη κατάληξη κι' αυτό τό ύψος σου, κι' αυτά τό λόγια σου. Σούζη, πές μου την αλήθεια, εσύ που είσαι πάντα τόσο ειλικρινής, κι' αγαπάς ακόμα;

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΟΣ

Ο ΦΟΒΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΦΑΚΟ!

Τα μαρτύρια των διασήμων άνδρών από τους φωτογράφους. Πώς κρύβουν το πρόσωπό τους οι άνθρωποι της ημέρας. Ο καταχραστής δημάρχος του Βερολίνου και οι φωτογράφοι. Ο Σαρμενίλ 'Ινσουλά κατά τη δίκη του. Οι «γυμναστές» κρύβουν τα πρόσωπά τους. Οπου ο δεισιδαίμων καθηγητής Πικάρ μουντζώνει το πρόσωπό του, κτλ.

Ο καθηγητής Πικάρ... μουντζώνεται για να κρύψει το πρόσωπό του!

«Όπως είνε γνωστό, τό μεγαλύτερο ρόλο στις επίκαιρες ειδήσεις των εφημερίδων τον παίζει ή φωτογραφία. Η φωτογραφία δείχνει στο Κοινό τον πραγματικό όμο κάθε πράγματος, ή φωτογραφία πιστοποιεί τά γεγονότα που περιγράφει ο συντάκτης, ή φωτογραφία τέλος κάνει γνωστή στους άναγνώστες της εφημερίδας, την μορφή του τάδε ή του δεινά προσώπου που δοξάστηκε ως ήρωας ή συνελήφθη ως καταχραστής.

Εκείνοι που ύφίστανται πραγματικά μαρτύρια από τους φωτογράφους των εφημερίδων, είνε οι βουλευτές, οι πολιτικοί και γενικά όλα τά πρόσωπα, που κατέχουν μεγάλα αξιώματα. Αυτοί όμως τό έχουν πάρε πια άπόφασι. Ξέρουν ότι είτε από τό σπίτι τους βγούν είτε από τό βαγόνι τό σιδηροδρόμου, είτε από τό μέγαρο του Κοινοβουλίου, θα τους περιμένει απέξω μια όλόκληρη στρατιά από φωτογράφους με τίς μηχανές τους προτεταμένες, έτοιμοι να τους άποθανάτισουν.

Τότε οι δυστυχισμένοι αυτοί άνθρωποι, οι όποιοι, έξ αιτίας του επαγγέλματός των, πρέπει να είνε και λίγο ήθοιοι, παίρνουν άμέσως άνάλογο ύψος και περνούν από μέσα άπ' τους φωτογράφους με τό χαμόγελο στα χείλη. 'Ετσι ο κόσμος, την άλλη μέρα, θα ιδί την φωτογραφία στις εφημερίδες και θα πη: «Μωρέ καλά τά κατάρρε ο πρωθυπουργός μας στην συνάδελφει. Δεν είδες τί γελαστός που είνε στη φωτογραφία!...». 'Υπάρχουν όμως και μερικοί άνθρωποι, οι όποιοι, όχι μόνον δεν χαμογελούν και δεν χαριεντίζονται μπροστά στον φωτογραφικό φακό, αλλά άπειναντίας τον φοβούνται όπως ο διάβολος τό λιβάδι και μόλις τον αντικρύβουν, προσπαθούν με κάθε τρόπο να κρύψουν τό πρόσωπό τους. Αυτοί οι άνθρωποι δεν είνε ούτε πολιτικοί, ούτε πρόσωπα με ύψηλά αξιώματα. Πρόκειται για πρόσωπα που έγιναν μέσα σι λίγες ώρες διάσημα, κι' έγιναν από το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης για τίς καλές ή κακές πράξεις τους. Τό περισσότερο μάλιστα σχετικάς είνε ότι οι καθοργο. Εκείνοι που έδειξαν τό μεγαλύτερο θράσος και την μεγαλύτερη άναίδεια μπροστά στους δικαστές των, μπρός στον φακό ντρέπονται σαν μικρά παιδάκια και κρύβουν τό πρόσωπό τους από σειντότητα!

Πολλές φορές ο φόβος τους αυτός είνε δικαιολογημένος. Όταν π.χ. ο πρώην δήμαρχος του Βερολίνου Μπός, ο ό-

ποιος είχε κατηγορηθεί για διάφορες καταχρήσεις και σκάνδαλα ώδηγείτο από τους αστυφύλακες στον άνακριτή, είχε πολύ δίκιο να μη θέλη με κανένα τρόπο να δείξη τό πρόσωπό του στον φωτογραφικό φακό και να τό κρύψη με τό καπέλό του. Γιατί του έφτανε τό ότι όλες ή εφημερίδες άνέφεραν τό όνομά του με τό χειρότερα σχόλια. Δεν ήθελε να δηλοσιευμένη και την μορφή του. Μολαταύτα ή απέχθειά του αυτή πρὸς τους φωτογράφους δεν τον ώφείλησε σε τίποτε. Αντιθέτως μάλιστα, όποιοι δεν γνώριζαν τό σκάνδαλο, βλέποντας τίς φωτογραφίες του με σκεπασμένο τό πρόσωπό του που δημοσιεύτηκαν σ' όλες τίς εφημερίδες

ΠΟ ΔΙΛΙΓΩΝ ΕΤΩΝ, ΕΙΧΑ ΠΑΕΙ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ ΣΤΟ ΠΑΛΕΡΙΟ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ. ΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΜΕΝΑ, ΑΝΗΚΕ ΣΤΟ ΣΙΝΔΟΡ 'ΕΡΕΡΑ, ΕΥΓΕΝΗ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΣΕ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΩΝΩΝ ΤΟΥ. ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΤΙΠΟΤΕ ΤΟ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟ, ΕΚΤΟΣ ΙΣΩΣ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΠΑΛΗΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΤΡΑΒΗΞΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΜΟΥ, ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΠΟΥ ΠΑΡΙΣΤΑΝΕ. ΉΤΑΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΑΥΤΟ ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΝΗ ΚΟΠΕΛΛΑ, ΕΚΤΑΚΤΩΣ ΘΩΡΑΚΑ, ΠΟΥ ΦΟΡΟΥΣΕ ΡΟΥΧΑ ΜΟΝΑΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗ ΟΠΟΙΑΣ ΤΟ ΜΑΤΙΑ ΕΙΧΑΝ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΟΤΗ ΕΚΦΡΑΣΗ.

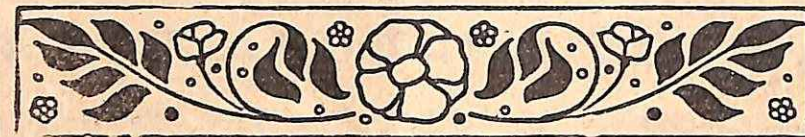
ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΠΑΛΑΙΟ ΕΠΟΧΗΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔΟΥ ΚΑΙ Η ΤΑΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΜΕΝΟ ΑΝΤΙΚΡΟ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΜΟΥ. ΑΧΡΙΘΩΣ ΚΑΤΙ ΑΠ' ΑΥΤΟ ΥΠΗΡΧΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ, ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΟΜΟΝΟ ΚΑΠΟΤΕ Κ' ΕΔΙΔΑΞΑ.

ΕΙΧΑ ΡΩΤΗΣΕΙ ΤΟ ΣΙΝΔΟΡ 'ΕΡΕΡΑ, ΠΟΙΑ ΉΤΑΝ Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΤΟΥ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟΥ, ΑΛΛ' ΕΚΕΙΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΤΑΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ ΜΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΗ...

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΚΑΘΟΜΟΝΟ ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ ΚΑΙ ΕΞΕΦΥΛΛΙΖΑ ΚΑΠΟΙΟ ΠΑΛΗΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ, ΔΙΑΒΑΣΑ Σ' ΑΥΤΟ ΤΑ ΕΞΗΣ:

«ΕΤΟΣ 1684. — ΣΤΙΣ 8 'ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΤΗΚΕ ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ. ΙΚΑΝΩ ΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ ΤΙΣ ΕΔΑΙΣΗΤΕΣ ΨΥΧΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΩΜΙΛΗΣΕ ΔΙΔΑΚΤΟΡ Η ΠΟΛΙΣ, ΕΠΙ ΘΕΟΜΑΔΕΩΣ. ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΕΙΚΟΣΙΤΡΙΩΝ ΕΤΩΝ, Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΓΥΙΟΣ ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΧΩΝΤΩΝ ΤΗ ΠΟΛΕΩΣ, Ο ΠΕΝΤΡΟ ΚΑΤΑΛΑ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΡΑΒΙΩΝΙΣΤΕΙ ΤΗ ΜΠΑΓΓΙΑ ΜΠΕΛΦΙΟΡΕ, ΤΗΣ ΓΥΩΣΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΑΛΗΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ Κ' ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΜΥΓΓΑ, ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΕΡΙΠΑΤΟ, ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑ, ΜΕ ΤΗ ΜΥΗΣΤΗ ΤΟΥ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΜΟΥΡΕΑΛΕ. ΕΝΩ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣΑΝ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΘΑΥΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣ ΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ, ΕΙΔΑΝ ΞΑΦΝΙΚΑ ΝΑ ΕΞΕΣΤΑ ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΤΑΓΓΙΣ. ΟΙ ΔΥΝΟΙ ΚΑΤΕΦΥΓΑΝ Σ' ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ. ΑΛΛ' Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥΣ ΘΕΛΗΣΕ, ΕΝΑ ΚΕΡΑΥΝΟΝ ΝΑ ΠΕΣΗ ΣΥΕΘΩΝ ΑΜΕΣΩΣ ΕΠ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΔΕΝΤΡΟ. ΚΑΙ ΤΩΝ Μ' ΕΝΩΝ ΤΗΝ ΘΡΗΣΗ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΡΟΣ ΤΩΝ ΤΟΠΟ, ΕΝΩ Η ΜΠΑΓΓΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΤΗ ΕΠΕΣΕ ΛΥΠΘΗΜΗ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΑΓΑ ΠΗΜΕΝΟ ΤΗΣ.

ΤΟΤΕ ΘΡΗΣΑΝ ΛΙΓΟ ΑΡΧΟΓΕΤΟΝ ΕΞΑΠΛΩΜΕΝΟΝ ΠΛΑΪ-ΠΛΑΪ ΕΠ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ ΑΥΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΟΣ Η ΘΩΡΑΚΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΜΠΑΓΓΙΑ ΜΠΕΛΦΙΟΡΕ ΕΓΙΝΕ ΚΑΛΟΓΗΡΗ. ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΚΕ ΤΗΝ Η ΜΕΡΑ ΑΚΡΙΩΣ, ΠΟΥ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ... Η ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕ ΘΙΒΕΙ ΣΕ ΔΙΕΡΕΠΟΛΗΣΕΙΣ. «ΕΙΧΑ ΚΑΙ ΞΑΝΑΛΕΓΑ ΓΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΩΝ ΤΟ ΓΙΑΤΙ: «ΠΕΝΤΡΟ ΚΑΤΑΛΑ... ΠΕΝΤΡΟ ΚΑΤΑΛΑ... ΜΟΥ ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΟΤΙ ΤΟ ΘΝΟΜΑ ΑΥΤΟ ΜΟΥ ΉΤΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟ... ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΤΟ ΠΡΟΦΕΡΩ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝΩΣ. ΤΟΤΕ ΕΞΑΦΝΑ ΉΡΘΕ ΣΤΗ ΜΥΗ ΜΗ ΜΟΥ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΩΝ ΚΑΠΟΥΚΙΝΩΝ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΙΧΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙ ΠΡΩΤΗΜΕΡΩΝ. ΞΑΝΑΕΙΔΑ ΤΑ ΦΡΟΝΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ, ΚΑΙ ΘΥΜΗΘΗΚΑ ΕΝΑΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟ, ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΤΟ ΘΝΟΜΑ ΕΙΧΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΕΠ' ΑΥΤΟ ΦΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ:

Πέντρο Κατάλα
8 'Απριλίου 1684.

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΕΚΕΙΝΗ, ΝΟΙΩΘΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΝΗΣΥΧΙΑ, ΣΤΗΚΑΝ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΚΥΤΑΞΑ ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ, ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ Η ΜΟΥΝ ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ. ΜΟΥ ΦΑΝΗΚΕ ΤΕΤΕΤΕΤΕ ΤΑ ΔΙΕΡΕΠΟΛΗ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ ΜΕ ΚΥΤΑΞΑΝ ΜΕ ΜΙΑ ΑΣΥΝΗΤΗ ΕΚΦΡΑΣΗ! ΔΕΝ ΕΠΕΓΕΙ-

Καθόμουν και εξεφύλλιζα κάποιο παλιό Ιταλικό βιβλίο...

ρησα νά εξηγήσω τὸ φαινόμενο αὐτό, ἀλλὰ θέλησα νά διώξω τὴ δυσφορία, ἡ ὁποία ἐπέπεσε τὸ στήθος μου, βγαίνοντας ἔξω.

«Αρπαξὲ τὸ καπέλλο μου, κατέβηκα βιαστικά τὴ σκάλα καὶ δὲν αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτὸ μου ἀνακουφισμένο, παρὰ ἀφ' ἀναμνήσεως μὲσα στὴν κίνησι καὶ σὲ θρόνους τῶν πλῆθους, πού κατέβαινε πρὸς τὸ Κουάτρα Κάντι.

Τὸ βράδυ ἐπέστρεψα νωρὶς σὲ δωματίό μου. Ἐπεγεύρησα νά διαβάσω, ὅπως συνήθως, ἀλλὰ σὲ σκέπη ἀδύνατο. Ἦμουν νευρικός καὶ ἀνήσυχος. Γιὰ νὰ ἡσυχάσω, σκέφτηκα, ὅτι τὸ καλύτερο, πού εἶχα νά κάνω, ἦταν νά κοιμηθῶ. Ἐβόυσα τὴ λάμπα μου καὶ ἀναψῆσα κερὶ γιὰ νά γοῦθω. Τότε τὸ δωματίό μου, γιὰ πρώτη φορὰ μού φάνηκε πελώριο. Ὑπῆρχαν

στὶς γωνιὲς σκιές, πού μού προξενούσαν μιὰ περίεργη ἀνησυχία. Ποτέ δὲν εἶχα παρατηρήσει ὅτι εἶχε τόσα σκοτεινὰ μέρη.

Τὸ γεγονός αὐτὸ μὴ ἦταν ἁπλῶς ξαιρετικὸς δυσάρεστο καὶ γι' αὐτό, πρὶν πέσω, θέλησα νά ψάξω παντοῦ, νά κυττάξω παντοῦ, ὡ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου ὁ κόμα. Ἐπὶ πολλὴν ὥρα δὲν τὸ ἔβλεπα, ἐπειδὴ τὸ εὗρισκα πολὺ γέλοιο... Ἀλλὰ σὲ τέλος δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ σὲν πειρασμοῖς καὶ ἀρχισα νά ἐξετάζω λεπτομερῶς καὶ τίς πρὸ ἀπόκρυφες γωνιὲς τοῦ δωματίου.

Ὅταν, τέλος, δεδαϊώθηκα ὅτι κανεὶς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ μένα δὲ θοισκόταν σὲ δωματίό μου, κλεῖθωσα τὴν πόρτα καὶ ἔπεσα στὴ πολυθρόνα μου ἐξαντλημένος.

Πράγμα παράξενο, ἐνῶ ἡ ἐπιθεώρησις, πού εἶχα κάνει, ἔπρεπε νά μὲ εἶχε καθυστερήσει τελείως ἀπεναντίας εἶχε αὐξήσει τὴν ταραχή μου. Τώρα αἰσθάνομαι τὸ ἑαυτὸ μου, διωσθίδιου ἀσχημ...

Ἦ τόσο δυσάρεστη ἐντύπωσις, πού εἶχα δοκιμάσει τὸ πρωτὶ, μὲ κα-

ρίεψε, πάλιν... Ἐπινυόμουν... πλάκωνε τὸ στήθος μου δόλοκρηρὸν δὲν ἔξερω ποῖα ἀόρατος δύναμις.

Εἶχα τὴν αἰσθησι, ὅτι τὰ μάτια τοῦ πορτραίτου ἦσαν καρφωμένα ἐπ' αὐτόν μου κατὰ τρόπο ποὶ δὲν ἦσαν δυνατόν νά ἀνεύρουν. Καὶ πράγματι δὲν τολμοῦσα ν' ἀνεύρουν τὸ πορτραίτο καὶ ἀπέστρεψα τὰ μάτια μου ἀπ' ἐκεῖ, μὲ μὴ προστάθῃ ἐξακολοθητικῇ.

Κοντὰ στὴν πόρτα ὑπῆρχε ἓνα μεγάλον καθρέφτης. Φοβόμουν νά κυττάξω σὲν καθρέφτη αὐτόν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι φοβόμουν μὴ πῶς ἰδῶ καθρεφτισμένο πλάι μου ἡ πίσω μου καὶ τὸ τρομακτικὸ δὲν τολμοῦσα νά σαλέψω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου, κατεγόμενος ἀπὸ μιὰ ἀπίστευτη ταραχή, τῆς ὁποίας μὴ ἦταν ἀδύνατο νά ἐννοήσῃ τὴν αἰτία.

Στὸ τέλος κατάλαβα ὅτι δὲν

ἐπρεπε νά ἐξακολουθῶ νά μένω στὴν πολυθρόνα καὶ ἔπεσα σὲ κρεβάτι μου, ἀφ' οὗ πέταξα ἐγὼν ὁ τόσο τακτικὸς συνήθως, γιὰ νά πέσω γρηγορώτερα, ὅλα τὰ ρούχα μου καταγῆ. Σαπλὼθηκα καὶ ἀρχισα νά γυρίζω ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κει, προσπαθώντας ν' ἀποκοιμηθῶ... Ἀλλὰ τὸ χάκου.

Στὴν ἀρχὴ ἀπέδωσα τὴν ἀδυναμία μου σὲ κερὶ, πού εἶχα ἀφήσει ἀναμμένο, παρὰ τὴ συνήθειά μου. Δὲν τὸ εἶχα σβύσει γιὰ τὴν ἰδέα ὅτι τὴ νύχτα ἐκείνη μποροῦσα νά βρῶθαι μόνος σὲ σκοτάδι, μὴ ἔχονα τρελλὸ ἀπὸ φόβο. Σκέπασα λοιπὸν τὸ πρόσωπό μου μὲ τὴν κουβέρτα μου, γιὰ νά μὴ μὲ βρίσκει τὸ φῶς καὶ ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατὰ μου νά... κοιμηθῶ... Τέλος τὸ κατάφερα, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατο νά πῶ ὅσοι ἀπὸ πόσε ὥρες.

Τὰ μεσάνυχτα μὴ ἐξύπνησε μιὰ ἀνυπόφορη ἀγωνία καὶ ἔνας θόρυβος ἄγνωστος, παράξενος, τρομακτικὸς καὶ πόνος πᾶνθεν τὸ αἶμα στὶς ἀρτηρίες μου! Ἦταν ὅταν ἔνα σύρσιμο ἐπάνω σὲ πάτωμα, ὅταν κάποιος νά περπατοῦ σὲ δωματίό μου, ἡ μᾶλλον νά γλιστροῦσε μὴ ἓνα γλιστροῦμα ἐντελὲς ἰδιόρυθμο, πού δὲν τὸ εἶχα ἀκούσει ἄλλῃ φορὰ...

Ἀνοῖξα τὰ μάτια μου. Ἦμουν ἐξυπνός. Τὸ κεφάλι μου ὅμως ἦταν σκεπασμένο μὲ τὴν κουβέρτα καὶ δὲν ἔβλεπα τίποτε. Διέκρινα μόνον ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ φασμα τὸ φῶς τοῦ κεριτοῦ, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νά σηκώσω τὸ σκέπασμα γιὰ νά ἰδῶ. Τὰ δόντια μου χτυποῦσαν ἀπὸ φόβο, ὁ θόρυβος ἐκείνος ἐξακολοθούσε! Δὲν ἦταν, δὲν ἦταν δυνατόν, νά εἶνε πλάσμα ἀνθρώπινο, ζωντανό, πού γλιστροῦσε ἐκεῖ σὲν πρωταίτιο, σὲ αὐτὸ κρότο... Καὶ οὕτως κατέφυγα ἀπὸ τὰ γνωστὰ μου ζῶα, γλιστροῦσε ἐκεῖ... Ὁ Θεὸς μου! Πού, λοιπὸν, πού θοισκόταν σὲ δωματίό μου...

Ὅσοι ὅσοι ἀπὸ μιὰ στιγμή, πού μὴ μού φάνηκε αἰώνας, ὁ κρότος ἐπαύετο καὶ ἐπακούοντο μιὰ σιωπὴ, μιὰ βαθεῖα σιωπὴ. Καὶ ἡ σιωπὴ αὕτη μὲ φόβισε τόσο περισσότερο ἀπὸ τὸν κρότον. Τόσο μεγάλη, τόσο ἀπόλυτη ἦταν...

Δὲν σάλευα, δὲν τολμοῦσα νά σαλέψω καὶ αἰσθάνομαι νά περιβρέγῃ τὸ μέτωπό μου ἓνας κρύος ἰδρώς. Ἦταν ἀδύνατο νά ὑποστῶ ἐπὶ πλέον τὸ μαρτύριό μου. Τότε ἐσῆκωσα τὸ σκέπασμά μου καὶ ἐκύτταξα! Εἶδα, καὶ, πού ποτὶ δὲν ἔχφαζα, μιὰ εἰκόνα τρομακτικῇ, ἀπερίγραπτῇ: Εἶδα ἓνα ἀνδρὸς νεκρὸς, πού εἶχα ἰδεῖ ποτὶ ἡμέρῳ, σὲν μοναστηρί τῶν Καπουκίνων, γονατισμένο μὲσα σὲ μαῦρο τοῦ ἐνδύμα, μὲ τὰ γόνατα ὀρθωμένα—τὰ χεῖρά, τὰ σκελετωμένα τοῦ δάχτυλα—γονατισμένο μπροστὰ σὲ πορτραίτο!...

Καὶ τὰ μάτια τοῦ πορτραίτου ἦσαν στραμμένα πρὸς αὐτόν καὶ τὸ χαμογελοῦσαν!... Ἐβόυσα μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ ἐλυποθύμην!...

Ο ΣΑΪΞΗΡ ΕΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟΣ Σ' ὅλο τὸν κόσμο ὡς μέγας δραματικὸς συγγραφεὺς, ὡς ὁ μεγαλύτερος μάλιστα δραματικὸς συγγραφεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἀννοοῦν ὅλοι, εἶνε πῶς ἔδρασε καὶ πῶς ἔθεσά στὴ μάλιστα ὡς... πυροσβέστης!...

Ὅλοι ξέρουμε πῶς ὁ διάσημος δραματικός, σὲ ηλικία σαφενταξὲς μόλις ἑτὼν ἑκατὴ νά γράφῃ καὶ ἀποτραβήχτηκε στὴν πόλι πού γεννήθηκε, σὲ ἀγαπημένο τὸν Στράτφορντ.

Ἦ φοβερὸς οικονομικὸς στενοχώριος καὶ ἡ ἀπογοητεύσις πού εἶχε ὑποστεί κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεότητός του, εἶχαν ποτίσει τὴ ζωὴ του μὲ βαθύτατη πικρία, τὴν ὁποία ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι φριμάβοι του δὲν μπόρεσαν νά σβύσουν. Γι' αὐτό, πολὺ γρήγορα ἀπογοητεύθηκε ἀπὸ τὴ δόξα καὶ τοὺς θοιμάβους καὶ νέος σχετικῶς ἀδόμη, ἐγκατέλειπε τὴν πολυθρόνη πρῶτου τοῦ Στράτφορντ.

Ἦ ἀπογοητεύσις τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ἀπ' τὴ ζωὴ. Πῶς ἐγκατέλειπε τὸ Λονδίνο καὶ ἀποσύρθηκε σὲ Στράτφορντ. Ἦ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς γενεθλίου του πόλεως. Ὁ ἀφάνταστος ἥρωϊσμός του ποιητοῦ. Πῶς ριψοκινδύνευσε ἐπανειλημμένως τὴ ζωὴ του. Ἦ ἀχαριστία ἐνὸς Ἑβραίου, κτλ. κτλ.

Δίνουμε νά πιάσῃ φωτιά καὶ πῶς ἡ γυναῖκα του τὸν ζήτησε. Στὴν ἀρχὴ ὁ ποιητὴς ἀνήσυχισε, μὰ διὰ τὸν ἔταν πῶς ἡ γυναῖκα του ἦταν καλὰ, ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια:

—Δὲν πειράζει, ἂς καί τὸ σπῆτι μου! Κουράγιο, παιδί! Θὰ τὴ νικήσουμε τὴ φωτιά!

Καὶ ἄρχισε πάλι τὸ σωτήριο ἔργο του. Σὲ μιὰ στιγμή πού ἡ φωτιά βρισκόταν στὴν μεγαλύτερὴ τῆς ἔντασι, ἐνῶ ὁ Σαΐξηρ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα χά-νι, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἔνοχοι εἶχαν συγκεντρωθεῖ σὲ δρόμο μαζὶ μὲ ὅτι μπόρεσαν νά σώσουν ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ. Σαφηνὰ, ἐκεῖ πού νόμιζαν ὅτι δὲν ἦταν πιά κανένας μέσα σὲ χάνι, σ' ἓνα παράθυρο τῆς σοφίτας φάνηκε ἓνας γέ-νιος.

Αὐτὸ πού ἀντίκρισε τότε, ξεπερνῶσε σὲ φρίκη κάθε φαντασία. Ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ πόλις καίγοταν! Ὁ ἀνεύρος πού φερούσε, ὑποβοηθῶσε τὴν πυρκαϊὰ καὶ ἡ φωτιά ἀπλωνόταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ὅταν σὲ λίγο ἔφτασε ὁ ποιητὴς σὲν τόπο τῆς καταστροφῆς, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα φριχτὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Τὰ σπῆτια καίγονταν σάν νά ἦσαν χάρτινα καὶ κατέφρασαν μὲ τρομακτικὸ πάταγο. Σαφηνὰ καὶ φωνὲς ἀνηχούσαν ἀπὸ παντοῦ. Γυναῖκες ἔβαλλαν καὶ ἀναμάλισσες, μὲ τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά, ἔτρεχαν γιὰ νά σωθῶν!

Τότε, μὲ ἀπαράμιλλο θάρρος, ὁ μέγας ποιητὴς μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς ὀμίλου ἐργατῶν καὶ ἀνηχώντας τὴ ζωὴ του, ἄρχισε νά ἐκτίθειτο σὲν μεγάλες λειτέρους κινήσεις, ἀνεβαίνοντας μὲ τὶς ἀνεμόσκαλες ὡς τὰ ψηλότερα πατώματα τῶν καίμενων σπιτιῶν καὶ διαλέγοντας κατὰ προτίμησιν τίς κατοικίες τῶν πτωχῶν. Πολλὲς φορὲς ὁ ποιητὴς χανόταν μέσα στὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς καὶ σὲ λίγο παρουσιαζόταν πάλι σὲ κάποιο παράθυρο, τότε γιὰ νά πετάξῃ κανένα μόνον ρούχα ἢ κανένα ἔπιπλο, καὶ τότε πάλι νά κατεβῇ μὲ προσοχὴ κανένα παιδάκι ἢ κανένα γέρο.

Ὁ κίνδυνος, ἀντὶ νὰ τὸν φοβίξῃ, ἀπεναντίας ἐκαινεταλασσοῦσε τὶς δυνάμεις του. Τίποτε δὲν μποροῦσε νά τὸν συγκρατήσῃ. Ἦ πόλις του, τὸ ἀγαπημένο του Στράτφορντ καίγοταν. Ἦ φωτιά ἀπειλοῦσε νά καταβροχθίσῃ τὸ πᾶν. Ὁλόκληρες συνοικίες εἶχαν γίνει παρὰφύλαγμα τοῦ πυρός καὶ εἰκοστήσε-ρες ὥρες μετὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισί τῆς ἡ πυρκαϊὰ ἐξακολοθούσε ἀκόμη νά ἔ-χη τὴν ἰδία ἔντασι.

Ἐξαφνὰ, κάποιος ἐδωπόησε τὸν Σαΐξηρ πῶς καὶ τὸ δικὸ του σπῆτι καί-νε.

Ὁ Σαΐξηρ εἶνε γνωστός σ' ὅλο τὸν κόσμο ὡς μέγας δραματικὸς συγγραφεὺς, ὡς ὁ μεγαλύτερος μάλιστα δραματικὸς συγγραφεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἀννοοῦν ὅλοι, εἶνε πῶς ἔδρασε καὶ πῶς ἔθεσά στὴ μάλιστα ὡς... πυροσβέστης!...

Ὅλοι ξέρουμε πῶς ὁ διάσημος δραματικός, σὲ ηλικία σαφενταξὲς μόλις ἑτὼν ἑκατὴ νά γράφῃ καὶ ἀποτραβήχτηκε στὴν πόλι πού γεννήθηκε, σὲ ἀγαπημένο τὸν Στράτφορντ.

Ἦ φοβερὸς οικονομικὸς στενοχώριος καὶ ἡ ἀπογοητεύσις πού εἶχε ὑποστεί κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεότητός του, εἶχαν ποτίσει τὴ ζωὴ του μὲ βαθύτατη πικρία, τὴν ὁποία ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι φριμάβοι του δὲν μπόρεσαν νά σβύσουν. Γι' αὐτό, πολὺ γρήγορα ἀπογοητεύθηκε ἀπὸ τὴ δόξα καὶ τοὺς θοιμάβους καὶ νέος σχετικῶς ἀδόμη, ἐγκατέλειπε τὴν πολυθρόνη πρῶτου τοῦ Στράτφορντ.

Ἦ ἀπογοητεύσις τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ἀπ' τὴ ζωὴ. Πῶς ἐγκατέλειπε τὸ Λονδίνο καὶ ἀποσύρθηκε σὲ Στράτφορντ. Ἦ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς γενεθλίου του πόλεως. Ὁ ἀφάνταστος ἥρωϊσμός του ποιητοῦ. Πῶς ριψοκινδύνευσε ἐπανειλημμένως τὴ ζωὴ του. Ἦ ἀχαριστία ἐνὸς Ἑβραίου, κτλ. κτλ.

Δίνουμε νά πιάσῃ φωτιά καὶ πῶς ἡ γυναῖκα του τὸν ζήτησε. Στὴν ἀρχὴ ὁ ποιητὴς ἀνήσυχισε, μὰ διὰ τὸν ἔταν πῶς ἡ γυναῖκα του ἦταν καλὰ, ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια:

—Δὲν πειράζει, ἂς καί τὸ σπῆτι μου! Κουράγιο, παιδί! Θὰ τὴ νικήσουμε τὴ φωτιά!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΣΑΙΞΗΡ... ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ!

Ἦ ἀπογοητεύσις τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ἀπ' τὴ ζωὴ. Πῶς ἐγκατέλειπε τὸ Λονδίνο καὶ ἀποσύρθηκε σὲ Στράτφορντ. Ἦ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς γενεθλίου του πόλεως. Ὁ ἀφάνταστος ἥρωϊσμός του ποιητοῦ. Πῶς ριψοκινδύνευσε ἐπανειλημμένως τὴ ζωὴ του. Ἦ ἀχαριστία ἐνὸς Ἑβραίου, κτλ. κτλ.

Δίνουμε νά πιάσῃ φωτιά καὶ πῶς ἡ γυναῖκα του τὸν ζήτησε. Στὴν ἀρχὴ ὁ ποιητὴς ἀνήσυχισε, μὰ διὰ τὸν ἔταν πῶς ἡ γυναῖκα του ἦταν καλὰ, ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια:

—Δὲν πειράζει, ἂς καί τὸ σπῆτι μου! Κουράγιο, παιδί! Θὰ τὴ νικήσουμε τὴ φωτιά!

Καὶ ἄρχισε πάλι τὸ σωτήριο ἔργο του. Σὲ μιὰ στιγμή πού ἡ φωτιά βρισκόταν στὴν μεγαλύτερὴ τῆς ἔντασι, ἐνῶ ὁ Σαΐξηρ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα χά-νι, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἔνοχοι εἶχαν συγκεντρωθεῖ σὲ δρόμο μαζὶ μὲ ὅτι μπόρεσαν νά σώσουν ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ. Σαφηνὰ, ἐκεῖ πού νόμιζαν ὅτι δὲν ἦταν πιά κανένας μέσα σὲ χάνι, σ' ἓνα παράθυρο τῆς σοφίτας φάνηκε ἓνας γέ-νιος.

Αὐτὸ πού ἀντίκρισε τότε, ξεπερνῶσε σὲ φρίκη κάθε φαντασία. Ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ πόλις καίγοταν! Ὁ ἀνεύρος πού φερούσε, ὑποβοηθῶσε τὴν πυρκαϊὰ καὶ ἡ φωτιά ἀπλωνόταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ὅταν σὲ λίγο ἔφτασε ὁ ποιητὴς σὲν τόπο τῆς καταστροφῆς, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα φριχτὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Τὰ σπῆτια καίγονταν σάν νά ἦσαν χάρτινα καὶ κατέφρασαν μὲ τρομακτικὸ πάταγο. Σαφηνὰ καὶ φωνὲς ἀνηχούσαν ἀπὸ παντοῦ. Γυναῖκες ἔβαλλαν καὶ ἀναμάλισες, μὲ τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά, ἔτρεχαν γιὰ νά σωθῶν!

Τότε, μὲ ἀπαράμιλλο θάρρος, ὁ μέγας ποιητὴς μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς ὀμίλου ἐργατῶν καὶ ἀνηχώντας τὴ ζωὴ του, ἄρχισε νά ἐκτίθειτο σὲν μεγάλες λειτέρους κινήσεις, ἀνεβαίνοντας μὲ τὶς ἀνεμόσκαλες ὡς τὰ ψηλότερα πατώματα τῶν καίμενων σπιτιῶν καὶ διαλέγοντας κατὰ προτίμησιν τίς κατοικίες τῶν πτωχῶν. Πολλὲς φορὲς ὁ ποιητὴς χανόταν μέσα στὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς καὶ σὲ λίγο παρουσιαζόταν πάλι σὲ κάποιο παράθυρο, τότε γιὰ νά πετάξῃ κανένα μόνον ρούχα ἢ κανένα ἔπιπλο, καὶ τότε πάλι νά κατεβῇ μὲ προσοχὴ κανένα παιδάκι ἢ κανένα γέρο.

Ὁ κίνδυνος, ἀντὶ νὰ τὸν φοβίξῃ, ἀπεναντίας ἐκαινεταλασσοῦσε τὶς δυνάμεις του. Τίποτε δὲν μποροῦσε νά τὸν συγκρατήσῃ. Ἦ πόλις του, τὸ ἀγαπημένο του Στράτφορντ καίγοταν. Ἦ φωτιά ἀπειλοῦσε νά καταβροχθίσῃ τὸ πᾶν. Ὁλόκληρες συνοικίες εἶχαν γίνει παρὰφύλαγμα τοῦ πυρός καὶ εἰκοστήσε-ρες ὥρες μετὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισί τῆς ἡ πυρκαϊὰ ἐξακολοθούσε ἀκόμη νά ἔ-χη τὴν ἰδία ἔντασι.

Ἐξαφνὰ, κάποιος ἐδωπόησε τὸν Σαΐξηρ πῶς καὶ τὸ δικὸ του σπῆτι καί-νε.

Ὁ Σαΐξηρ εἶνε γνωστός σ' ὅλο τὸν κόσμο ὡς μέγας δραματικὸς συγγραφεὺς, ὡς ὁ μεγαλύτερος μάλιστα δραματικὸς συγγραφεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἀννοοῦν ὅλοι, εἶνε πῶς ἔδρασε καὶ πῶς ἔθεσά στὴ μάλιστα ὡς... πυροσβέστης!...</

ΟΙ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ 1909 ΛΟΓΟΣ

Η ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΜΑΡΣΑΝΤΟΝ

Η πολυτελής ζωή του κόμητος ντε Μπλανβίλ στην Κομπιέν. Μία καμαριέρα που υποδέχεται την κόμηςσα. Η πρώτες κλοπές του Μαρσαντόν. Ένας μυστηριώδης βαλές. Η τραγική δολοφονία της Κορνέ. Πώς απέκαλύφθησαν τα ίχνη του Μαρσαντόν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μαρσαντόν.

Κατά το 1880, η Κομπιέν, μία από τις πιο πλούσιες και τις πιο αριστοκρατικές πόλεις της Γαλλίας, μπορούσε να υπερφανεστεί γιατί είχε μεταξύ των κατοίκων της ένα έκλεκτο ζεύγος παλιών, ευγενών, τον κόμητα και την κόμηςσα ντε Μπλανβίλ...

Οι δύο αριστοκράτες είχαν τρεις παιδιά, την έκτακτη και την άγνη Ελίζα του κόσμου και κατοικούσαν σε μία άμορφη και πολυτελέστατη βίλλα με ανθισμένες αναδενδράδες.

Σ' αυτή τη χαρακτηρισμένη έπαυλη, οι ντε Μπλανβίλ προσκαλούσαν ταχτικά τους φίλους τους σε γυναικεία και χορευτικές δεξιώσεις και διατηρούσαν τις καλύτερες σχέσεις με όλες τις ευγενείς οικογένειες των ευρώπων ήστων της Κομπιέν.

Ο κόμης ήταν πάντα γενναίος και υποχρέωνε πρόθυμα όσους βρισκόταν σε δυσκολία θέσι και ζητούσαν τη συνδρομή του. Όσο για τη νέα και άμορφη κόμηςσα, η κυρία ντε Μπλανβίλ άφανε τους θαυμαστές της να ερωτοτροπούν μαζί της μέχρι να σφαιρέσει, δίχως να ξεχνάει την ύστερα της, με και δίχως να απελπίζει κανένα...

Τέλος, με δύο λόγια, όλοι πιστεύανε ότι ο κόμης και η κόμηςσα ντε Μπλανβίλ είχαν μεγάλη περιουσία και ότι ήταν ένα από τα πιο εύτυχημένα ζευγάρια.

Κι όμως ο κ. ντε Μπλανβίλ δεν ήταν κόμης! Λογότανε Μαρσαντόν και ήταν ένας σκευτερός και μυστηριώδης άνθρωπος. Όσο για την κ. ντε Μπλανβίλ, αυτή λεγότανε Ιωάννα Μπλάν και πάλι συναντήσαμε τον κόμητα, ο οποίος την είχε κάνει φίλη του, ήταν απόλυτα μία καμαριέρα!

Τι ήταν αυτή η Ιωάννα Μπλάν; Μία ανόητη! Της άρεσε να κάνει τη μεγάλη κυρία και να παίξει το ρόλο της κόμηςσας μιας υπερούχης. Ήταν εύτυχημένη που είχε άρεσει. Ήταν όμως νέο σαν τον Μαρσαντόν και που ζούσε κοντά του με φαντασμαγορική ζωή. Είχε όμως τους καλύτερους θυμαστές. Τι άλλο μπορούσε να επιθυμεί; Κατά βάθος, μέλιστα, ήταν καλή κι' αθάνα και δεν ήξερε τί γινότανε γύρω της. Δεν θέλησε ποτέ να μείνει την απόλυτη και μυστηριώδη ζωή του σκώρου της. Ήταν όμως γιατί ήταν δειλή και φοβότανε μή' χ' ας τον άντρα που αγαπούσε!

Έναν τρολλό και παράφορο έρωτα.

Μά τι είδους ζωή έκανε ο Μαρσαντόν; Κανείς δεν ήξερε τίποτα. Ήταν προσέξαι μάλιστα ότι η κόμης ντε Μπλανβίλ έβγαζε κάθε τόσο για το Παρίσι, όπου πήγαινε ίσως γ' να εισπράξει τα εισοδήματά του και ότι: «Κοναχούσε ύστερ' από μερικές ήμερες ή μερικές εβδομάδες με το πορτοφόλι γεμάτο και με καινούργιες τουαλέτες για τη γυναίκα του!...

Ο Μαρσαντόν όμως στην πραγματικότητα ήταν ένας από τους πιο περιέργους εγκληματίες του 19ου αιώνα. Είχε γεννηθεί σ' ένα μικρό Παρισινό προάστειο από εργατικούς γονείς. Όταν έγινε δεκαεπτά ετών, πήγε υπηρέτης στο σπίτι ενός πλούσιου κτηματία κι' εκεί πέρα, έκανε την πρώτη του κλοπή. Μία μέρα έκλεψε τ' ασπρικό του κυρίου του κι' έγινε άφαντος. "Υστερ' από ένα χρόνο έκλεψε 3.000 φράγκα από το σπίτι ενός εισοδηματία το 5 Σαιν-Ζερμαίν. Αύτη τη φορά όμως δεν την γλύτωσε.

Τον έπιασαν και πέρασε 13 μήνες στη φυλακή το 5 Πουασσύ. Ο Μαρσαντόν ωστόσο είχε πάρει πάλι την απόφαση να φύγει από το Παρίσι για να...

...εργαστεί ως υπηρέτης. Πήρε λοιπόν το τρένο, πήγε στο Παρίσι και γράφτηκε σ' ένα γραφείο «επείξεως εργασιών» ως «Ανδρ Μαρσέν. "Υστερ' από λίγο, με τα ψεύτικα πιστοποιητικά που είχε, προσελήφθη ως βαλές σ' ένα μεγάλο γκαρ σ' ένα μέγαρο της οδού Σέζ, όπου κατοικούσε η θαυμάσια κυρία Κορνέ.

Η κυρία του, που ζούσε μονάχη τότε, γιατί ο άντρας της βρισκόταν τότε στα Τυόλε, ήταν παρουσιαστής μπροστά της, το είπε ότι ήθελε να τη σερβίρει στο τραπέζι με φράγκα. Ο Μαρσαντόν, ο οποίος βέβαια είχε αφήσει το δικό του στην Κομπιέν, πήγε να δει το δικό του σπίτι. Ήταν ένα καπέλο σ' ένα κατάστημα της οδού Σωσσόν, νοίκιασε ένα φοάκι κι' υπήκουσε τον κόμητα ντε Μπλανβίλ!

Για να πραγματοποιήσει λοιπόν τα σχέδιά του είχε βρει μία απλή κι' εύκολη μέθοδο. Πήρε ως βαλές στα σπίτια των πλουτιών, πρότεγε που φυλάγανε τα χρυσά και τα χρήματα οι κύριοι του σπιτιού κι' έπειτα, με μία πρόφαση, έφτυγε και πήγαινε σ' ένα άλλο σπίτι. Έπειτα δὲν όμως είχε πιάσει φίλια με τους άλλους υπηρέτες του προηγούμενου κυρίου του, πέντασε ταχτικά για να τους δει και να φλυαρήσει λιγάκι μαζί τους. Οι φίλοι του δεν υποψιάζονταν τίποτα κι' ο Μαρσαντόν τότε, μόλις εδρίσκει την ευκαιρία, έπαιξε το συρτάρι, έκλεβε, ότι εδρίσκει κι' εξαφανιζότανε. "Όταν ανέκλυπταν την κλοπή, κανείς δεν μπορούσε να υποψιαστεί τον παλιό υπηρέτη κι' έτσι κατάφερε να παραμείνει ασύλληπτος.

Μ' αυτόν τον εύκολο τρόπο, ο μυστηριώδης βαλές, από τον πόρο της Ροσέ, είχε κλέψει 3.000 φράγκα από τον πόρο της Μπουσσόν 7.000 φράγκα και τέλος από ένα μέγαρο της οδού Μαρτινιάν, στο Παρίσι, 23.000 φράγκα!

Έκεί όμως, τη στιγμή που έτοιμαζότανε να φύγει, τον έπιασαν και τον παρέδωσαν στην αστυνομία. Μά ο Μαρσαντόν δεν έγραψε το όνομα του. Στο δρόμο, καθόρισε να ξεφύγει από τα χέρια της αστυνομίας και να γίνει άφαντος. Τό κακογιοδικείο του Σηκουάνα, ωστόσο, τον κατάδικασε έξι μηνες σε 19 χρόνων καταναγκαστικά έργα.

Τα έξι όμως του Μαρσαντόν είχαν χαθεί. Κανείς δεν συλλογίζετο να πάει να τον βρει εκεί που ήταν. Ο ασφάλτης της Κομπιέν, όπου είχε εγκατασταθεί με την φίλη του, και ξαναγεννήθηκε κόμης ντε Μπλανβίλ!

Η ζωή αυτή κράτησε πάντα δόξα κληρο γένια, δηλαδή ως την Απρίλη του 1885. Μά, την εποχή αυτή, ο εκπαιδευτής της Κομπιέν άρχισε να στενοχωριέται οικονομικά κι' αποφάσισε να ξαναπάει στο Παρίσι για να...

...εργαστεί ως υπηρέτης. Πήρε λοιπόν το τρένο, πήγε στο Παρίσι και γράφτηκε σ' ένα γραφείο «επείξεως εργασιών» ως «Ανδρ Μαρσέν. "Υστερ' από λίγο, με τα ψεύτικα πιστοποιητικά που είχε, προσελήφθη ως βαλές σ' ένα μεγάλο γκαρ σ' ένα μέγαρο της οδού Σέζ, όπου κατοικούσε η θαυμάσια κυρία Κορνέ.

Η κυρία του, που ζούσε μονάχη τότε, γιατί ο άντρας της βρισκόταν τότε στα Τυόλε, ήταν παρουσιαστής μπροστά της, το είπε ότι ήθελε να τη σερβίρει στο τραπέζι με φράγκα. Ο Μαρσαντόν, ο οποίος βέβαια είχε αφήσει το δικό του στην Κομπιέν, πήγε να δει το δικό του σπίτι. Ήταν ένα καπέλο σ' ένα κατάστημα της οδού Σωσσόν, νοίκιασε ένα φοάκι κι' υπήκουσε τον κόμητα ντε Μπλανβίλ!

Για να πραγματοποιήσει λοιπόν τα σχέδιά του είχε βρει μία απλή κι' εύκολη μέθοδο. Πήρε ως βαλές στα σπίτια των πλουτιών, πρότεγε που φυλάγανε τα χρυσά και τα χρήματα οι κύριοι του σπιτιού κι' έπειτα, με μία πρόφαση, έφτυγε και πήγαινε σ' ένα άλλο σπίτι. Έπειτα δὲν όμως είχε πιάσει φίλια με τους άλλους υπηρέτες του προηγούμενου κυρίου του, πέντασε ταχτικά για να τους δει και να φλυαρήσει λιγάκι μαζί τους. Οι φίλοι του δεν υποψιάζονταν τίποτα κι' ο Μαρσαντόν τότε, μόλις εδρίσκει την ευκαιρία, έπαιξε το συρτάρι, έκλεβε, ότι εδρίσκει κι' εξαφανιζότανε. "Όταν ανέκλυπταν την κλοπή, κανείς δεν μπορούσε να υποψιαστεί τον παλιό υπηρέτη κι' έτσι κατάφερε να παραμείνει ασύλληπτος.

Μ' αυτόν τον εύκολο τρόπο, ο μυστηριώδης βαλές, από τον πόρο της Ροσέ, είχε κλέψει 3.000 φράγκα από τον πόρο της Μπουσσόν 7.000 φράγκα και τέλος από ένα μέγαρο της οδού Μαρτινιάν, στο Παρίσι, 23.000 φράγκα!

Έκεί όμως, τη στιγμή που έτοιμαζότανε να φύγει, τον έπιασαν και τον παρέδωσαν στην αστυνομία. Μά ο Μαρσαντόν δεν έγραψε το όνομα του. Στο δρόμο, καθόρισε να ξεφύγει από τα χέρια της αστυνομίας και να γίνει άφαντος. Τό κακογιοδικείο του Σηκουάνα, ωστόσο, τον κατάδικασε έξι μηνες σε 19 χρόνων καταναγκαστικά έργα.

Τα έξι όμως του Μαρσαντόν είχαν χαθεί. Κανείς δεν συλλογίζετο να πάει να τον βρει εκεί που ήταν. Ο ασφάλτης της Κομπιέν, όπου είχε εγκατασταθεί με την φίλη του, και ξαναγεννήθηκε κόμης ντε Μπλανβίλ!

Η ζωή αυτή κράτησε πάντα δόξα κληρο γένια, δηλαδή ως την Απρίλη του 1885. Μά, την εποχή αυτή, ο εκπαιδευτής της Κομπιέν άρχισε να στενοχωριέται οικονομικά κι' αποφάσισε να ξαναπάει στο Παρίσι για να...

...εργαστεί ως υπηρέτης. Πήρε λοιπόν το τρένο, πήγε στο Παρίσι και γράφτηκε σ' ένα γραφείο «επείξεως εργασιών» ως «Ανδρ Μαρσέν. "Υστερ' από λίγο, με τα ψεύτικα πιστοποιητικά που είχε, προσελήφθη ως βαλές σ' ένα μεγάλο γκαρ σ' ένα μέγαρο της οδού Σέζ, όπου κατοικούσε η θαυμάσια κυρία Κορνέ.

Η κυρία του, που ζούσε μονάχη τότε, γιατί ο άντρας της βρισκόταν τότε στα Τυόλε, ήταν παρουσιαστής μπροστά της, το είπε ότι ήθελε να τη σερβίρει στο τραπέζι με φράγκα. Ο Μαρσαντόν, ο οποίος βέβαια είχε αφήσει το δικό του στην Κομπιέν, πήγε να δει το δικό του σπίτι. Ήταν ένα καπέλο σ' ένα κατάστημα της οδού Σωσσόν, νοίκιασε ένα φοάκι κι' υπήκουσε τον κόμητα ντε Μπλανβίλ!

Για να πραγματοποιήσει λοιπόν τα σχέδιά του είχε βρει μία απλή κι' εύκολη μέθοδο. Πήρε ως βαλές στα σπίτια των πλουτιών, πρότεγε που φυλάγανε τα χρυσά και τα χρήματα οι κύριοι του σπιτιού κι' έπειτα, με μία πρόφαση, έφτυγε και πήγαινε σ' ένα άλλο σπίτι. Έπειτα δὲν όμως είχε πιάσει φίλια με τους άλλους υπηρέτες του προηγούμενου κυρίου του, πέντασε ταχτικά για να τους δει και να φλυαρήσει λιγάκι μαζί τους. Οι φίλοι του δεν υποψιάζονταν τίποτα κι' ο Μαρσαντόν τότε, μόλις εδρίσκει την ευκαιρία, έπαιξε το συρτάρι, έκλεβε, ότι εδρίσκει κι' εξαφανιζότανε. "Όταν ανέκλυπταν την κλοπή, κανείς δεν μπορούσε να υποψιαστεί τον παλιό υπηρέτη κι' έτσι κατάφερε να παραμείνει ασύλληπτος.

Μ' αυτόν τον εύκολο τρόπο, ο μυστηριώδης βαλές, από τον πόρο της Ροσέ, είχε κλέψει 3.000 φράγκα από τον πόρο της Μπουσσόν 7.000 φράγκα και τέλος από ένα μέγαρο της οδού Μαρτινιάν, στο Παρίσι, 23.000 φράγκα!

Έκεί όμως, τη στιγμή που έτοιμαζότανε να φύγει, τον έπιασαν και τον παρέδωσαν στην αστυνομία. Μά ο Μαρσαντόν δεν έγραψε το όνομα του. Στο δρόμο, καθόρισε να ξεφύγει από τα χέρια της αστυνομίας και να γίνει άφαντος. Τό κακογιοδικείο του Σηκουάνα, ωστόσο, τον κατάδικασε έξι μηνες σε 19 χρόνων καταναγκαστικά έργα.

Τα έξι όμως του Μαρσαντόν είχαν χαθεί. Κανείς δεν συλλογίζετο να πάει να τον βρει εκεί που ήταν. Ο ασφάλτης της Κομπιέν, όπου είχε εγκατασταθεί με την φίλη του, και ξαναγεννήθηκε κόμης ντε Μπλανβίλ!

Η ζωή αυτή κράτησε πάντα δόξα κληρο γένια, δηλαδή ως την Απρίλη του 1885. Μά, την εποχή αυτή, ο εκπαιδευτής της Κομπιέν άρχισε να στενοχωριέται οικονομικά κι' αποφάσισε να ξαναπάει στο Παρίσι για να...

...εργαστεί ως υπηρέτης. Πήρε λοιπόν το τρένο, πήγε στο Παρίσι και γράφτηκε σ' ένα γραφείο «επείξεως εργασιών» ως «Ανδρ Μαρσέν. "Υστερ' από λίγο, με τα ψεύτικα πιστοποιητικά που είχε, προσελήφθη ως βαλές σ' ένα μεγάλο γκαρ σ' ένα μέγαρο της οδού Σέζ, όπου κατοικούσε η θαυμάσια κυρία Κορνέ.

Η κυρία του, που ζούσε μονάχη τότε, γιατί ο άντρας της βρισκόταν τότε στα Τυόλε, ήταν παρουσιαστής μπροστά της, το είπε ότι ήθελε να τη σερβίρει στο τραπέζι με φράγκα. Ο Μαρσαντόν, ο οποίος βέβαια είχε αφήσει το δικό του στην Κομπιέν, πήγε να δει το δικό του σπίτι. Ήταν ένα καπέλο σ' ένα κατάστημα της οδού Σωσσόν, νοίκιασε ένα φοάκι κι' υπήκουσε τον κόμητα ντε Μπλανβίλ!

Για να πραγματοποιήσει λοιπόν τα σχέδιά του είχε βρει μία απλή κι' εύκολη μέθοδο. Πήρε ως βαλές στα σπίτια των πλουτιών, πρότεγε που φυλάγανε τα χρυσά και τα χρήματα οι κύριοι του σπιτιού κι' έπειτα, με μία πρόφαση, έφτυγε και πήγαινε σ' ένα άλλο σπίτι. Έπειτα δὲν όμως είχε πιάσει φίλια με τους άλλους υπηρέτες του προηγούμενου κυρίου του, πέντασε ταχτικά για να τους δει και να φλυαρήσει λιγάκι μαζί τους. Οι φίλοι του δεν υποψιάζονταν τίποτα κι' ο Μαρσαντόν τότε, μόλις εδρίσκει την ευκαιρία, έπαιξε το συρτάρι, έκλεβε, ότι εδρίσκει κι' εξαφανιζότανε. "Όταν ανέκλυπταν την κλοπή, κανείς δεν μπορούσε να υποψιαστεί τον παλιό υπηρέτη κι' έτσι κατάφερε να παραμείνει ασύλληπτος.

Μ' αυτόν τον εύκολο τρόπο, ο μυστηριώδης βαλές, από τον πόρο της Ροσέ, είχε κλέψει 3.000 φράγκα από τον πόρο της Μπουσσόν 7.000 φράγκα και τέλος από ένα μέγαρο της οδού Μαρτινιάν, στο Παρίσι, 23.000 φράγκα!

Ο Μαρσαντόν στο Κακογιοδικείο.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η τεραστία μνήμη του Μεγάλου Ναπολέοντος. Πώς κατέπλησε τους συγχρόνους του. "Όπου ο αυτοκράτωρ δεν πέφτει έξω στους υπολογισμούς του. Ιστορικοί άνδρες με μεγάλη μνήμη. Η μνήμη του Μόζαρτ. Πώς αντίγραφε ένα «άπα γεφυρωμένο» μουσικό άριστούργημα. Τα φίλια του Ίσπανου διαδόχου προς την ωραία αιδό, κ.τ.λ.

Ο τότε διευθυντής των γαλλικών ταχυδρομείων Βολέτ γράφει σχετικώς τα εξής χαρακτηριστικά:

«Πολλές φορές συνέβη να μη ξέρω εγώ με τόση ακρίβεια τις μεγάλες αποστάσεις του πολυπλόκου ταχυδρομικού δικτύου, όσον ο αυτοκράτωρ. Εγνώριζε ταχυδρομικούς σταθμούς τόσο σημαντικούς που εγώ τους είχα ξεχάσει...»

Κάποτε ο Ναπολέων, είχε στείλει τον στρατηγό Σεγκουρ να επιθεωρήσει ορισμένα φρούρια. Ο Σεγκουρ εξέτελεσε την εντολή αυτή κάνοντας όσο μπορούσε λεπτομερέστερα την επιθεώρηση των φρουρίων. Επί τη βάσει των παρατηρήσεών του, συνέταξε κατόπιν μία επίσης λεπτομερή έκθεση, την οποία και υπέβαλε στον αυτοκράτορα λέγοντας:

— Μεγαλειότατε, εξεπλήρωσα πιστώς την αποστολήν μου και σας υποβάλλω τώρα αυτήν την έκθεσιν...

Ποιά, όμως, ήταν η έκπληξή του όταν ο αυτοκράτωρ, αφού διάβασε την έκθεσιν, του απάντησε:

— Και όμως, στρατηγέ, δεν αναφέρετε τίποτε για τα δύο κανόνια των τεσσάρων εκατοστών, κανόνια και για ένα πρόχειρο που βρίσκονται, πίσω από την πόλη της Οστάνδης.

Μία φορά, ο Ναπολέων, επιτρέποντας από την πεδιάδα της Βουλώνης, συνάντησε στον δρόμο του μία διμοιρία πεζών, η οποία είχε γάσει το σώμα της και γύριζε στην τύχη.

Ο Ναπολέων τους σταμάτησε και τους ρώτησε ποιά ήταν η συνταγή τους. "Υστερα υπολογίζοντας την ημέρα της αναχώρησης που διήνυσε η διμοιρία μόνη της και τον δρόμο, που είχε να διατρέξει ακόμα, είπε:

— Τό συνταγμα σας θα το βρω, τέ στο τάδε σημείο και την τάδε ώρα.

Και πράγματι, ο αυτοκράτωρ δεν έπεσε έξω στους υπολογισμούς του γιατί η διμοιρία συνάντησε το συνταγμα στο μέρος και την ώρα ακριβώς που είχε υποδείξει εκείνος.

Ένας από τους ανθρώπους που αναφέρει η ιστορία ως φαινόμενα απεράντου μνημονικού ήταν και ο Βέλγος λόγιος Αίπς. Ο Βέλγος

αυτός ήξερε απ' έξω δόκλινρον Τάκτο και μπορούσε ν' αναγγείλει οποιοδήποτε απόσπασμα του, χωρίς να παραλείψει ούτε με λέξη.

Έπειδή όμως ζούσε στα σκοτεινά χρόνια του 15ου αιώνα, τότε που κάθε ταλέντο, κάθε σπάνιο φυσικό ποσότημα έθεωρείτο άφυσικό και θαυμαστό, ο δυστυχής Αίπς υπεβάλλετο σε αληθινή μαρτύρια.

Έτσι ο διάσημος αυτός άνθρωπος έκαλετο συχνά στα ανάκτορα των βασιλέων και στα μέγαρα των ιπποτών, όπου τον ανάγκαζαν να απαγγέλλει από μνήμη δόκλινρον σελίδες λατινικού κειμένου υπό την απειλήν του...αποκεφαλισμού σε περίπτωση κι' ενός μόνον σφάλματος!

Ένας άλλος Βέλγος, ο καθηγητής της φιλολογίας Λόβεν, ο οποίος έζησε τον 18ον αιώνα και φημιζόταν για την μνήμη του, κατόρθωσε ν' αποστηθίσει σε εί-

κοι μέρες τα δύο όμοια έπη, την «Ιλιάδα» και την «Οδύσσεια».

Ένας άλλος πάλι Ίσπανος μονάρχης του 17ου αιώνα κατέπλησε τους συγχρόνους του με τα θαύματα της μνήμης του. Κάποτε, σ' ένα πανηγύρι, στη διάρκεια ενός παρευρεθεί κι' η βασίλισσα της Γαλλίας, κατόρθωσε μ' ένα μόνον διάβασμα ν' αποστηθίσει 2.000 λέξεις, που είχαν γραφεί εκείνη την στιγμή, και να τις αναγγείλει στο κατάπληκτο πλήθος, χωρίς να παραλείψει ούτε μία...

Ο μέγας μουσουργός Μόζαρτ φημιζόταν επίσης για το τεράστιο μνημονικό του. Διηγούνται μάλιστα σχετικά το εξής ανέκδοτο:

Κατά το 1769 ο Μόζαρτ, φτάνοντας στη Ρώμη, πληροφορήθηκε ότι στο παρεκκλήσιο της Σιστίνας του Βατικανού θα παιζόταν το «Μιζέρερ» του Αλέγκρι.

Οι Πάπαι θεωρούσαν το μουσικό αυτό άριστούργημα, ως άδολογιστική της παπικής εκκλησίας κι' απαγορεύανε επί ποινή άφορισμού την αντιγραφή του και την διάδοσή του.

Ο Μόζαρτ, όμως, ο οποίος τότε άκουσε, κατόρθωσε να το απομνημονεύσει δόκλινρον και να το γράψει κατόπιν στο μουσικό πεντάγραμμο, χωρίς να παραλείψει ούτε έναν τόνο!

Σε μία εορτή, που γινόταν στα ανάκτορα της Μαδρίτης κάποτε, είχε προσκληθεί και μία διάσημη κι' ωραιότατη αιδό για να τραγουδήσει.

Τό τραγουδί της άρεσε πάρα πολύ σ' όλους, ιδιαίτερώς δέ στον τότε διάδοχο Φίλιππο, ο οποίος δεν θα ήταν μεγαλειότερος από τον Φίλιππο. Τον ενθουσιασμό του ο Φίλιππος εξέφρασε στην αιδό, σφίγγοντάς της το χέρι και έκείνη πάλι εξεδήλωσε την συγκίνησή της μ' ένα φίλημα στο μέτωπο του διαδόχου.

Η βασιλομήτωρ τότε παρετήρησε ότι όφειλε κι' ο μικρός να ανταποδώσει το φίλημα.

Ο Φίλιππος τότε δεν περίμενε άλλη συνισουλή. Ανακάλισσε με πάθος την ωραία αιδό και την ενέμισσε φίλια στα μάγουλα και στα χείλη.

Επιορώρησε πολύ, μικρό μου, το είπε τότε η μητέρα του γελώντας.

Κι' όμως δεν έκουράστηκε ακόμα, μακάρι! απάντησε μ' ελπίδα την αφέλειά του ο Φίλιππος.

Πολλοί από τους μεγάλους στρατηγούς ήταν νεαρότατοι.

Ο Μέγας Αλέξανδρος, λόγου γάρ, ήταν μόλις είκοσι χρονών όταν ανέλαβε την αρχιστρατηγία των Μακεδόνων κι' άρχισε τις θριαμβευτικές εκστρατείες του. Ο Κάρολος ο ΙΒ' της Σουηδίας ήταν μόλις 18 ετών όταν, με 12 χιλιάδες Σουηδούς, ενίκησε τον Μεγάλο Πέτρον της Ρωσίας, ο οποίος αντεπαρέταξε 130 χιλιάδες στρατιώτες. Αντιθέτως ο Δόγης της Βενετίας Δανδολος ήταν 90 ετών και τυφλός όταν επολόγησε στην Κωνσταντινούπολη, και περίφημος Μόλτικε ενίκησε τους Γάλλους έδομηντάρης.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η άγνια του σέρ Τζέιμς στην αρχή ήταν άπειρη. Μά, σιγά-σιγά, άρχισε ν' αντιμετωπίζει την κατάσταση με ψυχραιμία.

—Αν ή βάρα δεν καταποντιστεί σ' ανοιχτά, συλλογίζεταν, ή πάλι νά πάει σε κάποια έκρηξη. Αν αυτό γίνει στα νότια, ή ξαναυρίσσω στο φρούριο του Αγίου Γεωργίου... Αν πάλι γίνει στα βόρεια, ή πάσω ανάμεσα στις αμερικανικές γραμμές. ή πότε ή μπορούσα νά συνεννοηθώ μένος μου με τόν στρατηγόν Τζάκσον.

Αφού με τή σκέψη αυτή καθήσυχασε κάπως, προσπάθησε κατόπιν νά συγκεντρώσει τίς άνηκενίσεις του. —Από πού έρχόνταν;... Πού και πώς είχε αποκοιμηθεί;... Στην αρχή θυμόταν τά γεγονότα σαν ένα βνειο, τότε ή μνήμη του ήταν θαυμά. Μά στο τέλος κατώρθηκε νά θυμηθώ πώς είχε φάνει στην προηγούμενη μέ μέ βάρα από τόν φρούριον του Αγίου Γεωργίου γιά νά πάει σ' ένα κουρσάκι. Πού είχε βοηθήσει τούς "Αγγλους. Τότε ή άναμνήσεις του ξαναγύρισαν μένται. Είθε τούς μαύρους ναύτες, τόν καπετάνιο μέ τή γυναίκα του, τόν γιο και τόν άχτινοδόλο του, πέρσωπο πού τόν είχε διαπύσει.

—Όστε, σκέφτηκε, μέ κορδίζε-ψαν;

Και ήταν πράγματι πολύ δύσκολο νά εξηγήσει διαφορετικά τήν παρουσία του μέσα σ' αυτή τή βάρα.

Μά πού ήταν τόχα τή μυστηριώδες εκείνο πλοίο; Μί' άστραπή ώτισσε ή βαρύν τή μυλή του σέρ Τζέιμς. Είχε συλλογιστεί τούς μυστηριώδεις προστάτες, ή όποιοι, δυό φορές ώς τώρα, έσπασαν ή μαρκήσιο Ρογήρο άπό βέβαιον θάνατον, γλυτώνοντάς τον από τή νύκτα τής άκούδας κι' από τή σπηλή του λογγινού Μάγρουελ. Άνατολίανσε και φρόνισε:

—Αν τήν ένουν άκολουθήσει ώς τήν Άμερική, όλα τά σχέδιά μου θά αναμάρησουν.

Μά καθήσυχασε, γιατί έκανε άέσως αυτή τή σκέψη. —Η αυτοί οι άνθρωποι έχουν μαντέψει τή σκέψη μου ή ή τύχη μόνο τούς έκανε νά σάουν τόν Ρογήρο. Άν συνέβαινε τή ποίση, θά έπρεπε νά με σκότωναν, ένώ βασίλευσαν άπάνω πού ήφουδαν. Στή δέσποση πάλιν, άν τούς ήσαν άδύνατοι... Πρέπει λοιπόν ν' αναζητήσω άλλον τήν άναμνή τή μυστηριώδους προέλευσης μου έπάνω σ' αυτή τή πλοία.

Η ανάλυση του σέρ Τζέιμς δέν έσπερόντο κάποιες λογικές. Μά ή μάλιστα μέ τούς ναυτικούς εκείνους πού δια περάσει ή τοικονία, συλλογίζονταν τή λήψη και τίς άπολύσεις πού τούς περιμένον στην επιστροφή τους, τού και ρώτησαν.

—Άρχισε ν' άναστρονάζη, και νά νυσταλή τήν ώρα άγνωστη, στα πόδια τής όποιος είχε περάσει τόνο γλυκαίες ώρες, μεθύμενος άπ' τή χαμέ-γέλο της, γοητευμένος από τή θέαμα της.

Γιά πρώτη φορά, ή άνθρωπος αυτός μέ τή καταθύνου πνεύμα, έννοιωθε τήν παγωμένη καρδιά του νά χτυπά, έρωτευμένη και μουρμουρίζει σιγά-σιγά, σαν νά μή τολμούσε νά τ' όμολογήσει στον έαυτό του:

—Γιατί λοιπόν δέν μέ κράτησε αγκυλώτο της; —Επί πολλή ώρα έμεινε άποροφρεμένος από τήν ώραία αυτή σκέψη, ένώ ή βάρα έτρεχε μέ ταχύτητα καταπληκτική. Δέν νοιάζόταν καθόλου γιά τή μέρος όπου ή τύχη θά τόν ώ-δηλούσε και λημονούσε σχεδόν τά σχέδιά του και τά σκοτεινά καταθύνουνα ένειρά του γιά νά μή συλλογίζε-ται παρά αυτή τήν ιδανική όμορφιά, ή όποία τόν είχε μαγέψει ως τά τρι-

Είχε περάσει τόσο γλυκές ώρες μπρος στα πόδια της...

οδία της ψυχής του. Μά ένα τάνταγμα τής φάλαγγς του δονατί κι' άπότομο, τόν απέσπασε από τήν έκστασι του αυτή. Μιά άλλη βάρα είχε γυρτήσει τή δική του.

Ο σέρ Τζέιμς, ή όποιος ήταν πλυσμασμένος, πετάχτηκε μέ μιάν επάνω. Συγχρόνως, άκουσε από τήν άλλη βάρα, μέ θλαστήρια ισπανική: «Καράμπα!».

Η άγνωστη βάρα κατέβαινε κι' αυτή τή ρεύμα, μέ ή ταχύτης της μεταβλήταν από τήν πού τήν πού τήν φράσκανε ή στεφανής άνεμος. Η ίδια φωνή πού είχε προφέρει τή λέξη: «Καράμπα!» φώναζε σέ λίγο άγγλικά:

—Τι διάβολο! Κοιμήσαι στο βέλος τής βάρας σου; —Ο σέρ Τζέιμς άναγνώρισε άμέσως αυτή τή φωνή. Ήταν ή φωνή του Πορτογάλου καπετάνιου Ζοζέ.

—Ζοζέ! φώναζε. Τότε ή Ζοζέ διαπλάσσε τή βάρα τού και ρώτησαν.

—Έσείς είστε, σέρ Τζέιμς;

—Εγώ είμαι! άπάντησε ή Άγγλος. —Ελα νά με βοηθήσεις.

Ο Ζοζέ γάντζωσε τή βάρα του σέρ Τζέιμς μέ ένα άγκυρά κι' έτσι ή τελευταίος μπόρεσε νά πηδήξει στή δική του βάρα. Ο Ζοζέ ήταν πολύ ξαφνιασμένος, γιατί έβλεπε τήν ά-νθρωπο πού άπηρετούσε σέ τόσο κρίσιμη κατάσταση.

—Από πού έρχεσαι; τόν ρώτησε ή σέρ Τζέιμς.

—Από τόν φρούριον του Αγίου Γεωργίου, όπου μου είχατε δώσει συν-τεβού, έντιμώτατε.

—Τι ώρα είναι;

—Έσπερες τή πρωί. Σε λίγο θά χαράξει.

Αντί όμως νά εξηγήσει στο Ζοζέ τί είχε συμβεί σ' αυτόν, ή προνοητική σέρ Τζέιμς άκουσε πού φρόνιμο ν' άναμνήσει αυτός τόν Ζοζέ.

—Α! είπες. Όστε έρχεσαι από τόν

Έτσι δέν ξέρουν τώρα στο φρούριον του Αγίου Γεωργίου, ούτε τί άπορί-νατε, ούτε πού ήταν αυτό τή πλοία πού σάς άρπάξε. Αυτό μου είπες ή Νούντο.

Ο σέρ Τζέιμς, ή όποιος είχε άκούσει τόν Πορτογάλο χωρίς νά τόν δια-κρίνη, τού είπες τότε:

—Πού βρισκόμαστε τώρα;

—Άκολουθώμε τή ρεύμα πού δια-κρίνει τή λήνη και σέ μία ώρα ή άποδιδάσκους στή στεριά. Αυτός έν' ή δρόμος πού άκολουθώ πάντοτε στήν επιστροφή μου από τόν φρούριον.

—Όπως είπες άναμνήσει ή Πορτο-γάλος, ή μέρα άρχισε νά χαράζει. Στις άβέβαιες λάμψεις τής αύγης, ή σέρ Τζέιμς είδε νά διαγράφονται μα-κριά στον ορίζοντα τά δέντρα και οι λόφοι τής έκρηξης.

—Τράβηξε κατ' εβέβαιον πρὸς τόν στρατόπεδο του στρατηγού Τζάκσον, έπρόθεσε ή Ζοζέ. Φαντάζομαι ότι ή έντιμότης σας δέν φοβάται καθόλου νά διασχίσει τίς αμερικανικές γραμ-μές.

—Όχι, άπάντησε έσρα ή σέρ Τζέ-ιμς.

—Αυτό πού δέν μπορώ νά εξηγή-σω, ρώτησε μέ περιέργεια ή Πορτο-γάλος, είναι, πώς ή έντιμότης σας έ-σπασε μέ τόσο γρήγορο καιρό και τά δυό κομμάτια τής βάρας σας.

Ο σέρ Τζέιμς δέν τού άπάντησε. Σε λίγο όμως τόν ρώτησε:

—Τι ώρα έφυγες γιά νά πές στο φρούριον;

—Στις όχτώ τή βράδυ.

—Ήξεραν στο άμερικανικό στρα-τόπεδο τήν άπουχία τής επιθέσεως των κανονιοφόρων τους.

—Ναί... Άπ' τά όχτώ πλοία τους δυό μονάχα γύρισαν. Άδυστα κυριεύσε τούς Άμερικανούς μέ τήν άναμνή τήν αυτή. Ο στρατηγός Τζάκσον άναμνή-σε νά κυριεύσει τόν φρούριον και νά καταποντιστή τήν βάρα.

—Οί Άμερικανοί ξέρουν από πού έρχεται αυτό τή βοήθεια;

—Είπες τόν Νούντο;

—Ναί, και μου είπες πώς στή φρού-ριο βρισκόντουσαν στή μεγαλύτερη ά-νησυρία σχετισμένη μέ τήν τύχη σας.

—Α! Άλήθεια;

—Μου είπες πώς είχατε έπισκε-φθεί τή πλοία πού βύθισε τίς άμερι-κανικές κανονιοφόρους.

—Ναί.

—Κι' έτσι από και, στείλατε τή βάρα σας πίσω, μέ μίη σημαία στή διοικήτ ή τόν φρούριον ότι ή πλοία-ρχος τού κουρσάκιου σας κράτησε νά γευματίσετε μαζί.

—Έπειτα;

—Έπειτα, λίγο πού άπ' τή δύση του ήλιου κι' ένώ συλλογίζόντουσαν νά σας στείλουν τή βάρα γιά νά σας παραλάβη, έδω άξαφνα τή βοήθεια νά σπύσει τήν άναμνή τήν, ν' άπλώσει τά πανιά του, νά έναμνήσει και νά χάνεται μέσα στή βραδυή καταπλη-

υάλλινο σκούφο γιά νά σκεπάζει τή κεφαλή του.

V

Ο στρατηγός Τζάκσον βρισκόταν σέ πολύ άσχημο κέφι. Είχε περάσει τή νύκτα του σκαμμένος άπάνω άπ' τούς στρατιωτικούς χαρτες και σχέ-δια, άπαγορεύοντας συγχρόνως διάφο-ρες διαταγές στους άποστολούς του, ώστόσο, προχτές άκούει, είχε κατα-γάγει μέ περιφανή νίκη. Μά αυτό πού προκάλούσε τή γνία του στρα-τηγού Τζάκσον, ήταν ή άποδομένη καταστροφή τού στολίσκου του. Περί-μενος βέβαια γενναία αντίστασι εκ μέ-ρους του μαρκήσιου Άσμπουργκ και δέν έπίστευε ότι ή κυρία τή φρού-ριο χωρίς σημαντικές άπώλειες. Μά δέν είχε προβλέψει τήν άριζή του μω-στηριώδους αυτού βόρειου πού είχε κάνει τόσο καλό στις αμερικανικές κανονιοφόρους. Κυριευμένος από πραγ-ματική λύσσα, ή στρατηγός είχε ό-κιστεί νά θυσιάσει και τίς τελευταίες του έφοδίες, άν χρειαζόταν γιά νά κυριεύσει τόν φρούριον.

Αυτή ήταν ή διαλογική κατάσταση της Άμερικανού άρχηγού, όταν ή σέρ Τζέιμς έφτασε στή στρατόπεδο. Ο Πορτογάλος Ζοζέ έκτελούσε νον-τά στή στρατηγική καθήκοντα παρόμοια μέ αυτά πού έκτελούσε ή Νούντο εν-τά στή μαρκήσιο Ρογήρο. Έκρινε τήν διαρκή, τόν θαλαμηπόλο, τή νύ-χτα τήν κατάσταση και ήταν ένας ά-νθρωπος πολύτιμος γιά τόν στρατηγόν.

—Όταν ή τελευταίος τόν είδε νά μπεί-νυ μέσα, έκανε μέ κίνησι έκασοτή-σεως.

—Άφήστε με, κύριοι, είπες στους άποστολούς του.

—Όταν έμεινε μόνος, ή στρατηγός είδε νά εμφανίζεται, στήν είσοδο τής σπηλής του, πίσω άπ' τή Ζοζέ, ένας άντρας πού δέν τόν άναμνήσει στην αρχή, γιατί ή σκούφος του κι' ή άνα-σχημασμένη γιαντί τού μαυδία του τού έκούσε τά χαρακτηριστικά του. Μά ή Ζοζέ έσπερε τήν άναμνή τήν αυτή τήν χείλη του γιά νά καθήσυχαι τή πνιξή μέ κραυγή χαράς.

—Δέν ξέρω, είπες ούτε από πού έρχεστε, ούτε πώς κατωρλώσατε νά φτάσετε ως εδώ... Μά σάς εύχομαι καλώς ώρίστε!

Κι' έκανε στή Ζοζέ νόημα νά όδη-έξω.

Τότε οι δυό έκείνοι άντρες πού ή-σαν κομωμένοι γιά νά συνεννοούνται, κυττάχτηκαν σιωπηλά επί μερικά λε-πτά.

—Κόρτε, είπες τέλος ή στρατηγός, πού χρειαζέται μέ κάθε θυσία τόν φρού-ριον του Αγίου Γεωργίου.

Ο σέρ Τζέιμς χαμογέλασε και ά-πάντησε:

—Στρατηγέ μου, θά έχετε τόν φρού-ριον, άν δεχθήτε εκ των προτέρων με-ρικούς όρους.

—Λέγετε...

—Εν πρώτοις θέλω ένα βαθύ συν-ταγματάρχου στον άμερικανικό στρατό.

—Γιά σάς;

—Όχι, άπάντησε ή σέρ Τζέιμς, χαμογελώντας. Εγώ είμαι Άγγλος και δέν έχω κανένα λόγο ν' αλλάξω άποκοτόντα.

—Καλά, θά έχετε τόν βαθμό του συνταγματάρχου γιά όποιον θέλετε.

Ο σέρ Τζέιμς πλησίασε τότε τόν Άμερικανό στρατηγόν και, κυττάζον-τάς τον στα μάτια, τού είπες:

—Θυμάστε, στρατηγέ, τόν καιρό πού έγκαταλείψατε τόν άγγλικό στρα-τό;

Ο Τζάκσον, άκούοντας τήν έρώ-τηση αυτή, χλόμιασε και καπσο-φίωσε.

—Γιά πού λόγο, είπες, νά ξαναθυ-μόμαστε τίς παλιές αυτές άναμνή-σεις;

—Γιατί, άποδοτάτα, θέλω νά μά-ρω άν έξυκολούητε νά μισήτε πάν-τοτε τόν όνομα Άσμπουργκ.

—Ω! είπες ή στρατηγός τού ή-ποίου τή πρόσωπο ζωγραφίστηκε άμέ-σως μέ άδυσώπητη σκληρότητα. Θά ό-δης άν φειστώ τόν γιο τού παλαιού κυβερνήτου των Ινδιών. Άν πέσει στή χερίά μου, θά τόν τσεκίσω ά-μέσως!...

—Αυτό άκριβώς δέν θέλω! είπες ή σέρ Τζέιμς.

Ο στρατηγός έμεινε τόσο ξαφνια-σμένος άπ' αυτή τήν άπάντησι, ώστε κυττάζε κατόματα τόν σέρ Τζέιμς και τήν ρώτησε άπότομα.

—Τρελλαθήκατε λοιπόν;

—Καθόλου.

—Και όμως θά έπαινα όσο πώς τρελλαθήκατε. Τι έ-πιθυμείτε; Ποιος είναι ή σκοπός σας, άν δέν είναι ή θάνατος τού έ-ξυδούλου σας πού θά σάς κάνει πλούσιο και πατάριο τήν Άγ-γλία; Δού άνθρωποι σαν κι' έμάς, πρέπει νά μιλώμε ελεύθερα.

—Ναί, βέβαια! ά-πάντησε ή σέρ Τζέ-ιμς, κανόντας ένα φρι-χτό μοσχαριό.

—Λοιπόν, έξακο-λούητε ή στρατηγός Τζάκσον, δέν κατα-λαβαίνω γιατί δέν θέλετε νά τσεκίσω τόν μαρκήσιο.

Τότε ή σέρ Τζέιμς τού είπες μέ γλήνη:

—Γιά νά τσεκί-σετε τή διοικήτ τού φρούριου τού Αγίου Γεωργίου, θά έπρεπε προηγουμένως νά τόν παρουσιάσετε μέ πο-λεμική συμβολή, τή όποία θά έκοιμε άνή-θικο και άτιμωτικό.

Νά τσεκίσω ή άνα-γενναίο άξιωματικό πού έστράτευσε ως τήν τελευταία σιγί-μή τήν καθήκον του...

—Τότε τί θέλετε;

—Θέλω νά σκοτω-θώ ή μαρκήσιο Ρογή-ρος κατά τή διάκρι-σής μάχης, γιατί θά γίνω μέ μάχη κατά τήν όποία έχω θά πο-λεμήσω έναντίον σας.

Καταβλήθηκε τή βέ-βαια γιατί θά τή κά-νω αυτό. Η τιμή έ-νός μέλλοντος πατρι-κίου της Άγγλιας, πρέπει νά μείνη άνη-

λίδωτη... Ο στρατηγός χαμογέλασε άίσιμα και είπες:

—Η άρετή είναι συχνά φαινομενι-κή μόνο...

—Έπειτα, άπαντώντας στον σέρ Τζέιμς, είπες:

—Μά ξέρετε ότι ή τύχη παίζει σπουδαίο ρόλο στίς μάχες. Ο μαρκή-σιος είναι γενναίος, μπορεί νά πολε-μήσει στήν πρώτη γραμμή, νά ό-δης τούς στρατιώτες του νά σκοτώ-νούνται κι' αυτός νά μή τραυματιστή καν.

—Η τύχη δοθεί τούς τοληρούς, είπες ή σέρ Τζέιμς.

—Μιλώτε καθαρά, σάς παρακαλώ.

—Έχετε, καθώς ξέρω, άριστους Άγγλους λιποτάκτες στο στρατό σας.

—Ναί.

—Διαλέγετε πόντες άποφασιστικούς άπ' αυτούς και ύποσχεθήτε δέκα λί-ρες σέ όποιον άπ' όλους θά κατωρλώ-σι νά σκοτώσει τόν μαρκήσιο Ρογήρο κατά τήν επίθεση.

—Ο τρόπος είναι καλός, άπάντησε ή Τζάκσον. Αυτό είναι;

—Ναί... Αυτό είναι.

—Τότε, άφήστε μου τώρα πώς θά μου παραδώσετε τόν φρούριον.

—Ο σέρ Τζέιμς άπάντησε:

—Η φρουρά άπο-τελείται από τρια-κόσιους άντρες και άπό όχτώ άξιωματι-κούς, ένα άπ' τούς όποιους είμαι κι' έ-γώ. Είμαι αλήθεια έποδοτική τής τού φρούριου.

—Αυτό άποτελεί μοναδική έγγύησι γιά τήν Άγγλία.

—Είμαι βέβαιος πώς θά κατωρλώσω νά εξαργυρώσω έναν άπ' τούς άξιωματι-κούς.

—Όραία!...

—Και νά πα-ραδώσει σ' αυτή τήν όχτώ τήν φρου-ρά. Μένουν έσσι άξιωματι-κοί, σ' αυτή τήν όχτώ τήν φρουρά. Τότε σάς πρέ-πει νά μπάσετε τρι-ακόσιους άντρες στο φρούριον.

—Με πού τρό-πο;

—Βοηθήματα τήν τούρα στο τελευταίο τάπητο, τής σελή-νης κι' ή νύχτας εί-ναι εξαιρετικά σκο-τεινές. Τή νύχτα λοιπόν πού θά μπά-σετε τούς άντρες στο φρούριον, θά έ-προντίσω ώστε ή ά-ξιωματικός της έ-πηρεσίας νά είναι δι-κός μου και θά έχω διαλέξει όλους τούς σκοπούς.

—Έπειτα;

—Ξέρετε ότι τή φρούριον έχω μέ-τα μέσα πού ή λι-μνη.

—Μιά σιδερένια

πύλη πού δέν τής κάνουν τίποτε τά κανόνια και τής όποιος ή μαρκήσιος κρατάει πάντα τή κλειδί.

—Από αύριο λοιπόν έχετε τούς τριακόσιους άντρες έτοιμούς. Επίσης έχετε στή λήνη μία βάρα πού νά περιπλέη κοντά στο φρούριον γιά νά δώ ένα σινιάλο πού θά κάνω έχώ...

Ξέρετε ότι κάθε βράδυ άνάβουν στον πύον Μπουρκακ, τού φρουρίου ένα φανάρι πού χρησιμεύει ως φάρος;

—Ναί.

—Λοιπόν τή νύχτα πού θά είνη έ-λα έτοιμα. ή φάρος αυτός θά σήση γιά δέκα λεπτά.

—Όραία! Έκανε ή στρατηγός Τζάκσον.

—Ναί, είπες ή σέρ Τζέιμς. Τώρα ό-μως πρέπει νά βρήτε ένα τρόπο νά με εξαγορεύσετε στο φρούριον, πού-κα μου πού είναι πολύ εύκολο φαινομενι-κά και πολύ δύσκολο στήν πραγμα-τικότητα, γιατί δέν πρέπει νά μάλ-κωνεί πώς ήρθε εδώ. Θά έπρεπε νά βρούμε καμιά άγγλική βάρα γιά νά εξαργυρώσω στο φρούριον.

—Ο στρατηγός φάνηκε σαν νά σκέ-φεται.

—Έχω εδώ έναν Άγγλο ναύτη, λιποτάκτη, πού μου ήρθε μέ μία βάρ-κα. Θά πάει ν' αύτην και θά έπινού-σετε μέ ή οποιαδήποτε ίσως γιά νά δικαιολογήσει τήν περιπέτειά του.

Ο στρατηγός Τζάκσον φρόντισε τί-τε τήν Ζοζέ πού περνούσε έξω από τήν πόρτα τής σπηλής. Τού είπες μερι-κά λόγια κι' ή Ζοζέ όνθηκε έξω.

Σέ πέντε λεπτά, ή σέρ Τζέιμς είδε νά μπαίνει μέσα στή σπηλή ένα άγγλό κι' έδρωστο παλληκάρι. Ο Τζάκσον πρὸς τότε ένα θαλάσσιον πού ήταν έ-πάνω στο τραπεζί και τή έβλεπε στο λιποτάκτη, λέγοντάς του:

—Θ' άκολουθήσει τήν κύριο ως τόν φρούριον του Αγίου Γεωργίου.

VI

Καθ' όλη τή νύχτα ήταν πολύ άνη-συχή στο φρούριον τού Αγίου Γεωρ-γίου γιά τήν τύχη τού σέρ Τζέιμς.

Οι στρατιώτες τής φρουράς είχαν α-κούσει νά περνούσαν μέ θρόνους, τή μυστηριώδες βόητο πού τόν είχε ά-παράγει. Η σκληρότης έδιναν κι' έ-παιναν. Ένας λαχά, όνομαζόμενος Πάτρις, ή όποιος είχε ταξιδέψει άλ-λότε πολύ στις θαλάσσες των Ινδιών, έλεγε σέ μία μεγάλη συγκέντρωσι μέσα στήν καντίνα τού φρούριου.

—Δέν θά ξαναζήσουν καθόλου, άν μάθαινα ότι τή βοήθεια πού άπλη-γη τή σέρ Τζέιμς είναι τόν ίδιο πού μέ κράτησε άλλοτε πολύ καιρό αγκυλώ-το στα νερά της Βενγκάλης. Τού μιλά-ει καταπληκτικά.

Τά τελευταία αυτά λόγια έμειναν δεικτά ν' ένα φίλο βρετανό καταπλη-ξίως και περιεργία.

—Αν τή βοήθεια είναι τόν ίδιο μέ αυτό πού σάς λέω—έξακολουθώ ή λο-λίζα—όνομαζόταν Λαράκας, και ξέ-ρετε γιατί;

—Γιατί; Γιατί; τόν ρώτησαν όλοι.

—Γιατί τήν πληρωμή τού άποτελεί-ται από άνθρωποφόρους...

Τότε κάποιος φώναζε:

—Ναί!... Ναί!... Αυτό, θά είνη, γιατί ή συνταγματάρχης μας, καθώς κρατάει μέ τήν τηλεσκόπ, είδε πού αυτός πού ήταν μαύρος.

—Ναί! άπάντησαν όλοι.

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΛΟΙΗ

Ο Νικ Κάρτερ, μαζί με το Σικ κατάβηκαν απ' το αυτοκίνητό τους που είχε σταθεί έξω απ' τη μεγάλη Τράπεζα «Χάννοβερ Τράστ» και Σάφρο Ντέποζιτ Κόμπανυ. Τού, είχε προσκαλέσει εκεί τηλεφωνικά, ο διευθυντής της Τράπεζας κ. Μάρτεν.

Οι δύο αστυνομικοί, αφού διέσχισαν τους απέραντους διαδρόμους του ιδρύματος, μπήκαν στο γραφείο του γενικού Ταμείου της Τράπεζας, το οποίο αντιστάσεως κ. Ροβέρτου Βανουράιτ.

Μια άρραστα μυστηρίου κι ανησυχίας ήταν αποκλεισμένη η μέρα. Τρία πρόσωπα καθόντουσαν γύρω από ένα τραπέζι. Ο ένας ήταν ο διευθυντής κ. Μάρτεν, άνθρωπος ηλικιωμένος, αξιοπρεπής, φημισμένος για την ενεργητικότητά του και την ακεραιότητά του χαρακτήρα του. Ο άλλος ήταν ο διευθυντής Ταμείου της Τράπεζας κ. Παύλος Ντάμον, ένας κύριος πενήντα περίπου χρόνων. Το τρίτο πρόσωπο δεν άνηκε στο προσωπικό της Τράπεζας. Το ντύσιμό του και η κομψότητα του φανέρωναν άνθρωπο του κόσμου. Τα χαρακτηριστικά του ήταν κανονικά, τα μάτια γαλανά, ψυχρά και διαπεραστικά και τα χείλη του λεπτά.

Ο κ. Μάρτεν παρουσίασε τον άνθρωπο αυτό στο Νικ Κάρτερ με το όνομα «Αρχίας Βαντάι». Ενώ ο ξένος εξέφραζε τη μεγάλη του ευχαρίστηση για τη γνωριμία του μεγάλου αστυνομικού, ο Νικ τον κύταζε προσεχτικά κι' εκείνος είχε την αίσθηση ότι αυτός τον άνθρωπο. Δεν μπορούσε όμως να θυμηθεί πώς και υπό ποιές συνθήκες. Μόσα στο βλέμμα του Βαντάι, ο Νικ δεν είδε τίποτε που να φανερώνη ότι κι' αυτός τον ήξερε.

Εν πάση περιπτώσει, μέσα στις λίγες αυτές στιγμές ο αστυνομικός έκανε μια περιεργή παρατήρηση: Μια άσπρη τρίχα, εξέχοντα μισό δάχτυλο από το πάλλευρο και κατακίθαρο κολάρο του, διακρινόταν καθαρά στην αυριανή επιδερμίδα του λαιμού του, πίσω απ' το αριστερό αυτί. Η τρίχα αυτή δεν άνηκε στον κ. Βαντάι. Δεν ήταν δυνατό να μαντέψει κανείς αν ήταν ανδρική ή γυναικεία, μακριά ή κοντά, γιατί μόνο η άκρη της φάνεταν.

Ο αστυνομικός δεν έδειξε ότι την είχε δει και, απαντώντας στις ρυθμιζόμενες του Βαντάι, είπε:

—Με κοιτάξετε πολύ, κύριε.

—Επειτα, απευθυνόμενος στην διευθυντή της Τράπεζας με τον οποίο συνδέονταν από χρόνια, τον ρώτησε με τόνο σοβαρό:

—Τι τρέχει, κύριε Μάρτεν; Η πρόσκλησή σας ήταν πολύ επείγουσα.

—Αν θέλεις να μάθεις την αλήθεια, αγαπητέ μου Νικ, ούτε κι' εγώ δεν την ξέρουμε καλά.

—Δεν ξέρετε; Μά τι συμβαίνει επιτέλους;

—Το γεγονός είναι μυστηριώδες, πολύ μυστηριώδες, παρατήρησε ο Βαντάι.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΓΑΘΟΣΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Τα καταπληκτικά και τερδωμάτα του διασκήμου)

Αμερικανού Αστυνομικού ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ).

—Τότε θα είδατε σεις τον άνθρωπο αυτό; ρώτησε ο Νικ, γυρίζοντας προς το δεύτερο Ταμείο.

—Πόσα χρήματα υπήρχαν μέσα σ' αυτό το συρτάρι; ρώτησε ο Νικ.

—Πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια σε τραπεζογραμμάτια ως επί το πλείστον. Πάντως, τον Βανουράιτ τον θεωρώ ως άνθρωπο ανώτερο κάθε ύποψιας. Εγγυώμαι για την τιμιότητά του. Σίγουρα θα έχει πέσει θύμα κάποιας μηχανορραφίας...

—Σήμερα ήρθε στην Τράπεζα;

—Ναι, στις έννέα, όπως πάντα... Συνεργάστηκα μαζί του μία ώρα και κατόπιν ανέβηκε στα γραφεία του λογιστικού τμήματος.

—Τι εντόπισε; Σας έκανε σήμερα το πρωί ο κ. Βανουράιτ; Μήπως φαινόταν σοβαρός κι' απορροφημένος;

—Όχι!... Όχι!... Ήταν αδιάθετος κι' εθιμικός όπως πάντα. Έ-

βουναίτε, κύριε Μάρτεν, η Τράπεζα είναι γεμάτη με μυστήρια.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Τότε θα είδατε σεις τον άνθρωπο αυτό; ρώτησε ο Νικ, γυρίζοντας προς το δεύτερο Ταμείο.

—Πόσα χρήματα υπήρχαν μέσα σ' αυτό το συρτάρι; ρώτησε ο Νικ.

—Πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια σε τραπεζογραμμάτια ως επί το πλείστον. Πάντως, τον Βανουράιτ τον θεωρώ ως άνθρωπο ανώτερο κάθε ύποψιας. Εγγυώμαι για την τιμιότητά του. Σίγουρα θα έχει πέσει θύμα κάποιας μηχανορραφίας...

—Σήμερα ήρθε στην Τράπεζα;

—Ναι, στις έννέα, όπως πάντα... Συνεργάστηκα μαζί του μία ώρα και κατόπιν ανέβηκε στα γραφεία του λογιστικού τμήματος.

—Τι εντόπισε; Σας έκανε σήμερα το πρωί ο κ. Βανουράιτ; Μήπως φαινόταν σοβαρός κι' απορροφημένος;

—Όχι!... Όχι!... Ήταν αδιάθετος κι' εθιμικός όπως πάντα. Έ-

βουναίτε, κύριε Μάρτεν, η Τράπεζα είναι γεμάτη με μυστήρια.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

—Μεταξύ των οποίων; ρώτησε ο Νικ.

νοηαί, αφού προηγουμένως τοποθέτησε μόνος του το συρτάρι στο χρηματοκιβώτιο.

—Ξέρετε πού πήγε;

—Όχι, δεν είπα σε κανένα τίποτα. Απ' τότε δεν ξαναγύρισε πια.

—Πώς ανακαλύψατε την κλοπή;

—Ακούστε. Κατά τις εντεταλμένες ήρθε εδώ ο κ. Βανουράιτ, στον οποίο ο κ. Βανουράιτ είχε δώσει εντολή να περιμένει, αλλά ήρθε το μεσημέρι χωρίς να φανή καθόλου ο προϊστάμενός μου. Τότε σπεύσαμε να τον αναζητήσουμε.

—Ναι, Νικ, είπε ο διευθυντής της Τράπεζας. Κατάλαβα μάλιστα όμως ότι κάτι υπερω συνέβαινε, γιατί ο Βανουράιτ δεν συνήθιζε ποτέ να αποσιωπά τέτοια όσα. Γι' αυτό διάταξα τον κ. Ντάμον να ανοίξει το χρηματοκιβώτιο.

—Και βρήκατε το συρτάρι άδεια;

—Ναι!... Έλειπαν 500.000 δολάρια. Έτσι, απ' αυτό σπεύσαμε να σας τηλεφωνήσουμε...

II

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Ο Νικ κατάλαβε άμέσως ότι χρειαζόταν ταχυστά ενέργεια για την ανακάλυψη των κλεπτών. Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, άρχισε να εξετάζει μαζί με το Σικ τα βιβλία του ταμείου της Τράπεζας. Σε μια στιγμή φώναξε τη νεαρή δακτυλογράφο κ. Κλάρκ και τη ρώτησε:

—Βασίλει, δείξατε την επισκέπτη του κ. Βανουράιτ;

—Όχι, κύριε. Τον άκουσα μόνο να μπαίνει μέσα, όπως επίσης άκουσα τον κ. Βανουράιτ να τον άρραβε και να τον απορροφά. Τίποτ' άλλο δεν ξέρω.

—Όταν ο κ. Βανουράιτ σας είπε να φωνάξετε τον κ. Ντάμον, σας είπα με το συντηρημένο τόνο της φωνής του;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δεν προσέξατε τίποτε ξεχωριστό στην όμιλία του;

—Μά την πίστι μου, όχι...

—Τον είδατε να ξαναβάζει το συρτάρι στο χρηματοκιβώτιο;

—Ναι, αλλά επειδή εργαζόμουν δεν τον είδα καλά.

—Όταν ξαναγύρισε κατά τις έντεκα μετά την πρώτη του έξοδο, τον είδατε;

—Όχι, δεν τον είδα.

—Διότι, συλλογιστική εκείνη τη στιγμή ο Σικ, ο οποίος παρακολουθούσε τις ερωτήσεις του εξαδέλφου του. Ο Νικ υπολόγιζε γω... Άλλο βέβαιον ότι ο άνθρωπος που ξαναήρθε εδώ κατά τις έντεκα δεν ήταν ο Βανουράιτ, αλλά κάποιος κακοδόχος που είχε μεταμφιεστεί τόσο επιδέξια, ώστε να τους εξαπατήσει όλους.

Την υπόληξη αυτή του Νικ Κάρτερ την ανεπλήρωσε, φαίνεται, κι' ο κ. Βαντάι, γιατί τη στιγμή εκείνη τα μάτια του Βαντάι παρόμοια και τα χείλη του σείχθηκαν.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΦΛΩΜΠΕΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ ΚΟΛΕ

Μια όμορμη γυναίκα του περασμένου αιώνα. Η όμορφιά και το πνεύμα της Λουΐζας Κολέ. Τι γράφει γι' αυτήν ο Γκωτιέ. Πώς η Κολέ απέπειράνη να δολοφονήσει τον Κάρρ μ' ένα μαχαίρι της κουζίνας. Η γνωριμία της με τον Φλωμπέρ. Τρομερές ερωτικές σκηνές, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η Λουΐζα Κολέ.

Μια από τις γυναίκες που έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην ερωτική ζωή του Φλωμπέρ, εινε και η Λουΐζα Κολέ. Η Λουΐζα Κολέ ήταν λογία, έγραψε καμμιού... σφαιρική τόμους ποιημάτων και πεζών, ανακατέστη στη φιλοσοφική κίνηση της εποχής της, πέλασε μια ζωή τρικυμωμένη και σκανδαλώδη, μα παρ' όλ' αυτά θα ήταν σήμερα δόξα της λογοτεχνίας αν δεν ήταν φίλη του μεγάλου μυθιστοριογράφου Γουσταύου Φλωμπέρ.

Η Λουΐζα γεννήθηκε τον Σεπτέμβριο του 1810 στο Αϊξ της Προβηγκίας. Όταν έγινε 15 χρόνων, έπληξε κι' έμεινε σ' έναν πύργο που είχε η οικογένειά της κοντά στο Αϊξ, κι' εκεί, με τη μουσική, με τα βιβλία που διάβαζε, με το θέαμα της ήρεμης και ποιητικής φύσεως που απλωνόταν γύρω της, αναπτύχθηκε μέσα της πολύ γρήγορα η κλίση για τη φιλολογία.

Την ίδια εκείνη χρονιά, η Λουΐζα έγνωσε τον Γκαλιότο Κολέ, καθηγητή στο Κονσταντίνου (Σχολή Μουσικής) του Παρισιού, τον οποίο και παντρεύτηκε.

Από τη στιγμή εκείνη άρχισε για τη Λουΐζα μια ζωή γεμάτη κοσμικές επιτυχίες και φιλολογικούς θριάμβους. Στο Παρίσι, όπου πήγε άμέσως μετά το γάμο της, σχετίστηκε πολύ γρήγορα με τους διασημότερους συγγραφείς και καλλιτέχνες που τότε έγονε δόξας ή μόρφωσις της, το πνεύμα της και ιδίως η όμορφιά της.

«Η Λουΐζα Κολέ, γράφει ο Θεόφιλος Γκωτιέ, ο οποίος τη γνώρισε πολύ καλά, είχε φυσιογνωμία Κρεόλης. Η επιδερμίδα της ήταν βαθιά μελαγχρινή, σχεδόν μελανή, είχε μάτια κατάμαυρα και βελούδινα, με μεγάλους σκοτεινούς κύκλους δόλυντα, στόμα κόκκινο και σαρκώδες και μαλλιά άβυσσινά. Μά δ, τι πιο όμορφο είχε η Λουΐζα Κολέ, ήταν το σώμα της: Ένα σώμα εξαιρετικό, ψηλό και λυγρό σαν φειδίση, ήδονικό σαν το σώμα πολύ λίγων γυναικών...»

Με τέτοια όμορφη δεν ήταν δύσκολο να σημειώσει τις επιτυχίες που είχε η Λουΐζα. Έγινε περιηγήτρια στα αριστοκρατικά σαλόνια, η εφημερίδες δημοσίευαν άρθρα της και ποιήματά της και οι εκδόσεις εξέδαν έργα της που τα βράβευε άμέσως η Γαλλική Ακαδημία. Οι φίλοι της, λόγιοι και καλλιτέχνες, όπως είχε φαντασθεί ο Πραντιέ, της έδινε εκείνος.

Μετά ένα μήνα ο Φλωμπέρ και η Λουΐζα είχαν συνδεθεί με τους στενότερους ερωτικούς δεσμούς. Μόνο, αντί να του δίνει εκείνη φιλολογικές συμβουλές, όπως είχε φαντασθεί ο Πραντιέ, της έδινε εκείνος.

Η «Μούσα» όμως, όπως ήταν φημισμένη, είχε αρχίσει να γεννά και αντίληψεις μεταξύ των θαυμαστών της. Κατά το 1840 ο μεγαλύτερος ευνουχισμένος της Λουΐζας ήταν ο φιλόσοφος Βίκτωρ Κουζέν. Συγχρόνως όμως με τη διάσημη ποιήτρια, ήταν τρομερά ερωτευμένος και ο Άλφόνσος Κάρρ, ο συγγραφέας του «Υπό τας Φλόρες». Στόν τελευταίο αυτόν που την περιλάμβανε μ' ερωτικές ματιές και της έκανε κάθε τόσο ερωτικές εξομολογήσεις, η Λουΐζα έδωκε να καταλάβει ότι έχανε τον καιρό του. Ο Κάρρ πικραμένος, μα που έκανε το παιχνίδι, αποφάσισε τουλάχιστον να εκδικηθεί. Δημοσίευσε λοιπόν σ' ένα περιοδικό μερικούς σατιρικούς στίχους, με τους οποίους πείραζε με φανερώτατους ύπαινωμούς και με καλμπούρια που όλοι τα καταλάβαιναν, τουσχερώτατα τη Λουΐζα. Η Λουΐζα, μόλις διάβασε τους σατιρικούς αυτούς στίχους, έγινε έξω φρενών.

«Αρραβε ένα μεγάλο μαχαίρι της κουζίνας και πήγε και χτύπησε ανάμεσα στους ώμους τον «ενοσημισμό» της «Αλφόνσου Κάρρ. Μά το μαχαίρι πήρε έφωτα τον μυθιστοριογράφο και του έκοψε μονάχα το σκακιά του. Ο Άλφόνσος Κάρρ, ωστόσο, δεν το συγκόρεσε αυτό στη Λουΐζα. Πήρε το μαχαίρι και το κρέμασε στον τοίχο του σαλονιού του, από κάτω δέ έβαλε μια πινακίδα, όπου έγραφε τα εξής: «Το μαχαίρι αυτό εινε δώρο της κ. Λουΐζας Κολέ, που προσέδωκε, καρφώνοντάς το στη ράχη μου, να γίνει Λουκρητία και Σαρλόττα Κορνταί, μα δεν τα κατάφερε».

Τον Ιούνιο του 1846 στο σπίτι του γλύπτου Πραντιέ, πρωτογνωρίσε η Λουΐζα Κολέ τον Φλωμπέρ. Ο Πραντιέ είχε αφελώς στην ποιήτρια: «Ο κύριος απ' εδώ ασχολείται με τη φιλολογία. Είμαι βέβαιος ότι θα σας εινε ευγνώμων, αν δελήσετε να του δώσετε μερικές συμβουλές».

Μετά ένα μήνα ο Φλωμπέρ και η Λουΐζα είχαν συνδεθεί με τους στενότερους ερωτικούς δεσμούς. Μόνο, αντί να του δίνει εκείνη φιλολογικές συμβουλές, όπως είχε φαντασθεί ο Πραντιέ, της έδινε εκείνος.

Τον Σεπτέμβριο του 1849, ένας κοινός φίλος του Φλωμπέρ και της Λουΐζας πληροφορήθηκε τον Φλωμπέρ ότι η Λουΐζα τον βεβαίωσε πως θα σκοτώνονταν αν την εγκατέλειπε ο φίλος της. «Δείτε ψέμματα, — σημείωνε την ίδια εκείνη μέρα στο «Ημερολόγιό» του ο Φλωμπέρ, — αλλ' όλη αυτή η φλαρσία, όλες αυτές οι απειλές, όλοι αυτοί οι εκβιασμοί μου δίνουν στα νεύρα. Σέρω θύο θα με πούν τερας, αν την αφήσω. Μά και αν δεν την αφήσω, θα πεθάνω εγώ».

Βαρυσμένος, ανδιασμένος και βέβαιος ότι δεν θα άντελούσε την απειλή της Λουΐζας, ότι δεν θα σκοτωνόταν, δηλαδή, ο Φλωμπέρ, αποφάσισε να την εγκαταλείψει οριστικά.

Της έγραψε λοιπόν ένα γράμμα, στο οποίο της εξηγούσε για ποιους λόγους θεωρούσε επιβεβλημένο το χωρισμό τους. Την τελευταία στιγμή όμως δεν δοκίμασε τη δύναμη να στείλει το γράμμα στη Λαΐζα. Της έστειλε μονάχα ένα σημείωμα, στο οποίο της έλεγε ότι για καμιά είκοσιάρη χρονιά! Η τελευταία φάση του έρωτος αυτού περιγράφεται λεπτομερώστα από τον Φλωμπέρ στην «Αλληλογραφία» του: «Έλαβα — γράφει το Μάρτιο του 1848 — γράμμα από τη Λουΐζα. Δεν θα της απαντήσω. Βαρέθηκα τα αιώνα παράπονα της και τις αιώνας δικαιολογίες μου. «Ας λένε ότι θέλουν η γυναίκες. Όταν μια φορά τους δώσω ένας άνδρας την αγάπη του, δεν ένωσούν πια να δεχτούν τίποτε άλλο απ' αυτόν».

Σ' ένα άλλο πάλι γράμμα του, ο Φλωμπέρ γράφει: «Έίχαμε χτες τη νύχτα με τη Λουΐζα μια τρομερή σκηνή, που βή στήζε ως τις 3 το πρωί. Με έδριξε, μου έλεγε ότι είμαι τάχα αναισθητός, ότι δεν αξίζω την εμπιστοσύνη της κι' ότι τά αλσθή, κατά μου δεν ανταποκρίνομαι στις πράξεις μου».

Η τόσο τραγική αυτή συνάντηση του Φλωμπέρ και της Λουΐζας ήταν από τις τελευταίες τους. Το 1850 σημείωσε ο Φλωμπέρ τα εξής στο «Ημερολόγιό» του: «Έλαβα ένα γράμμα από τη Λουΐζα Κολέ, το οποίο με πείθει ότι όλα πια τελείωσαν οριστικά, αμετάκλητα, μεταξύ μας».

Και τη φορά αυτή είχε πραγματικά διακοπεί οριστικά ο ερωτικός δεσμός της Λουΐζας και του Φλωμπέρ. Η παλαιά φροιά δεν έδρασε ούτε μια αλμυρή πια, δεν πετούσε ούτε μια σπείρα.

Η Λουΐζα και μετά την διακοπή των σχέσεών της με τον Φλωμπέρ, έξωλούθησε να γράφει και να δημοσιεύει διάφορα βιβλία. Τα βιβλία της όμως περνούσαν απαρατήρητα. Είχε αρχίσει πια να γερά.

Πέθανε στις 9 Μαρτίου του 1876. Λίγες μέρες αργότερα, ο Φλωμπέρ έγραφε σ' ένα του φίλου: «Πέρασα ένα δολιχόρο απόγευμα βυθισμένος στην ανάγνωση της δύστηνης Λουΐζας. «Η εφημερίδες μίλησαν πολύ λίγο για το θάνατό της... Ουμμάσι το συγχαίρει σου της όδοι ντε Σέβε, που μου το παραχωρούσε και όπου συναντήμουν με τη Λουΐζα... Τώρα όλ' αυτά πέρασαν, όλ' αυτά έχουν περάσει... Μπαταίστε αιματοχυσία...»

«Ετσι, με τα παρὰ αυτά λόγια του «Εκκλησιαστού» ήλκισε το έρωτικό αυτό μυθιστόρημα.

Ο ερωτικός δεσμός του Φλωμπέρ και της Λουΐζας Κολέ δεν βάσταζε παρά λίγους μονάχα μήνες, το έρωτικό τους όμως εμπιστοσύνη, η σχέση τους που διεκόπτετο και ύστερα ξανάρχιζε για να διακοπεί και πάλιν, βάσταξε δέκα δολιχόρα χρόνια! Η τελευταία φάση του έρωτος αυτού περιγράφεται λεπτομερώστα από τον Φλωμπέρ στην «Αλληλογραφία» του: «Έλαβα — γράφει το Μάρτιο του 1848 — γράμμα από τη Λουΐζα. Δεν θα της απαντήσω. Βαρέθηκα τα αιώνα παράπονα της και τις αιώνας δικαιολογίες μου. «Ας λένε ότι θέλουν η γυναίκες. Όταν μια φορά τους δώσω ένας άνδρας την αγάπη του, δεν ένωσούν πια να δεχτούν τίποτε άλλο απ' αυτόν».

Σ' ένα άλλο πάλι γράμμα του, ο Φλωμπέρ γράφει: «Έίχαμε χτες τη νύχτα με τη Λουΐζα μια τρομερή σκηνή, που βή στήζε ως τις 3 το πρωί. Με έδριξε, μου έλεγε ότι είμαι τάχα αναισθητός, ότι δεν αξίζω την εμπιστοσύνη της κι' ότι τά αλσθή, κατά μου δεν ανταποκρίνομαι στις πράξεις μου».

Η τόσο τραγική αυτή συνάντηση του Φλωμπέρ και της Λουΐζας ήταν από τις τελευταίες τους. Το 1850 σημείωσε ο Φλωμπέρ τα εξής στο «Ημερολόγιό» του: «Έλαβα ένα γράμμα από τη Λουΐζα Κολέ, το οποίο με πείθει ότι όλα πια τελείωσαν οριστικά, αμετάκλητα, μεταξύ μας».

Και τη φορά αυτή είχε πραγματικά διακοπεί οριστικά ο ερωτικός δεσμός της Λουΐζας και του Φλωμπέρ. Η παλαιά φροιά δεν έδρασε ούτε μια αλμυρή πια, δεν πετούσε ούτε μια σπείρα.

Η Λουΐζα και μετά την διακοπή των σχέσεών της με τον Φλωμπέρ, έξωλούθησε να γράφει και να δημοσιεύει διάφορα βιβλία. Τα βιβλία της όμως περνούσαν απαρατήρητα. Είχε αρχίσει πια να γερά.

Πέθανε στις 9 Μαρτίου του 1876. Λίγες μέρες αργότερα, ο Φλωμπέρ έγραφε σ' ένα του φίλου: «Πέρασα ένα δολιχόρο απόγευμα βυθισμένος στην ανάγνωση της δύστηνης Λουΐζας. «Η εφημερίδες μίλησαν πολύ λίγο για το θάνατό της... Ουμμάσι το συγχαίρει σου της όδοι ντε Σέβε, που μου το παραχωρούσε και όπου συναντήμουν με τη Λουΐζα... Τώρα όλ' αυτά πέρασαν, όλ' αυτά έχουν περάσει... Μπαταίστε αιματοχυσία...»

«Ετσι, με τα παρὰ αυτά λόγια του «Εκκλησιαστού» ήλκισε το έρωτικό αυτό μυθιστόρημα.

Της έγραψε λοιπόν ένα γράμμα, στο οποίο της εξηγούσε για ποιους λόγους θεωρούσε επιβεβλημένο το χωρισμό τους. Την τελευταία στιγμή όμως δεν δοκίμασε τη δύναμη να στείλει το γράμμα στη Λαΐζα. Της έστειλε μονάχα ένα σημείωμα, στο οποίο της έλεγε ότι για καμιά είκοσιάρη χρονιά! Η τελευταία φάση του έρωτος αυτού περιγράφεται λεπτομερώστα από τον Φλωμπέρ στην «Αλληλογραφία» του: «Έλαβα — γράφει το Μάρτιο του 1848 — γράμμα από τη Λουΐζα. Δεν θα της απαντήσω. Βαρέθηκα τα αιώνα παράπονα της και τις αιώνας δικαιολογίες μου. «Ας λένε ότι θέλουν η γυναίκες. Όταν μια φορά τους δώσω ένας άνδρας την αγάπη του, δεν ένωσούν πια να δεχτούν τίποτε άλλο απ' αυτόν».

Σ' ένα άλλο πάλι γράμμα του, ο Φλωμπέρ γράφει: «Έίχαμε χτες τη νύχτα με τη Λουΐζα μια τρομερή σκηνή, που βή στήζε ως τις 3 το πρωί. Με έδριξε, μου έλεγε ότι είμαι τάχα αναισθητός, ότι δεν αξίζω την εμπιστοσύνη της κι' ότι τά αλσθή, κατά μου δεν ανταποκρίνομαι στις πράξεις μου».

Η τόσο τραγική αυτή συνάντηση του Φλωμπέρ και της Λουΐζας ήταν από τις τελευταίες τους. Το 1850 σημείωσε ο Φλωμπέρ τα εξής στο «Ημερολόγιό» του: «Έλαβα ένα γράμμα από τη Λουΐζα Κολέ, το οποίο με πείθει ότι όλα πια τελείωσαν οριστικά, αμετάκλητα, μεταξύ μας».

Και τη φορά αυτή είχε πραγματικά διακοπεί οριστικά ο ερωτικός δεσμός της Λουΐζας και του Φλωμπέρ. Η παλαιά φροιά δεν έδρασε ούτε μια αλμυρή πια, δεν πετούσε ούτε μια σπείρα.

Η Λουΐζα και μετά την διακοπή των σχέσεών της με τον Φλωμπέρ, έξωλούθησε να γράφει και να δημοσιεύει διάφορα βιβλία. Τα βιβλία της όμως περνούσαν απαρατήρητα. Είχε αρχίσει πια να γερά.

Πέθανε στις 9 Μαρτίου του 1876. Λίγες μέρες αργότερα, ο Φλωμπέρ έγραφε σ' ένα του φίλου: «Πέρασα ένα δολιχόρο απόγευμα βυθισμένος στην ανάγνωση της δύστηνης Λουΐζας. «Η εφημερίδες μίλησαν πολύ λίγο για το θάνατό της... Ουμμάσι το συγχαίρει σου της όδοι ντε Σέβε, που μου το παραχωρούσε και όπου συναντήμουν με τη Λουΐζα... Τώρα όλ' αυτά πέρασαν, όλ' αυτά έχουν περάσει... Μπαταίστε αιματοχυσία...»

ΔΙΩΓΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

ΤΟ ΠΕΤΣΙΝΟ ΧΩΝΙ

Ο φίλος μου ο ιστορικός Λιονέλ Ντάκρ πέρασε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του και έδωσε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του για να σχηματίσει μια περίφημη συλλογή από διάφορα ιστορικά αντικείμενα του μεσαίωνα.

Μιά μέρα, άρχισε να μου λέει μ' ένθουσιασμό, που φανέρισε πώς ήταν πολύ ικανοποιημένος από τις τελευταίες μελέτες του:

— Στά θνείρα, αγαπητέ μου φίλε, ναι, στά θνείρα βρήκα συνά τα λύσι σπουδαιότερων προβλημάτων, που θεωρούνται άλυτα. Νά σου εξηγήσω τι συμβαίνει. Όταν πολλές επιτυχημένες εξηγήσεις πού έδωσα ως τώρα σε διάφορα ιστορικά ζητήματα, να τις χρεώσω στά θνείρα. Όσοι φορές έχω χαμμάτι αμφιβολία για κάποιο γεγονός, βάζω κάτω από το μαξιλάρι μου, πριν πέσω να κοιμηθώ, ένα πραγματάκι, ένα αντικείμενο πού να σχετίζεται με το γεγονός αυτό, και περιμένω να αποκοιμηθώ για να ιδώ το θνείρο, για να μου εξηγήσει την αμφιβολία... "Α! φίλε μου, αυτό τ' φαινόμενο δεν πρέπει να σου φαίνεται παράξενο ή ανεξήγητο... Είναι συνηθισμένο... Άκουσε. Πιστεύω ακράδαντως ότι κάθε πράγμα πού έτυχε να προσέγγιση κάποια δύναμη, μία πολύ δυνατή συγκίνηση σ' έναν άνθρωπο, παίρνει κάτι από τον ψυχικό κόσμο το ανθρώπου αυτού. Και το πράγμα εκείνο μπορεί κατόπιν να φανερώσει σε πνεύματα ευαίσθητα, π' έπηρε μέσα του από τις σκέψεις και τα αισθήματα των ανθρώπων πού συγκινώθηκαν εξ αιτίας του.

— Θέλεις να πής, απάντησα εγώ, πως αν είναι κάτω από το μαξιλάρι μου αυτό το ξίφος, π' είναι κρεμασμένο εκεί στον τοίχο θα έδωπα στον θνίνο μου τον ρόλο πού έπαιξε άλλοτε...

— Το παράδειγμα σου είναι πολύ πετυχημένο... Πράγματι, έβαλα κάποτε κάτω απ' το μαξιλάρι μου αυτό το ξίφος κι' είδα το ρόλο πού έπαιξε... Αλλά γι' αυτό θά μιλήσουμε άλλη φορά. Τώρα βλέπεις αυτό το «πέτσινο χωνί»:

— "Ε, φίλε μου, το έβαλα κάποτε κάτω από το μαξιλάρι μου κι' έμαθα τον σκοπό της κατασκευής του πού ως τότε τόν αγνοούσα...

— Πές μου, λοιπόν, τι θνείρευτες; τ' έβλεπα εγώ με περιέργεια.

— Θνείρευτη... άρχισε να λέει ο φίλος μου, να σταμάτησε ξαφνικά σαν να τού φώτισε το νου μια έμπνευση: "Α!... Μου ήρθε μια ωραία ιδέα, αγαπητέ μου, έ πρόσθεσε κατόπιν. Νά, μία ευκαιρία να δοκιμάσεις κι' εσύ...

Και μου έδωσε το χωνί να το βάλω το βράδυ κάτω από το προσκέφαλό μου.

Νά, λοιπόν, τι είδα σ' θνείρο μου τη νύχτα εκείνη, πού έβαλα κάτω από το μαξιλάρι μου το «πέτσινο χωνί»:

Βρέθηκα ξαφνικά μέσα σε μία

άπειραντι ύπνεια θολωτή αήθουσα. Στο βάθος της σε μία έδρα, καθόντουσαν τρεις μαυροφορεμένοι άντρες, σκεπασμένοι με μαύρες κουκούλες. Άριστερά τους, μπρός σ' ένα τραπέζι, στεκόντουσαν δύο άλλοι οι οποίοι από τα χαρτιά και τις πέννες πού κρατούσαν, φαινόταν να γραμμιάτουν. Δεξιά απ' αυτούς στεκόταν μία γλυμή γυναίκα, ξανθή με γαλανά ώρατα μάτια, ντυμένη στά ελόλευκα. Πλάι της ήταν ένα πάς πού δλο και κάτι ψιθύριζε. Δυο-τρεις φορές μάλιστα της έδωσαν να φιλήσει ένα μικρό Έσταυρωμένο πού εκείνη ούτε να τόν αντικρύσει δεν ήθελε. Κι' άλλο δεν έκανε παρά να κυττάει κατάματα τους τρεις μαυροφορεμένους άντρες, οι οποίοι άσφαώς θα ήσαν οι δικαστές της...

Έξαφνα είδα τους τρεις αυτούς άντρες να σηκώνονται από τις θέσεις τους, να ψιθυρίζουν κάτι μεταξύ τους, να συμφωνούν και κα-

τόπιν να φεύγουν. Άμέσως τους ακολούθησαν κι' οι δύο άλλοι με τα ναρτιά στα χέρια.

Την ίδια στιγμή, είδα να μπαίνουν μέσα μερικοί μεγαλόσωμοι νέοι άντρες ντυμένοι κι' αυτοί στά μαύρα. Όλων τα βλέμματα ήσαν φυγικά, σκοτεινά, θλοσυρά!

Άρχισαν άμέσως να τραβήνουν από το βάθος της αήθους διάφορα περιεργα πράγματα, πού έπως κατάλαβα σε λίγο ήσαν δοκίμια, προχώρησε πρὸς τὸ θύμι του δουδός, ἀμύλητος, με θλέμια σκοτεινά, ἀσάλευτο, τρομερό. Έκείνη ένωσε τότε τα άδρα της γέρια και τα άπλωσε μπροστά. Αὐτός άμύλητος και στυγνός σαν τὸ χάρο, τὰ έπιασε τότε μέσ' στί βάνους φούγτες του, της τὰ έδωσε με τὸ σγόνι πού κρατούσε. τὸ έρασε σὲ δυὸ γαλκάδες πού θρισκόντουσαν σὲ νιθάνι και τὸ τέντωσε. Έγτερα με μία παγεστή ψυγρμμία, σαν άβυθινι μπυγνόν πού άλλος τὴν διευθύνει, τὴν σήκωσε και τὴν έβαλε νὰ καθάλλη, σὲ τὸ ξύλινο άλογο.

Συγγρόνος ο παπὰς ένωσε τὸν Έσταυρωμένο κάτω ἀπ' τὸ ράττου κι' έφυγε, σιεδὸν έτράπη ελφυνήν. πανικόβλητος.

Οι δυὸ βοηθοί τοῦ δημίου πέλασαν διὰ θηλιές στὸς ἀσπράγλους τοῦ θήματος και ἀφού τὴν τευτῶσαν, τὴν προσδέσανε γερὰ σὲ δυὸ γαλκάδες πού ήσαν μπυγνέμοι σὲ πλάκιστρο τοῦ τὴν μιά και τὴν άλλη πλευρά τοῦ ξύλινου άλογοῦ.

Η νέα γυναίκα κινούσε έλαφρὰ τὰ άχρωμα χέλη της σαν νὰ προσευχόταν, ενώ οι βοηθοί τοῦ δημίου τραβούσαν, τὰ σχοινιά με τὰ έπια ήσαν δεμένα τὰ γέρια της και τὰ πόδια της, πού κόντευαν πεία νὰ εξαρθρωθῶν απὲ τὸ τραβήγμα.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα πού παρακολουθούσα τὸ τρομερὸ αὐτὸ βασανιστήριον, τὸ καρδιά μου χτυπούσε δυνατὰ σὲ στήθος μου σαν νάθελε νὰ φύγη μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀπαίσια και φρικαλέα εκείνη αήθουσα...

Οι βοηθοί τοῦ δημίου, ἀφού τελείωσαν τὸ ἀπατρόπαιο έργο τους, σταθήκανε ἀκίνητοι σαν ξάνα.

Τότε, μπήκανε μέσα ἄλλοι δυὸ άντρες. Ο ένας κρατούσε διὰ χείρας γαϊμάτους νερό κι' ὁ άλλος ένα μικρὸ δοχεῖο με μία λαβὴ πού μακρὰ σὲ δεξί του χέρι και, σὲ ἀριστερὸ έβαν κάδο ὅμοιο μ' αὐτὸν πού κρατούσε ο πρώτος.

Μία ἀπόλυτη ήρεμία, μία νεκρική σιγή έπεκράτησε γιὰ λίγο μέσα στήν αήθουσα τὸν βασανιστηρίων...

Έπειτα ο άντρας πού κρατούσε τὸν έβαν κάδο προχώρησε πρὸς τὸν δήμο και ἀφού τὸν έδωσε τὸ μικρὸ δοχεῖο, ξαναγύρισε στή θέσι

ταν προχώρησε περισσότερο και ξεχώρισε τὰ ἀπαίσια χαρακτηριστικά τοῦ σατανικοῦ προσώπου του, ένοιωσα ἕνα ρίγος ἀπερίγραπτο νὰ μου περνάει ὅλο μου τὸ κορμί! Ήταν δήμιος!

Ή ξανθὴ γυναίκα τὸν κυττάζε κατάματα, έρευνητικά, σαν νὰ θελε ἀπὸ τὴν έκφρασι της ὡρτή μορφῆς του νὰ μαντέψῃ τὴ σκέψι του.

Πρόσεξα τὴ γυναίκα εκείνη μὲ κανένα σπασμὸ βόδου δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω σὲ λευκὸ πρόσωπὸ της.

Ο μαυροφορεμένος και πανύψηλος εκείνος δήμιος, πού ἔβαν βέβαια ο έκτελεστής τὸν ἀποφάσεων τοῦ φοβεροῦ Έροδικαστηρίου, προχώρησε πρὸς τὸ θύμι του δουδός, ἀμύλητος, με θλέμια σκοτεινά, ἀσάλευτο, τρομερό. Έκείνη ένωσε τότε τα άδρα της γέρια και τα άπλωσε μπροστά. Αὐτός άμύλητος και στυγνός σαν τὸ χάρο, τὰ έπιασε τότε μέσ' στί βάνους φούγτες του, της τὰ έδωσε με τὸ σγόνι πού κρατούσε. τὸ έρασε σὲ δυὸ γαλκάδες πού θρισκόντουσαν σὲ νιθάνι και τὸ τέντωσε. Έγτερα με μία παγεστή ψυγρμμία, σαν άβυθινι μπυγνόν πού άλλος τὴν διευθύνει, τὴν σήκωσε και τὴν έβαλε νὰ καθάλλη, σὲ τὸ ξύλινο άλογο.

Συγγρόνος ο παπὰς ένωσε τὸν Έσταυρωμένο κάτω ἀπ' τὸ ράττου κι' έφυγε, σιεδὸν έτράπη ελφυνήν. πανικόβλητος.

Οι δυὸ βοηθοί τοῦ δημίου πέλασαν διὰ θηλιές στὸς ἀσπράγλους τοῦ θήματος και ἀφού τὴν τευτῶσαν, τὴν προσδέσανε γερὰ σὲ δυὸ γαλκάδες πού ήσαν μπυγνέμοι σὲ πλάκιστρο τοῦ τὴν μιά και τὴν άλλη πλευρά τοῦ ξύλινου άλογοῦ.

Η νέα γυναίκα κινούσε έλαφρὰ τὰ άχρωμα χέλη της σαν νὰ προσευχόταν, ενώ οι βοηθοί τοῦ δημίου τραβούσαν, τὰ σχοινιά με τὰ έπια ήσαν δεμένα τὰ γέρια της και τὰ πόδια της, πού κόντευαν πεία νὰ εξαρθρωθῶν απὲ τὸ τραβήγμα.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα πού παρακολουθούσα τὸ τρομερὸ αὐτὸ βασανιστήριον, τὸ καρδιά μου χτυπούσε δυνατὰ σὲ στήθος μου σαν νάθελε νὰ φύγη μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀπαίσια και φρικαλέα εκείνη αήθουσα...

Οι βοηθοί τοῦ δημίου, ἀφού τελείωσαν τὸ ἀπατρόπαιο έργο τους, σταθήκανε ἀκίνητοι σαν ξάνα.

Τότε, μπήκανε μέσα ἄλλοι δυὸ άντρες. Ο ένας κρατούσε διὰ χείρας γαϊμάτους νερό κι' ὁ άλλος ένα μικρὸ δοχεῖο με μία λαβὴ πού μακρὰ σὲ δεξί του χέρι και, σὲ ἀριστερὸ έβαν κάδο ὅμοιο μ' αὐτὸν πού κρατούσε ο πρώτος.

Μία ἀπόλυτη ήρεμία, μία νεκρική σιγή έπεκράτησε γιὰ λίγο μέσα στήν αήθουσα τὸν βασανιστηρίων...

Έπειτα ο άντρας πού κρατούσε τὸν έβαν κάδο προχώρησε πρὸς τὸν δήμο και ἀφού τὸν έδωσε τὸ μικρὸ δοχεῖο, ξαναγύρισε στή θέσι

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς εξέθεταν άλλοτε οι στρατινοί σε κίνδυνο τη ζωή τους. Ο Μέγας Ναπολέων μέσα σε μία τάφο με λάσπες. Τι γράφει ο ίδιος. Πώς θεράπευε μόνος του τα τραυμάτα του. Ο δανδισμός κι' η ιστορία του. Ο Μπρούμμελ και η επίδρασις του στέν Βύρων. Οι Γάλλοι μμηταί του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η πολεμική τακτική στην εποχή μας είναι τέτοια, ώστε σπανίως να εκτίθεται στους άμέσους κινδύνους της μάχης ένας στρατάρχη ή ένας ανώτατος αξιωματικός. Παλαιότερα όμως δεν συνέβαινε τὸ ίδιο. Είπε γνωστό ότι οι στρατηγοί κατά την αργαλιότητα όχι μόνον πολεμούσαν κι' οι ίδιοι, αλλά κι' έμπαιναν μπροστά από τὰ στρατεύματά τους, κατά τὴ διάο και τὴ μάχη, για νὰ τὰ έμψυχώνουν.

Μέχρι τοῦ περασμένου αιώνος ακόμη, οι στρατηγοί κατά τὴν μάχη εξέθεταν τὴ ζωή τους σὲ μεγάλους κινδύνους.

Ο ίδιος ο Μέγας Ναπολέων διηγείται για τὸν έαυτό του τὰ εξῆς σχετικάς:

«...Κοντὰ σὲ Τουλὸν και ἀκριβῶς στή νοτιοδυτικὴ άκοι τοῦ κάμπου τοῦ Τουλὸν, τὸ άλογο μου πληγώθηκε ἀπὸ μία σφαῖρα στήν κοιλία, λίγο πρὸ πίσω ἀπὸ τὴν μπότα μου. Τὸ δυστυχισμένο ζῶο έθγαλε ἕνα παραπονετικὸ χρεμέτισμα και καιπούλιασε τὴ ράχη του τρεμουλιάζοντας. Έγτερα ἀνορθώθηκε σὲ πσινα τοῦ πόδια και, πρὶν προφτάσω νὰ τὸ συγκρατήσω, ὤρμησε μπροστὰ καλπάζοντας μανιασμένα, φουρμανώνοντας και με κατεύθυναι πρὸς τὰς τάξεις τοῦ έχθροῦ. Μοῦ ήταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἀναχατήσω...

Για μία στιγμή σκέφτηκα νὰ σερξέ άνέμους».

Ενδιαφέρουσα ή ιστορία σου, είπα εγώ, αλλά πούς μὲς θεαίνονε δι τὸ χειρόγραφο σου και τὸ θνείρο μου μιλοῦν για τὴν ίδια ένοχο;

— Άκουσε και θά πεισθῶς, είπε ο Ντάκρ! και άρχισε νὰ διαβάξῃ: «Όταν ο δήμιος έπληρώσε, αὐτὴ άπλωσε ένομένα τὰ γέρια της, ήρεμα και...»

— Αλλά, αγαπητέ μου Ντάκρ, πὸς εξηγεί τις διαγγραμμές πού έχει τὸ «πέτσινο χωνί»;

— Άπλοῦστα. Η νύχτα πού ήταν μὲ ἀληθινὴ τίγρις. Τὸ δόντια της ήσαν κοφτερά και βέλτατα. Προτίμησε λοιπὸν νὰ δαγκάσει τὸ πετὸ τοῦ χωνιοῦ και νὰ τὸ κόψῃ μαζί με τὴν γλώσσα της για νὰ μὴν προδῇ σὲ ὁμολογίες!

βγάλω τὸ πιστόλι μου και νὰ τοῦ ρίξω μία σφαῖρα σὲ κεφάλι. Μ' πρὶν έπιχειρήσω νὰ έκτελέσω τὸ σχέδιό μου, ένοιωσα νὰ γκρεμίζωμαι σ' ἕνα βάρανθο. Μία πλατειὰ τάφος είχε βρεθεί έμπροστας και τὸ άλογο μαζί με μένα έπεσε με τὸ κεφάλι μέσα. Εὐτυχῶς ή τάφος ήταν γεμάτη λάσπες κι' έτσι έπεσα σαν σὲ πούπουλα! Δὲν χτύπησα καθόλου...

Τὸ άλογο ξεθύχθηκε, ενώ εγὼ προσπαθούσα νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὴς λάσπες, πού μ' είχαν ζώσει ὡς τὸ λαμῖ.

Μοῦ πέρασε τότε ή ιδέα δι τὸν ήταν διόλου ἀπίθανο νὰ τρέξουν οι Αὐστριακοί και νὰ με...ἀποκεφαλίσουν τόσο άδοξα, μέσα σὲ

μισανίστηκε ὡς μία επανάστασι σὲ ντύσιμο τὸν άνδρῶν και στή συμπεριφορά τους. Ο δανδισμός στήν Αγγλία είχε άναγθεί σὲ πραγματικὴ έπιστήμη, στήν ὅποιον ἀνεδείχθησαν οι έκλεκτότεροι άριστοκράτες τοῦ Λονδίνου.

Στήν άρχή, μερικοί νέοι τὸν καλύτερων οίκογενειῶν, γνωστοί για τὰ πλούτη τους και τὴν πολυτέλεια τοῦ ντυσίματός των, συνεφώνησαν και ἀποφάσισαν νὰ δύνουν αὐτοί τὴ μορφή και τὸ στυλ σὲ κάθε νέα μόδα, λανσάρώντας τὴν αὐτοί πρώτοι.

Έτσι ἐδημιουργήθη ἕνα είδος Σχολῆς τὴς κομψότητας, τὴς ὁποιᾶς οι θιασῶτες ἀκολουθούσαν άρχας οι θιασῶτες ἀκολουθούσαν άρχας και κανόνες ἀπαράβατους.

Και πράγματι, οι δανδῆδες, πού...εξέδοντο τὸν έαυτό τους, τότε δὲν παρεξέκλιναν ἀπὸ τὴς νόμους και τὸς κανόνες, πού διέγραφε ο κορυφαίος τὸν δανδῆδων τοῦ κόσμου, ο περίφημος Μπρούμμελ.

Σχετικῶς με τὸ ντύσιμο ο πρῶτανις αὐτὸς τὸν κομψομένων διέτυπωσε τὸ εξῆς αξίωμα: «Για νὰ γίνεται τέλει σὲ ντύσιμο, δὲν πρέπει νὰ ξεδεύετε ποτὴν».

Σύγχρονος τοῦ Βύρωνος ο Μπρούμμελ και φίλος του, είχε μεγάλη επίδρασι σὲ πνεῦμα και σὲ έργο τοῦ μεγαλόστομου και μισανθρώπου ποιητοῦ, ο ὁποῖος ὤηρξε δανδῆς όχι μόνον θεωρητικὰ σὲ «Δὸν Ζουάν» του, αλλά και στή ζωή του. Γιατί είχε γνωστὸ δι τὸ λόρδος Βύρων, πέρασε μὲ τὴν ζωή γλεντιέ και γυναικοκατακρητοῦ.

Έτσι δὲν είχε ἀνεξήγητο τὸ γεγονός δι τὸ δανδισμὸς ἐδημιουργήθηκε και φιλοσοφικὴ σχολή, αὐτὴ μάλιστα περίφημη για τοὺς λοχότεχνες, πού ἀνέδειξε και τὰ πρωτότυπα έργα πού έδωσε.

Ο Άλφρέδος Μυσσέ, ο περιπαθῆς ποιητὴς τὸν «Νυκτῶν», ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα και τὸν ὁρμό τοῦ Βύρωνος τόσο στή ζωή και στήν ποίησι. Δανδῆς ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων είχε ἀποκληθεῖ ἀπὸ τοὺς συγγρόνους του εἰρωνικῶς «θεσποινίς...Βύων» γιατί ήσαν ο μόνος, πού ἀντεπροσέτευσε στή Γαλλία τὸν «Ορθόδοξο Αγγλικὸ Δανδισμό».

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

— Η γυναίκα φυσιογνωμία και σιλουέτα αλλάζουν με τις διαφορές καιρών, γιατί η Μόδα προσπαθεί με κάθε τρόπο, ας το θέλουμε ή όχι, να μας παρουσιάζονται με το ίδιο πάντα «αντικείμενο» και να μη μνηστούμε ή έκφρασή της μονότονη.

— Έτσι, κάθε τόσο αλλάζουν χρώματα και γραμμές τα καπέλλα μας και τα φορέματά μας, κι' αλλάζουμε κι' εμείς έρωτα και γυναική μαζί με αυτά.

— Τα καπέλλα που θα φορέσουμε το καλοκαίρι, φαίνεται ότι θα έχουν μπόο. Κι' αυτό, είναι κάτι απαραίτητο για τα χτενίσματα που θα είναι τότε της μόδας.

— Γιατί το καλοκαίρι θ' αφήσουμε τα μαλλιά μας αρκετά μακρύτερα και θα τα χτενίζουμε με απουκλήτες και με γλώσσες φουσκωτές, ή όποιες απαιτούν ένα καπέλλο καλοβαλμένο επάνω στο κεφάλι μας.

— Προς το παρόν θ' αρκестούμε ακόμα στο πολύ μικρό καπέλλο, το γουρτό που το ένα πλάι του κεφαλιού, λίγο προς τα εμπρός.

— Αλλά, εκτός από το καπέλλο αυτό, ή κομψές Πικουσιές φουρτούν, χιτώνες χυνοί με χαμηλές ή ύψιλες χολόνες, υπερέ ντραπέ, και κλίς σχεδίου 'Αμπέρ.

— Πώς ακόμα της μόδας, και τα μπουφάν, καθώς και τα άλλα υπερέ, τα οποία είναι τόσο δολιχά, αλλά τώρα την άνοιξη θα τα χτενίζουμε με λουλούδια, με κορδέλλες και με μικρά μοτίφ από φτερά και από μέταλλο, ή θα είναι ερωτασμένα με σούρες, με σφικτοκοφωτές και με νερό.

— Κι' εφέτος θα φορεθούν πολύ ή φέτες. Θα ιδούμε μάλιστα πολλές φέτες υφαντών, καυωμένες από χοντρές κλωστές και από υαλί χρωματιστό.

— Θα ιδούμε και καπέλλα από κόννα, από βραχίονα λακέ, από δαντέλλα γυαλιστερή, από κλωστή λινή πλεχτή κι' από βραχίονα λινό.

— Ένα κανονικό, με μπόο σχηματισμό στο πλάι, μοντέλο του Πασινού Ούκου Ροζέ, γίνεται από φέτα μαύρη και άσπρη.

— Έν' άλλο πάλι κανονικό, μοντέλο του Ούκου Λεβί, είναι από φέτα μαύρη γυαλιστερή και γαννίρεται με ζωγράφιστη κορδέλλα σκουατέζικη.

— Τέλος, ένα χαριτωμένο, υπερέ χιτόν φέτα μπλε-μαρέν, μοντέλο του Ούκου Καυίλ, γαννίρεται με φτερούγα κόκκινη.

— Θα ιδούμε ακόμα και τόκες ντραπέ από σατέν λακέ και τόκες φέτες γαννιριμένες με ίσα λουλούδια και καπέλλο, φέτες, χρώματος πατέλ, γαννιριμένες με κορδέλλες και με άνθη.

— Με φορέματα απογευματινά, λουσάνα, θα φορέσουμε τόκες από σατέν ήσπερ, γαννιριμένες με κορδέλλα ζωγράφιστη, από πάντων κόκκινη.

— Με τ' ανοιχτάκια πλιντουάκια και τις ανοιχτογραμμές- μπλουζές, θα φορέσουμε φούστες από ύφασμα πλατίν.

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

1) Φόρεμα από τυσσίερ κρέμ, με δύο μπάντες, κόκκινη και καφέ, στο κορσάκι, και με κουρνούττα στη φούστα, εμπρός και πίσω. Συμπληρώνεται με μικρό καφέ μπολερό. 2) Φόρεμα από λεπτό λαινάς, μπέζ, πλισέ. 3) Φόρεμα από μπλε-μαρέν λαινάς, με τύτες και με βελονιές γκορίτες. 4) Φόρεμα από κόκκινο λαινάς, με κορσάκι από σατέν μπλε-μαρέν.

— Από πάντων εμπρός, καθώς θα σχηματίζουν μία μύτη επάνω στο κορσάκι, όπου θα προσκομίζονται με κλίπες αντί με κουμπιά.

— Η μετόπλη αυτή γαννιρεύεται με πολύ σι, κι' ασυνήθιστη ακίδα.

— Πολλές φούστες απογευματινών ή βραδυνών φορεμάτων θα είναι σκεπασμένες με φούτζες- δουβιρσινές ή από άνωχτες. Η φούτζες αυτές θα σχηματίζουν ένα είδος τουνις κινεζικής και πολύ χαριτωμένες.

— Η φούστες των κατ'εστέρων, φορεμάτων θα γαννιρεύονται με τσέπες, εμπρός, ή επάνω στοδε γούσου, γαννιρισμένες με νά απογευματινά ή με ένα μικρή κεντητάκι.

— Θέλετε να φρεσκαίσετε το παρσιό σας παλτό, και να το φορέσετε κι' εφέτος;

— Αφαιρέσετε τα μανίκια του και προσθέστε στη θέση τους πλατεία μολινη δαντέλλα βουιόβουη ή αντιθέτου χρώματος.

— Από την ίδια δαντέλλα θα προσθέσετε ένα σχέδιο απογευματινών εμπρός και πίσω στο παλτό, καθώς και κάτω ολόγουρα, ως μπουρνούδα.

— Τ' απογευματινά λουσάνα χιτώνια θα είναι καυωμένα από δέμα ασυνήθιστο ή από μαύρο βελούδο ή από τζέσερ, ερωτασμένα με σούρες, και γαννιρισμένα με γραμμές από βελονιές ή με νερό.

— Τα χιτώνια αυτά ακολουθούν την γραμμή των απράτων και σπάνουν ως κάτω από τα μανίκια. Αν θέλουμε όμως, μπορούμε και να τα φορέσουμε ζαρωμένα επάνω στην καρδιά. Πάντως, τα χιτώνια χιτώνια θα είναι μακρού μέχρι του αγκώνος και τα κοντά θα σπάνουν μεταξύ του αγκώνος και του καρπού.

— Το βούδο θα σκεπαστούν γάντια καυωμένα από βελούδο, από σατέν ή από δέμα ζαρωματιού, ή από σέβαν τρυπητό.

— Θα ιδούμε και μικρά μαντίνια από λινά νωρίς δαχτυλά, γαννιρισμένα με μικρά βολάν, ή με κεντητά.

— Θα ιδούμε επίσης και χιτώνια από δαντέλλα υαλί ή χρωματιστή ή άσπρη γυαλιστερή.

— Μοντέλο των γυναικών απογευματινών φορεμάτων είναι κι' ένα λινό χιτόνι, με βουιόβουη, με διάφορα σχέδια από πάντων σκουατέζικα.

— Θα ιδούμε και πολλά παλτούκια από το καλοκαιρινό λινό βελούδο, για το οποίο μιλήσαμε ήδη σε προηγούμενο άρθρο μας. Από βελούδο λινό θα γίνονται καπέλλα και τσάντες κι' εφέτος.

— Όπως κάθε χρόνο, θα είναι κι' εφέτος της μόδας, τα μαύρα ή υπερώα υφάσματα διάστικτα με βούλες ή χρωματιστές. Από τα υφάσματα αυτά—μεταξωτά ή βαμβακερά—θα ιδούμε διάφορα άξονα, εσώπετες, τσάντες, γαννιρισμένα καπέλλα, γιαντακίρια και ρεβέ σε σκούρα φορέματα, άκρη και μπλουζές ολόκληρες.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Chlorodont

Η δοντόπαστα Chlorodont ήτις χρησιμοποιείται παγκοσμίως δια την περιποίηση του στόματος και την απόκτησιν άραιών, υγιών και λευκών δοντών. Έν Γερμανία μόνον, την μεταχειρίζονται καθημερινώς 6.000.000 άνθρωποι.

Εφέτος

έχομεν να επιδείξωμεν
τά πλέον σίκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

και την πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών

ήτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-

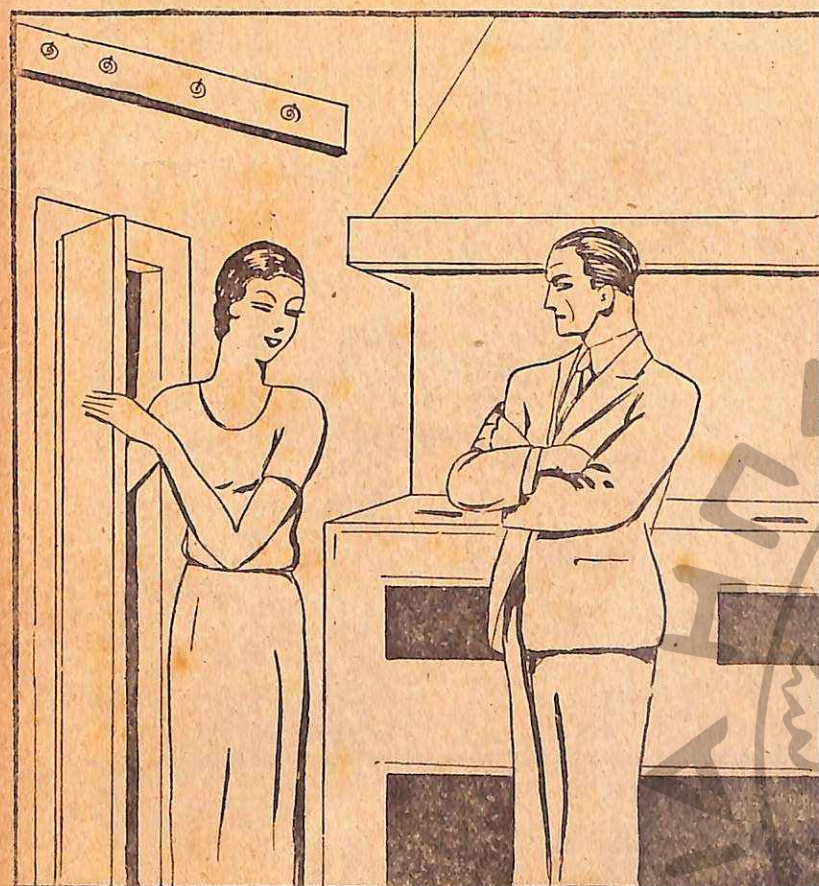
ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ Κ. Τ. Λ.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΑΒΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

— Πώς θα εφοδιασούμεε γύρω
την μαιουργία μας μουζίνα,
γυναίκα;

— Απρουνόλα: Θα πᾶς ελου
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
και δά παρης από 'κει' όρα τα
χρειώδη της μουζίνας μας

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ - ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΙΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ό,τι νέον και μεδέρνο παράγεται
από την Έλληνικήν Βιομηχανίαν, λαν-
σάρεται κατά πρώτον εις την αποθήκην
των Έλληνικών Μεταξοτών.

Έρμυ 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA

Πωλούνται εις τα φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23.605

Προγκα...

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ